

Πάνος Κολιόπουλος

**Ο κύριος Λάμπης απουσιάζει.
Αφήστε μήνυμα.**

MIDNIGHT PUBLISHING

Κέρκυρα 1998

Ο κύριος Λάμπης απουσιάζει.
Αφήστε μήνυμα.

Πάνος Κολιόπουλος

**Ο κύριος Λάμπης απουσιάζει.
Αφήστε μήνυμα.**

Illustrations by Alphonse Mucha

Midnight Publishing

Κέρκυρα 1998

Εξώφυλλο: Πάνος Κολιόπουλος

Copyright © 1998, Panos Coliopoulos
S. Dousmani 44
Corfu 49100
email: panflynn@otenet.gr

Οι Μουσικές

«Over There»	11
«My Blue Heaven»	35
«String of Pearls»	57
«Chatanooga Choo Choo»	77
«In a Sentimental Mood»	99
«Starlit Hour»	119
«Begin the Beguine»	141
«Moonlight Cocktail»	161
«Slumber Song»	183
«Blue Skies»	209
«Summertime»	231
«Ain't Misbehavin'»	253
«Falling Leaves»	275

"Over There"

Ο Ανέστης είναι ηλεκτρολόγος. Είναι και Πασόκος, φανατικός, ρομαντικός κι απαρηγόρητος. Επιπλέον του αρέσει η κουβέντα και το καλό κρασί. Και τα κορίτσια του αρέσουν και οι τσάρκες με τα φιλαράκια και οι Κυριακές στο γήπεδο κι ο Βοσκόπουλος του αρέσει. Μόνο η δουλειά του δεν του αρέσει του Ανέστη, καθόσον θεωρεί ότι η «ποτάνα η κενωνία» τον αδίκησε κι αυτόν, όπως περίπου κι άλλα δώδεκα εκατομμύρια Έλληνες.

—Θα μας γονατίσουν, αυτές οι κουφάλες, κύριε Λάμπη! αναστέναζε καθώς παιδευόταν με τις ασφάλειες στον πίνακα. Θα μας κάνουν να πούμε το ψωμί, ψω-

μάκι, εγώ στο λέω και να το θυμάσαι. Δεν έχουν μπέσα! Μόνο «δώσε» ξέρουν να λένε, οι ξεφτιλισμένοι, το «πάρε» το 'χουν σε κακό. Εμένα που με βλέπεις, ξέρεις τι μου ζητάνε να πλερώσω;...

—Α, μην ακούω παράπονα! τον πείραξα. Εσύ τους ψήφισες. Ξέχασες;

Ο Ανέστης έγινε κατακόκκινος.

—Αμ δεν το 'κοβα το ρημάδι; φρούμαξε. Δεν το 'κοβα; Αλλά, πού να ξέρω; Ήξερα; Δεν ήξερα. Βλέπεις ήμάστενε ακόμα ζαλισμένοι. Ολόκληρο ηγέτη χάσαμε, δεν είναι εύκολο πράμα να το κωνέψει ο νους του ανθρώπου!

—Ναι, αλλά κι ο... «ηγέτης» δεν τα κατάφερε και τόσο καλά μου φαίνεται, τον τσιγκλίσια.

Ο Ανέστης παράτησε τα καλώδια και τα κατσαβίδια και στράφηκε να μ' αντιμετωπίσει.

—Γιατί το λες αυτό, κύριε Λάμπη μας; παραπονέθηκε. Εδώ τον έχουν παραδεχτεί τα μεγαλύτερα κεφάλια της Υψηλίου. Μέχρι στο CNN τον βάλανε, να πούμε! Κεφάλαιο για τη Δημοκρατία, πώς να το κάνουμε! Ξεχνάμε που μας έκανε ανθρώπους δηλαδή, εμάς που δεν είχαμε στον ήλιο μοίρα; Μην ειμάστενε κι αχάριστοι! Και σε ερωτώ... Μας γλύτωσε ή δεν μας γλύτωσε απ' τη δεξιά και τους κωροφυλάκους; Που ακούγαμε να χτυπάει η πόρτα και πάγαινε η ψυχή μας στην Κούλουρη! Όχι, να μου πεις. Κοτούσε κανείς να κυκλοφορήσει άλλοτε με δημοκρατική εφημερίδα στο δρόμο; Για να μην σου πω που άρχισαν να μας υπολογίζουν και οι απόξω, αφού κατάλαβαν ότι τα «γίες μεν» τέλειωσαν και πάει. Άσε πια το τεράστιο κοινωνικό έργο που επιτέλεσε...

—Όπως;

Ο Ανέστης σάοτισε.

—Ε, πώς; Κοινωνικό έργο. Και πρώτα απ' όλα έδωκε δωρεάν παιδεία. Λίγο το 'χεις αυτό;

Έκανα τον κουτό.

—Μπα, κλείσαν τα φροντιστήρια και δεν το πήρα είδηση; είπα.

Ο Ανέστης φόρεσε μια παραπονεμένη έκφραση.

—Κύριε Λάμπη... Μου τη γαμείς την κουβέντα, και μ' όλο το σέβας, να πούμε.

—Είναι που μίλησες για «δωρεάν παιδεία», του υπενθύμισα.

Έκανε μια κίνηση με το κατσαβίδι.

—Τώρα, να μην πιανόμαστε από λεπτομέρειες. 'Ντάξ', δεν λέω, υπάρχουν μερικές ατέλειες, πλην όμως, μην ξεχνάμε ότι στο κάτω-κάτω, δεν πρόκανε ο Μεγάλος κιάλας. Μας τότε πήρε ο πούστης ο Χάρος ξαφνικά και μας άφηκε στους πέντε δρόμους.

—Ε, όχι και ξαφνικά...

—Ξαφνικά, μουλάρωσε ο Ανέστης. Ξαφνικά. Γιατί, εγώ στο λέω, ο Αντρέας μπόρουνε να ζήσει άλλα είκοσι χρόνια, να τις θάψει όλες τις κουφάλες, αλλά...

—Αλλά;

Κούνησε το κεφάλι του και κρυφοχαμογέλασε.

—'Ντάξ', ρε παιδί μου, είπε. Τι θέλεις να σου πω τώρα; Αφού είναι γνωστά... 'Ντάξ', όλοι το ξέρουμε ότι ήτουνε κομμάτι ζωηρός ο συχωρεμένος, έτσι; Το τράβαγε ο οργανισμός του το ξινό. 'Ντάξ', τον φάγαν οι καταχρήσεις. Μη οι καταχρήσεις μέχρι διακόσια χρόνια θα πάγαινε, εγώ στο λέω.

—Τουλάχιστον πήγε ευχαριστημένος.

Το μάτι του Ανέστη άστραψε.

—Αμέ! Δηλαδή εσύ, άπαξες και σου λάχαινε τέτοιο πράμα δίπλα σου, δεν θα πάγαινες ευχαριστημένος, κύριε Λάμπη μας; Μη λέμε τώρα ότι θέμε!

—Οι κακές οι γλώσσες λένε ότι αυτή τον έφαγε όμως, τον τσίγκλισα.

Ο Ανέστης φούντωσε.

—Οι κακές οι γλώσσες να παν να γαμηθούν! φώναξε. Αυτό ξέρω να πω εγώ. Η κυρία Μιμή του στάθηκε σαν μάνα κι όποια κουφάλα λέει το αντίθετο είναι πολύ κουφάλα, εγώ στο λέω. Που μου 'ρθε αυτή η λουμπίνα, ο προικοθήρας, ο γαμπρός ντε, και μου κάμει μαθήματα ηθικής. Η μεγαλύτερη λέρα που γέννησε η ανθρωπότη! Ποιος; Ο γαμπρός, το ανθρωπάριο! Άσε με κάτω, μην ανοίξω το στόμα μου με τους ξεφτίλες, που τους κάναμε ανθρώπους και τώρα μας κουνιούνται. Να πετάγεται ο άλλος, ο κοντός, η πορδή, και να ευχαριστάει, λέει, τους Αμερικάνους που βάλαν τη σημαία στα Ίμια οι Τουρκαλάδες! Πού πας, ρε; Πού πας ξυπόλυτος σ' αγκάθια; Έτσι είναι, ρε σκύβαλο, οι πρωθυπουργοί; Αλλά τι να σου κάνω... Έπρεπε να ζει ο Μεγάλος και σου 'λεγα εγώ! Μπου τους έκαμε και καθόντουνε ούλοι τους Παναγίες. Ποιος να κουνηθεί; Ποιος είχε το ανάστημα;

Κατέβηκα στο δρόμο μετά από κάμποσες μέρες κλεισούρας.

Είχε σκάσει μύτη ένας ψεύτικος ήλιος και ζωγράφιζε σκιές σαν βαριεστημένος ακουαρελίστας. Οι κυράδες πηγαινόρχονταν για ψώνια, μπαμπουλωμένες στα παλτά τους, πρόχειρες, όλες ίδιες. Κάτι πιτσιρικά, πανευτυχή θύματα της τελευταίας απεργίας των καθηγητών, ανέβαιναν προς την πλατεία για καφέ και χαβαλέ. Ψηλά, δυνατά, άχαρα παιδιά, πανομοιότυπα μες στα ξε-

πλυμένα τζηνς και τα άγαρμπα σπορτέξ παπούτσια. Το μέλλον χωρίς μέλλον. Οι μαγαζάτορες χτυπάνε μύγες. Κρίση κι εδώ. Μόνο οι μπακάληδες κι οι μαναβάδες κάτι κάνουν ακόμα. Πώς το λένε οι φωστήρες των ΜΜΕ... «Τέλος εποχής»; Λες και είχε ποτέ αρχή αυτή η φάση της ξεφτίλας και της κακομοιριάς!

Μια πολισιμάνα της τροχαίας την έχει στήσει στο σταυροδρόμι και παλεύει να κανονίσει την κυκλοφορία. Κάποτε που φόραγαν φουσιτίτσες και γοβάκια κάπως τρωγόντουσαν κι αυτές, τώρα με τα παντελόνια είναι απελπισία. Δεν ξέρω... Οι μύτες τους σαν να μεγάλωσαν, το δέρμα τους σαν να σπύριασε, το μαλλί τους σαν να κάτσιασε. Πού η Κορίνα!

Την Κορίνα την είχαν βάλει στο αεροδρόμιο. Ένα πλάσμα θεϊκό! Ψηλή, με φαρδύ στέρνο, μακριά πόδια με υπέροχες γάμπες κι ένα πρόσωπο από κείνα που δεν συναντάς συχνά σ' αυτά τα γεωγραφικά πλάτη. Όταν την πρωτοαντίκρισα μου κόπηκε η ανάσα. Στημένη αγέρωχα στον έλεγχο επιβατών, με τα χέρια στη μέση, τα πόδια σε στρατιωτική ανάπαυση, έμοιαζε με αμαζόνα μιας άλλης εποχής. Βοηθούσε και η στολή βέβαια... Δεν βαριέσαι, κάποιες γυναίκες είναι μόνο για να τις θαυμάζουμε, από μακριά, να τις φαντασιώνουμε όταν κυλιόμαστε στο στρώμα με τις άλλες, τις προσιτές κι ασήμαντες. Μόνο το όνομά της κατάφερα να μάθω, άλλη κίνηση δεν τόλμησα να κάνω ποτέ. Αλλά μήπως ήταν η πρώτη φορά;

Οι δρόμοι τον χειμώνα δεν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Οι εικόνες όλες καταθλιπτικές. Άνθρωποι κωμένοι και χαμένοι μέσα στα ρούχα –η αποθέωση της μπουφανιάς και της πλαστικούρας– μου δίνουν την εντύπωση ότι ντύθηκαν βιαστικά, πάνω από τις πυτζάμες τους, κι αμολήθηκαν να κάνουν ότι έχουν να κάνουν και να μαζευτούν πάλι μέσα, να στηθούν μπρο-

στά στο γυαλί για το μεροκάματο της αποβλάκωσης. Άσε που, τώρα με τα κρύα, αποκλείεται να πλένονται και τόσο συχνά. Κατάλοιπο κι αυτό της χωριάτικης προέλευσής μας. Το νερό ποτέ δεν υπήρξε ο καλύτερος φίλος αυτής της ράτσας. Αν δεν με πιστεύεις πάει να πει ότι δεν μπαίνεις σε λεωφορεία.

Ο Σταμάτης έξω από το μαγαζί του λιάζεται.

—Τι έγινε, μεγάλη;

—Τι να γίνει; Κακομοιριά. Κυνηγάμε τους πελάτες με το ντουφέκι.

—Κρίση, ε;

—Κρίση δεν θα πει τίποτα... Μ' αυτούς τους τσογλαναράδες που μπλέξαμε!

—Θυμάσαι που λέγαμε ότι «εντός μιας πενταετίας θα τα 'χουμε όλα τακτοποιήσει και θ' αράξουμε»;

—Αν θυμάμαι λέει!...

—Χέστα.

—Χέστα.

Στην πλατεία για καφέ. «Καφενείον το Ελληνικόν», από τα ελάχιστα που παραμένουν ανοικτά και τον χειμώνα. Κάμποσοι συνταξιούχοι αναπολούν αρχαία κλέη, γκρινιάζοντας για την «ελεημοσύνη του κράτους», μερικά παιδιά συνδιαλέγονται χρησιμοποιώντας τα γνωστά συνθηματικά μεταποιημένα ελληνικά, δυο βλαχογκόμενες που κατέβηκαν στη χώρα για ψώνια πίνουν φραπουτίνο και φυσικά η αναπόφευκτη, τακτική παρέα των ευποροαστών, που χειμώνα-καλοκαίρι μαζεύονται εδώ αυτή την ώρα για να πολεμήσουν την πλήξη τους. Οι κυράδες... έχουν καβατζάρει τα -άντα και τα -ήντα, παραμελημένες, για να μην πω φτυσμένες, από τα στεφάνια τους, πασχίζουν ν' αναπληρώσουν το κενό με

ακριβά σκουτιά και μπικλιμπίδια. Ο υδραυλικός η ύψιστη φαντασίωση. Οι κύριοι... επιχειρηματίες πετυχημένοι και με «επιφάνεια», ρουφάνε τη στομάχα μέσα μόλις σκάσει από δίπλα κάνα ενδιαφέρον φιντανάκι. Το αμάξι σημάδι επιτυχίας, αυτό και η μπουζουξού που θα πει το άσμα κοιτάζοντάς τους με νόημα το βράδυ στα «μαγαζιά», πρώτο τραπέζι πίστα.

Ο κυρ-Χρήστος μου φέρνει τον καφέ χωρίς να με ρωτήσει –προνόμιο του τακτικού πελάτη. Βγάζω την εφημερίδα και την επιθεωρώ. Η ύλη προβλέψιμη. Θα μπορούσε να ήταν χθεσινή, προχθεσινή ή αυριανή. Η κυβέρνηση βρίσκεται σε δύσκολη θέση από τις απεργίες, αλλά παραμένει ανυποχώρητη. Κάποια στελέχη του «Κινήματος» κάνουν «αυστηρή» κριτική στην ηγεσία (επένδυση για μελλοντικούς ψήφους δυσσαρεστημένων). Άλλα στελέχη της Αξιωματικής λεγομένης Αντιπολίτευσης φτύνουν τον πρόεδρο (επένδυση κι αυτή), αλλά αυτός επιμένει να βγάζει δεκάρικούς που δολοφονούν ξεδιάντροπα την ελληνική γλώσσα (λες κι είναι ο μόνος!). Κάτι κουκουλοφόροι έκαναν ντου, λέει, σε μια απόμερη τράπεζα και σήκωσαν δυο εκατομμύρια και κάτι ψιλά (μέχρι και το έγκλημα έχει ευτελιστεί). Οι Τούρκοι εμφανίζονται προκλητικοί και αδιάλλακτοι (εξ ορισμού αυτοί, μια ζωή). Κάτι ανθέλληνες της ΕΟΚ γκρινιάζουν με τα καμώματά μας. Ο υπουργός οικονομικών προβλέπει λιτότητα για τα επόμενα Χ τέρμινα. Ο Αλεξανδρής έχασε σίγουρο γκολ σε κενή εστία και χαντάκωσε τον Θρύλο. Η Χήρα κάνει κριτική σε σκληρή γλώσσα στους «αχάριστους της εξουσίας». Κάπου χαμένη στα ψιλά η στήλη των «Νέων Εκδόσεων». Ενημέρωση.

Πιάνω το περιοδικό με το πρόγραμμα της τηλεόρασης (ποικίλης ύλης αυτό). Η καλύτερή μου!

Απέξω μια ξέκωλη μοντέλα, απ' αυτές τις πανομοιότυπες που στοιχειώνουν τις τηλεοπτικές συχνότητες.

Οι πρώτες σελίδες, περιβόλι! «Zoom σε πρόσωπα» ο τίτλος. Ταπετσαρία φωτογραφιών ωραίων (και όχι τόσο ωραίων) και διάσημων! Μια τραγουδιάρρα ξώβυζη δημιουργεί πάνω στα τραπέζια κραδαίνοντας το ασύρματο μικρόφωνο σαν... (Θε μου, σχώρα με). Ένας ειδησάς κόβει περήφανα την τούρτα των γενεθλίων του με την (προσοποιητά) εύθυμη συμπαράσταση άλλων ομότεχνών του. Ένας κομπάρσος χαριεντίζεται με μια άλλη κομπάρσα. Γνωστός –πλην αμφιλεγόμενος– sex idol άδει σ' ένα τραπέζι in περιπτώσεων. Διάφορες ξανθοβαμμένες Γιάννες, Βίκες, Ζέτες, Τάνιες, Ζώζες, επιδεικνύουν με καμάρι το τελευταίο μοντέλο καλσόν λύκρα, ασυναίσθητως προβαίνουσες σε εντυπωσιακές εσωρουκικές αποκαλύψεις (μα καμιά τους δεν βαφτίστηκε Καλλιόπη, Φρώσω, Γεωργία, Τασία, Γαρουφαλιά;). Ο χοντρός προχό συνθέτης δηλώνει: «Μην τολμήσουν να μου κάνουν αφιέρωμα όσο είμαι ζωντανός». Εντάξει, μεγάλε, άραξε, δεν θα τα χαλάσουμε. Η βασίλισσα των πρωϊνάδικων ρωτάει τι είναι ο λούτσος...

Δηλαδή, έτσι και πιάναν κάνα τέτοιο έντυπο οι εξωγήνοι στα χέρια τους φαντάζομαι τι συμπέρασμα θα 'βγαζαν για το επίπεδο του πολιτισμού μας! Άσε πια αν βλέπαν και λίγο τηλεόραση!

Οι βλαχογκόμενες στο διπλανό τραπέζι σιγοκουβεντιάζουν κακαρίζοντας τα άπιαστα γκομενικά τους όνειρα. Έναν άντρα, ρε γαμώτο! Έναν άντρα και τι πια! Τα συνθετικά τους καλτσόν τρίζουν απαίσια καθώς αλλάζουν σταυροπόδι. Άχαρες φάτσες, χοντροκομμένα χαρακτηριστικά, τσιριχτές φωνές. Κάποιος τις έριξε, τις άμοιρες, στη μοιρασιά.

Η ματιά μου ταξιδεύει στο τραπέζι των ευποροαστών. Οι άντρες, όλοι μαζί, στην αριστερή πλευρά λένε τα δικά τους, κωδικοποιημένα. Οι γυναίκες, όλες μαζί, στη δεξιά πλευρά, σιγοψιθυρίζουν τα δικά τους καπνίζοντας με θε-

αματικές κινήσεις τσιγάρα lights. Η μόνη που κάπως τρώγεται από δαύτες είναι κείνη η μελαχρινή με την κίτρινη μαντίλα στον ώμο. Βαρύ κορμί, συμπαγές, αλλά το πρόσωπο, κλασσικό και καλοσχεδιασμένο, σώζει την κατάσταση. Προσέχω τις άκρες των χειλιών της που έχουν πάρει μια καθοδική πορεία –από πότε έχει να γελάσει με την ψυχή της αυτή η γυναίκα; Ο κύριός της μεγαλοαρχιτέκτονας. Λεφτά με ουρά, αλλά πέρα απ' αυτό; Είναι δύσκολο να φανταστείς αυτούς τους ανθρώπους να συνουσιάζονται. Φαντάζομαι πως θα το 'χουν ξεπεράσει πια. Μεταξύ τους εννοώ, γιατί εκτός –οι άντρες τουλάχιστον– διαπρέπουν.

Σαν να ένιωσε τη ματιά μου στρέφεται προς το μέρος μου. Κίνηση της κεφαλής, «χαιρείτε». Όλοι γνωστοί είμαστε, όλοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε, άλλοι πιο βαθιά, άλλοι στον αφρό. Κι εγώ, μην νομίζεις, καλή μου κυρά... Κι εγώ παρόμοια προβλήματα αντιμετωπίζω. Λίγο πιο σύνθετα από τα δικά σου ίσως, λίγο πιο πιεστικά, αλλά παρόμοια. Γιατί, τι λες... αν είχα να με περιμένουν στο σπίτι, θα καθόμουν εδώ ν' αμπελοφιλοσοφώ, αδιόριστος παρατηρητής της ανθρώπινης φύσης; Θ' αναρωτιόμουν μήπως, έτσι, σε καμιά στροφή, άξιζε τον κόπο να σου την πέσω; Α, στο πολιτισμένο και το μη μου άπτου εννοείται, καθώς αρμόζει σε άτομα της τάξης μας, αλλά το νόημα παραμένει το ίδιο. Για χημικές προσμίξεις μιλάμε. Επιστήμη. Ορμονική ισορροπία, αν προτιμάς. Ή όπως θα το έθετε κάπως πιο συγνά ο φίλος μου ο Σπύρος, ο παροπλισμένος κάμακας, δραπέτης των χρυσών «seventies»: «Να παρθούμε, ρε μάνα μου, να στενάξουν οι σομιέδες, να 'ούμ'!». Ακριβώς! Όλο το μυστικό, όλη η σοφία των αιώνων σ' αυτή την απλή, όσο και κυνική, φράση περικλείεται. Αλίμονο στους στερημένους, αυτό έχω να σου πω εγώ –κι ας μην το εννοώ. Για την ώρα... «χαιρείτε».

Ψήγματα σοφίας φτάνουν στ' αυτιά μου απ' την παρέα των απεργοπληγέντων πιτσιρικάδων.

—...μιλάμε πόρωση, μεγάλε!...

—...ο κολλητός σου τα πήρε στο κρανίο...

—...χιλιάρια «Kawasaki», ρε μαλάκα!...

—...πάμε Μωλ απόψε;

—...χτυπάω «playstation», δικέ μου...

—...σπινταριστός ο τυπάς!...

—...γουστάρω φάση!...

—...τι Windows και ιστορίες για αγρίους, ρε σουργέλο!... Mac και ξερό ψωμί!

Οι συνταξιούχοι τους παρακολουθούν κουνώντας τα κεφάλια επιτιμητικά. «Η νεολαία της σήμερα!... Εξέλειπεν το σέβας, αγαπητέ!... Εμείς στην εποχή μας...»

Εσύ στην εποχή σου, μπάρμπα, τα μάζευες φασούλι το φασούλι κι έλεγες τότε θα 'ρθει το Σαββατόβραδο, να πας να ξεθυμάνεις σε κάνα φτηνό μπουρδέλο. Ανθρωπάκι φοβισμένο κι άτολμο ήσουν πάντα. Κλαρίνο στον προϊστάμενο, κλαρίνο στους συγγενείς, κλαρίνο στη συχωρεμένη τη μέγαιρα που σου φορτώσαν -ένεκα κείνο το προικώο δώροφο στα προάστια. Έρικνες το έτοιμο ψηφοδέλτιο που σου ετοίμαζε ο κομματάρχης και κοίταγες πάνω από τον ώμο σου έτσι και σου ξέφευγε καμιά (χαμηλόφωνη) βλαστήμια για την κυβέρνηση, που στα 'παιρνε κανονικά, σαν νταβατζής ξεσκολισμένος. Μια ζωή τοίχο-τοίχο. Μια ζωή στον χρυσό κανόνα της «μέσης οδού». Όλα με μέτρο. Όλα τακτικά κι ωραία. Σήκω, σήκω. Κάτσε, κάτσε. Ζήτω ο γάϊδαρος που πετάει κι έτσι τα βρήκαμε, έτσι θα τ' αφήσουμε. Άντε μετά να καταλάβεις τα πιτσιρικάκια, να τους συγχωρήσεις την ελευθερία τους, τον ζαμανφουτισμό τους, το θράσος τους, τον

μηδενισμό και τον ρεαλισμό τους. Generation X, που γράφουν και οι περισπούδαστες φυλλάδες, και τα μυαλά στα κάγκελα. «Ένας καλός πόλεμος τους χρειάζεται αυτών και να δεις για πότε στρώνουν». Άραξε, μεγάλε! Σιγά τα αίματα και τούτοι εδώ δεν είναι πρόβατα, να τα στείλεις στο σφαγείο –όπως έκαναν με σένα– στο όνομα ιδεολογιών που δεν υπάρχουν, εννοιών που έγιναν κομμάτια και «αξιών» που πέσαν από μόνες τους, γιατί δεν ήταν ποτέ δυνατόν να σταθούν στον κόσμο που ζούμε. Δώσ' τους όπλο «προς υπεράσπισιν των ιερών και των οσίων» και θα δεις για πότε σε κάνουν να τρέχεις! Άσε καλύτερα... Πιες εκεί το χαμομήλι σου, κούνα την άδεια σου κεφάλια κι αν πρέπει οπωσδήποτε να βλαστημήσεις κάποιον, βλαστήμα το μυαλό σου (κι αυτό των ομοίων σου) που σ' έφερε εκεί που σ' έφερε, στα σκατά και τη σαβούρα –και μαζί σου κι εμάς τους άλλους από κοντά. Δεν είναι να το πολυψάχνεις.

Ο αυτόματος τηλεφωνητής δεν έχει να μου μεταφέρει κανένα μήνυμα. Ο κύριος Λάμπης εξακολουθεί να απουσιάζει έτσι κι αλλιώς.

Ο κύριος Λάμπης τα 'χει παίξει τελευταία, εδώ που τα λέμε. Μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει, τα ίδια σκατά! Υπομονή, θα 'ρθουν καλύτερες ημέρες. Ναι, σίγουρα! Το πρόβλημα είναι ότι δεν θα βρουν κανέναν να τους υποδεχτεί όταν, με το καλό, κοπιάσουν. Αλλά κι αν είσαι εδώ, είναι σίγουρο ότι θ' ακούσεις την πόρτα να χτυπάει, ν' ανοίξεις; Χέστα.

Στο γραφείο ο «κομπιούτορας» με παραμονεύει σκουντούφλης, μονόφθαλμος δυνάστης. Ο screen saver στην οθόνη γεννάει αστέρια που φεύγουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο άπειρο. «Flying through space»! Πόσες μέρες συνεχίζεται αδιαλείπτως αυτή η αέναη πτήση;

Τον κοιτάζω με δυσπιστία για κάμποσο και μετά του γυρίζω την πλάτη. Ένα κονιάκ, να διώξουμε την παγωνιά του δρόμου, και σώριασμα στην πολυθρόνα. Απέναντι ακριβώς η τηλεόραση, η πόρτα στον έξω κόσμο, τον δικό τους κόσμο. Με κοιτάζει και την κοιτάζω. Σχέση αλληλοεξάρτησης γεμάτη καχυποψία. Αν πατήσω το κουμπί «on» ξεφεύγω. Ταξιδεύω πρώτη θέση, με παντούφλες, όλα τα έξοδα πληρωμένα. Ταξίδι προκαθορισμένο, σοφά οργανωμένο, γεμάτο εκπλήξεις κι απρόσμενες επιβραβεύσεις. Δεν έχεις να φροντίσεις για τίποτα, όλα τα 'χει τακτοποιήσει το Γραφείο. Εσύ, μόνο ένα συμβόλαιο υπογράφεις, «γνωρίζω κι αποδέχομαι τους όρους και τους κανονισμούς που διέπουν την κρουαζιέρα», κι από κει και πέρα αράξεις κι απολαμβάνεις. Αν δεν συμφωνείς, κανείς δεν σε υποχρεώνει. Φτιάξε τα δικά σου πλάνα. Χάραξε τη δική σου διαδρομή. Διάλεξε το δικό σου μέσον και τον δικό σου προορισμό. Μην έρθεις όμως μετά να μας παραπονεθείς ότι το τραίνο εκτροχιάστηκε, το πρόγραμμα δεν τηρήθηκε, ότι στον δρόμο σου την έπεσαν ληστές, το δωμάτιο στο ξενοδοχείο δεν κρατήθηκε, ότι έκανε πολύ ζέστη, ότι έκανε πολύ κρύο, ότι το φαγητό δεν τρωγόταν και τα πιοτά ήταν μπόμπα. Είπαμε, η ευθύνη δική σου. Χάθηκες, δεν πρόκειται να σε ψάξει κανείς (άλλωστε, έτσι κι αλλιώς, απών είσαι).

Στο τραπεζάκι δίπλα μου και στο πάτωμα στοίβες βιβλίων που περιμένουν. Παραδίπλα παραμελημένα χειρόγραφα που θέλουν διόρθωμα. Διαλέγεις. Την τυραννία του χαρτιού ή εκείνη της εικόνας;

Πατάω το κουμπί του τηλεκοντρόλ κι ανακουφίζομαι.

Η ξανθιά ειδησατζού με πληροφορεί για την τελευταία βομβιστική ενέργεια που σημειώθηκε σε κάποιο κρατικό κτίριο, χωρίς (δυστυχώς –για τις ειδήσεις) να

σημειωθεί κανένα θύμα. Οι αναπόφευκτοι αυτόπτες μάρτυρες απολαμβάνουν τη στιγμιαία τους διασημότητα.

«Εγώ, βασικά, άκουσα ένα μπαμ και νόμισα ότι έγινε σεισμός, να πούμε...»

«Είδα δυο άτομα ν' ανεβαίνουν σε μια χιλιοπεντακοσάρα Yamaha και να φεύγουν με χίλια...»

«Ο ένας ήταν κοντός, με πέτσινο μπουφάν, μαυριδερός... Μάλλον Πακιστανός ή κάτι τέτοιο.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση... Αλβανοί ήταν... Της Αλβανικής Μαφίας.»

Η αντιτρομοκρατική υπηρεσία διενεργεί έρευνες.

Ένας παράβλαχος αστυνόμος με διαβεβαιώνει με στομφώδη σιγουριά ότι «η υπερεσία βρίσκεται επί τα ίχνη των δραστών», αλλά εγώ χέστηκα, την ξανθιά θέλω να χαζέψω κι όσο για τους δράστες ας τους πιάσουν όποτε να 'ναι.

Η επιθυμία μου εισακούεται. Η θεά του Δελτίου των Οχτώ, μου χαρίζει ένα φωτεινό χαμόγελο και περνάει στο επόμενο θέμα, κάποια μετωπική σύγκρουση στη βόρεια Ελλάδα, είδηση χορταστική, με αίματα, διαμελισμούς, τσαλακωμένες λαμαρίνες, ασθενοφόρα και ουρλιαχτά σπαραγμού συγγενών.

Προσπαθώ να μαντέψω τι φοράει κάτω από το κλασικό ταγέρ της. Μαύρο σουτιέν ή λευκό; Μάλλον μαύρο, με δαντέλες, χαμηλά κομμένο, έτσι που ίσα να σκεπάζει τις θηλές. Οι θηλές πρέπει να είναι σκούρες, με μεγάλες ωρεόλες, ερεθισμένες από τον πυρετό της πληροφόρησης και την συναρπαστική διαδοχή των γεγονότων. Αδρεναλίνη στο φουλ, που λέει και το γνωστό λαϊκό ρητό. Το ανώτερο αφροδισιακό. Αυτό και η εφήμερη δόξα του γυαλιού.

Ώρα για φαγητό.

Τι προβλέπει το μενού απόψε; Σάντουιτς, με ζαμπόν καπνιστό, σαλάτα ντομάτα και κόκκινο κρασί. Αλλαγή περιβάλλοντος. Glenn Miller στο CD. Swing time και «*Over There*». Η φάση επιβάλλει ατμόσφαιρα. Ανάβω κεριά και μεταφέρομαι στην τραπεζαρία. Α, όλα κι όλα, το τυπικό πρέπει να τηρείται, αλλιώς πού πάμε; Μια τελευταία ματιά, για να βεβαιωθούμε ότι δεν λείπει τίποτα... Δυο σερβίτσια, μαχαίρια, πηρούνια, ποτήρια, πετσέτες, λουλούδια... Ωραία, δεν μένει παρά να περάσουμε στην καλεσμένη αυτής της βραδιάς, γιατί βέβαια δεν νοείται δείπνο χωρίς την κατάλληλη συντροφιά.

Για να δούμε τι συντροφιά μας αρμόζει τώρα...

Ένα από τα καλά του τρόπου ζωής που διάλεξα είναι ότι μπορείς να φέρεις οποιονδήποτε, απ' οπουδήποτε, όπως κι όταν το θελήσεις, χωρίς να δώσεις λογαριασμό σε κανέναν. Οι επιλογές άπειρες. Μπορείς να 'χεις για σύντροφο από μια πριγκίπισσα της Αρχαίας Περσίας, μέχρι την πιο διάσημη σταρ του Χόλλυγουντ, μέχρι την κοπελίτσα που αντίκρισες πιο πριν στον δρόμο και δεν τόλμησες να της μιλήσεις. Δεν υπάρχουν περιορισμοί, ούτε κανόνες, αποφασίζεις και πράττεις ανάλογα. Το σενάριο δικό σου, δικό σου και το casting, δικιά σου η σκηνοθεσία και η παραγωγή. Ότι θέλεις κάνεις, κανείς δεν θα σου ζητήσει ρέστα κι αναφορά πεπραγμένων.

Η κυρία Ανθή μου χαμογέλασε και κάθισε στην καρέκλα απέναντί μου.

—Τι κάνεις, Λάμπη; Καιρό είχαμε να ιδωθούμε, λέει υψώνοντας το ποτήρι της προς το μέρος μου.

—Εκτός απ' τις φορές που συναντιόμαστε στον δρόμο...

—Δεν είναι το ίδιο.

—Το ξέρω.

Πίνω μια γουλιά κρασί και την παρατηρώ διακριτικά. Η κόκκινη τουαλέτα της πάει πολύ, έτσι όπως έρχεται σε αντίθεση με το ξεπλυμένο από τον χρόνο ξανθό των μαλλιών της. Χαμηλά κομμένη εμπρός αφήνει ελεύθερο το μεγαλύτερο μέρος του πλούσιου στήθους της, τους ώμους και τα μπράτσα. Το δέρμα έχει αρχίσει να δείχνει έντονα σημάδια κόπωσης ενώ οι γραμμές του προσώπου διηγούνται τις δικές τους ιστορίες. Κοντεύει τα εξήντα; Σίγουρα, κι όμως υπάρχει κάτι πάνω σ' αυτή τη γυναίκα που την κάνει επιθυμητή. Τουλάχιστον γι' απόψε.

Πιάνει το βλέμμα μου και χαμογελάει.

—Δεν βλέπω να τρως, παρατηρεί.

—Δεν έχω και πολλή όρεξη τελευταία...

—Κι όμως... Δεν θα 'πρεπε να παραμελείς έτσι τον εαυτό σου. Είδες το χρώμα σου στον καθρέφτη; Χάλια είσαι.

—Α, ευχαριστώ.

—Ξέρεις πώς το εννοώ.

Δαγκώνω μια γενναία μπουκιά από το σάντουιτς. Άνοστο. Για ν' αποφύγω τις κουβέντες το μασάω και το καταπίνω. Μια γουλιά κρασί βοηθάει.

—Εσύ τι κάνεις;

Σηκώνει τους ώμους της. Το ύφασμα της τουαλέτας γλιστράει μερικά χιλιοστά προς τα κάτω. Η υποψία της άκρης της αριστερής θηλής αιχμαλωτίζει το βλέμμα μου και το κρατάει εκεί μαγνητισμένο.

—Τα συνηθισμένα. Σπίτι, μαγαζί, σπίτι... Μια ρουτίνα. Ξέρεις...

Ήξερα.

—Και πώς τα κατάφερες να 'ρθεις απόψε; Ο άντρας σου;...

Χαμογελά και με κοιτάζει με μάτια που αστράφτουν με όψιμη κοκεταρία.

—Λείπει στη Θεσσαλονίκη για δουλειές. Αλλά αυτό το ήξερες όταν με κάλεσες, δεν το ήξερες;

—Κι αν δεν έλειπε; Αν σε καλούσα θα 'ρχόσουν;

Άλλο ένα χαμόγελο.

—Ξέρεις πολύ καλά ότι σ' αυτό το παιχνίδι εσύ μοιράζεις τα καρτιά, εσύ ορίζεις και τους κανόνες. Μας καλείς, ερχόμαστε. Δεν γίνεται αλλιώς.

—Κι αν άλλαζα τους κανόνες; επέμεινα. Αν σου άφηννα ελεύθερη τη βούληση, να αρνηθείς ή να δεχτείς; Τι θα 'κανες στην περίπτωση αυτή;

Ακουμπά τον αγκώνα της στο τραπέζι και το μάγουλό της στην παλάμη. Μια πλειάδα από μικρές ζάρες σχηματίζονται στο χώρισμα των στηθιών της. Αυτό την κάνει ακόμη πιο επιθυμητή.

—Μάλλον δεν θα δεχόμουν. Ξέρεις, στην ηλικία μου, η ζωή είναι πολύ πιο εύκολη χωρίς επιπλοκές. Πιο ρηχή ίσως, αλλά πιο σίγουρη. Θα καταλάβεις τι σου λέω αργότερα.

—Το καταλαβαίνω και τώρα.

Παίρνει μια απορημένη έκφραση.

—Μα... τότε;...

—Γιατί νομίζεις ότι ζω έτσι; λέω. Ακριβώς επειδή μισώ τις επιπλοκές. Γιατί είδα πώς είναι να πέφτεις από ψηλά και δεν μου άρεσε καθόλου.

—Δεν έχεις τα κότσια; Αυτό μου λες;

Αναστενάζω. Η κουβέντα παίρνει τροπή που δεν με συμφέρει.

—Αυτό που λέω εγώ είναι πως δεν καταλαβαίνω τους όρους του άλλου παιχνιδιού. Τι να σου πω... Ίσως να φταίνε οι μέχρι τώρα εμπειρίες μου, αλλά έχω την αίσθηση ότι η παρτίδα είναι στημένη. Έχω χάσει πριν καλά-καλά καθίσω στο τραπέζι.

—Ενώ το δικό σου παιχνίδι δεν είναι στημένο; μου πετάει ειρωνικά.

—Τουλάχιστον το έχω στήσει εγώ! Αν δω ότι κάτι στραβώνει δεν έχω παρά ν' αλλάξω τους κανονισμούς ή να το παρατήσω.

—Και είναι αυτό έντιμο;

—Ποιος μίλησε για εντιμότητα;

Αναστενάζει και χαμογελά.

—Γιατί εμένα; πετάει ξαφνικά. Γιατί απόψε;

Χαμηλώνω τα μάτια μου μισοντροπιασμένος.

—Ξέρεις γιατί, μουρμουρίζω.

Δεν θέλει να τα παρατήσει.

—Ξέρω, αλλά θέλω να τ' ακούσω κι από σένα.

Ξαναγεμίζω τα ποτήρια μας. Πίνουμε από μια γουλιά. Παίρνω κουράγιο.

—Γιατί μου αρέσεις, καταφέρνω να αρθρώσω.

—Και είναι αυτό αρκετό;

Την κοιτάζω ξαφνιασμένος.

—Τι θες να πεις;

—Δεν σε νοιάζει αν και σε μένα μου αρέσεις; Ή αυτό δεν προβλέπεται από τους κανόνες του παιχνιδιού;

Ξεροκαταπίνω.

—Και βέβαια με νοιάζει. Δεν σου αρέσω;

Αφήνεται ν' ακουμπήσει στην πλάτη της καρέκλας αναπαυτικά. Τα μεγάλα της στήθη τεντώνονται προς το μέρος μου σημαδεύοντάς με.

—Δεν είναι εκεί το θέμα. Το θέμα είναι ότι δεν μου έχεις αφήσει περιθώρια επιλογής.

—Κι αν σου άφηνα;

Χαμογελάει και τα μάτια της αστράφτουν.

—Αυτό θα ήταν ρίσκο, δεν θα ήταν; παρατηρεί μελιστάλαχτα.

Ναι, αυτό θα ήταν ρίσκο. Αλλά τι αξίζει η ζωή χωρίς ρίσκα, εγώ δεν το διατυμπανίζω αυτό σε κάθε ευκαιρία; Αδειάζω το ποτήρι μου και το αποφασίζω.

—Εντάξει. Είσαι ελεύθερη να επιλέξεις. Αλλάζω τους κανόνες.

Με κοιτάζει για λίγο σκεφτική και μετά σηκώνεται. Με τα χέρια της διορθώνει το ντεκολιτέ της κόκκινης τουαλέτας. Οι ζάρες τρέχουν και πάλι στις γυμνές διαδρομές των μαστών και μετά ηρεμούν και ξεφτίζουν σε ακνές αναμνήσεις περασμένων παθών.

—Έλα να χορέψουμε, λέει απλά.

Glenn Miller και «*Perfidia*».

Την αγκαλιάζω κι ακουμπώ το μάγουλό μου στο δικό της. Περνά το μπράτσο της γύρω στον λαιμό μου κι αφήνεται να παρασυρθεί από τη μελωδία. Νιώθω την κοιλιά μου να κολλάει στη δική της, το στήθος της να συνθλίβεται στο δικό μου κι ένα ζεστό κύμα με πλημμυρίζει, έτοιμο να με πνίξει. Τα χέρια μου ανεβαίνουν στη γυμνή της πλάτη χαϊδεύοντας τη μαλακή, χαλαρή από

τα χρόνια σάρκα, απαλά, με τ' ακροδάχτυλα. Ανατριχιάζει.

—Είσαι ένας περίεργος αναχρονισμός, καλέ μου. Το ξέρεις;

—Γιατί το λες αυτό;

Ελευθερώνει το δεξί της χέρι και κάνει μια πλατιά κίνηση.

—Ο τρόπος που ζεις... Η ατμόσφαιρα του σπιτιού σου... Η μουσική που διαλέγεις... Ακόμα κι εγώ. Τίποτα δεν ταιριάζει στην ηλικία και τις μνήμες που κουβαλάς. Είναι σαν να βάλθηκες να κατασκευάσεις ένα καταφύγιο, ένα ιδανικό, προσωπικό σύμπαν, όπου τίποτα και κανείς δεν έχει δικαίωμα πρόσβασης, αν δεν αποφασίσεις ο ίδιος να το επιτρέψεις.

—Τα γούστα μου δεν είναι συμβατά μ' εκείνα των άλλων...

Μ' αγκαλιάζει και το άγγιγμα της είναι σχεδόν τρυφερό.

—Τα γούστα σου είναι κι αυτά αρκετά περίεργα, αγόρι μου.

—Είναι δικά μου όμως. Δεν ζω με δανεικές εικόνες, με δανεικές συγκινήσεις όπως οι περισσότεροι γύρω μας.

Χαμογελάει και με σφίγγει απαλά.

—Είσαι σίγουρος γι' αυτό;

—Τι εννοείς;

—Πόσο απ' αυτό που νομίζεις ότι αντικατοπτρίζει την προσωπικότητά σου –πες το ταυτότητα αν προτιμάς– είσαι εσύ και πόσο προϊόν δουλειάς των άλλων;

Δεν μ' αρέσει η τροπή που παίρνει η κουβέντα.

—Προσπαθώ να πετάξω όση μπορώ απ' τη σαβούρα που μου φόρτωσαν...

—Και τα άλλα; Αυτά που πέρασαν με πλάγιο τρόπο και καταγράφηκαν στα κύτταρα της μνήμης σου σαν δικές σου αποδοχές;

—Μπορώ να ελέγξω μόνο ότι παίζει στο επίπεδο της συνείδησης, μουρμουρίζω. Τουλάχιστον προσπαθώ...

Τραβάει το κεφάλι της πίσω και με κοιτάζει στα μάτια.

—Κι εγώ; Είμαι συνειδητή επιλογή;

Αυθόρμητα ακουμπάω τα χείλη μου στα δικά της. Λειπά, σκληρά και ουδέτερα. Δεν μου ανταποδίδει το φιλί, αλλά ούτε τραβιέται πίσω.

—Λοιπόν;

—Νομίζω πως ναι, είσαι συνειδητή μου επιλογή.

—Και... σου αρέσω;

Χαμηλώνω τα μάτια μπερδεμένος και ξαφνιασμένος από την αναπάντεχη ευθύτητα της ερώτησης. Δεν τα συνήθιζε κάτι τέτοια η κυρία Ανθή.

—Φαντάζομαι ότι σου το δείχνω...

—Και τότε πώς το εξηγείς ότι, όλο αυτό το διάστημα που βλέπομαστε, δεν προσπάθησες ποτέ να μου κάνεις έρωτα; Γιατί, είναι ξεκάθαρο –δεν είναι; Η έλξη που νιώθεις για μένα είναι ολοκληρωτικά σαρκική. Ερωτική.

Δεν βρίσκω απάντηση. Μόνο ένα χάδι στην πλάτη, στο αυλάκι της ραχοκοκαλιάς της.

Το φως των κεριών χαμηλώνει κι εμείς, παράταιρο νυχτερινό ζευγάρι, εξακολουθούμε να λικνιζόμαστε στους ήχους μιας αναχρονιστικής ορχήστρας, χωρίς να μιλάμε.

Ο Glenn Miller διευθύνει κουρασμένα το «*Caravan*».

Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να συγκρατήσω τη μυρωδιά της σάρκας μιας γυναίκας με τα διπλά μου χρόνια, κοντινής και συνάμα απόμακρης, σαν τους ξεθωριασμένους γαλαξίες της άλλης πλευράς του σύμπαντος.

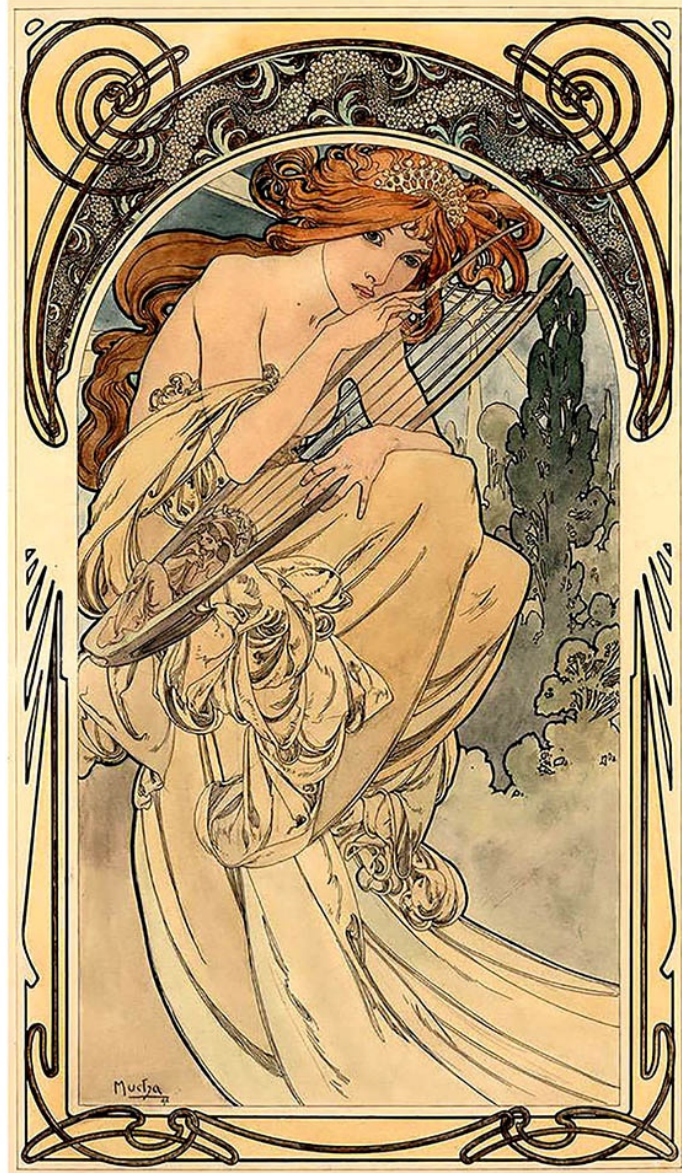
Έξω σήκωσε αέρα. Ένα πατζούρι κάπου στη γειτονιά άρχισε να χτυπάει. Ο σκύλος του μπογιατζή ξύπνησε και πήρε να γαβγίζει ζοχαδιασμένος. Απ' το γραφείο μου ερχόταν πνικτός ο ήχος της φωνής ενός υπουργού που ανέλυε το κοινωνικό πρόγραμμα της κυβέρνησης.

Ένας άγγελος πέρασε, κοντοστάθηκε για μια στιγμή και μετά τράβηξε τον δρόμο του αηδιασμένος.

Να θυμηθώ αύριο να πάρω από το ίδιο κόκκινο κρασί.

“My Blue Heaven”

Η Κυριακή είναι η χειρότερη μέρα μου (λες και οι άλλες είναι καλές). Δεν ξέρω... Υπάρχει κάτι στην ατμόσφαιρα που δεν κολλάει. Ο ρυθμός της ζωής διακόπτεται, οι άνθρωποι αισθάνονται υποχρεωμένοι να κάνουν πράγματα που δεν τους περνάει απ' το μυαλό να κάνουν την υπόλοιπη βδομάδα. Βόλτες χωρίς σκοπό, οικογενειακές συναθροίσεις, γήπεδο, εκδρομές, ξαφνικές επισκέψεις, μαστορέματα. Ειδικά όταν ο καιρός είναι καλός. Απελπισία! Ξεχύνεται το ανθρωπομάνι έξω κι όποιον πάρει ο Χάρος! Ντυμένοι με ρούχα που δεν τους ταιριάζουν, με διάθεση δανεική, που ν' αρμόζει στην περίπτωση, σαλαγάνε τα παιδιά τους σαν

πρόβατα και προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους και τους άλλους ότι δεν σκυλοβαριούνται, ότι δεν κάνουν αμάν, πότε να έρθει η ευλογημένη Δευτέρα, να ταμπουρωθούν πίσω από την ευλογημένη τους ρουτίνα, να αναοάνουν.

Η Κυριακή είναι, φαντάζομαι, η τέλεια δοκιμασία των σχέσεων ενός γάμου (η άλλη είναι οι καλοκαιρινές διακοπές), όπου τα συμβαλλόμενα μέρη είναι υποχρεωμένα να τρώνε τον άλλον στη μάπα επί εικοσιτετράωρης βάσης. Συχνά αυτό δεν αντέχεται (ιδού λοιπόν γιατί εφευρέθηκε το γήπεδο). Γιατί πώς ν' αντέξεις τώρα έναν άγνωστο, με τον οποίο το μόνο που σε συνδέει είναι η υποχρεωτική συμβίωση, οι λογαριασμοί, οι «ευθύνες», καμιά φορά τα παιδιά, η γκρίνια, ο συμβιβασμός και κείνη η μόνιμη –από ένα σημείο και πέρα– αίσθηση του παγιδεύματος;

Βέβαια, εγώ δεν εμπίπτω στις διαδικασίες αυτές, αλλά κι έτσι ακόμα κάτι από την κατάθλιψη της Κυριακάτικης συμφοράς ξεβάφει πάνω μου. Συνήθως κλείνομαι στο σπίτι, κατεβάζω τα ρολά και περιμένω να περάσει. Καμιά φορά όμως, όταν έρχεται κείνος ο μικρός διάβολος και θρονιάζεται πάνω στον ώμο μου, αντιδρώ διαφορετικά. Τότε, σαν για να εξορκίσω το κακό, αρπάζω το σακάκι μου και κατεβαίνω στην πλατεία. Πάνω ένα τραπεζάκι απόμερο, περιβάλλομαι με το ειδικό για τις περιπτώσεις αυτές δυναμικό πεδίο, που με καθιστά αόρατο, και χαζεύω την ανεκδιήγητη πασαρέλα που εκτυλίσσεται μπρος στους έκθαμβους οφθαλμούς μου. Σαν οπτική εμπειρία, πρέπει να ομολογήσω ότι είναι ανεπανάληπτη, από ψυχολογικής πλευράς όμως...

Ο καιρός προκλητικά κυριακάτικος. Ουρανός βαθυγάλαξος, με κάποια αραιά συννεφάκια στον ορίζοντα,

για το απαραίτητο ντεκόρ, ένας ήλιος που δεν καταλαβαίνει Χριστό για τα προβλήματά μας με την «τρύπα του όζοντος», και σαν αποκορύφωμα μια υποψία πνοής που έρχεται από τη θάλασσα. Ιδανικές συνθήκες, είπαμε. Στην πλατεία φυσικά χαμός! Τα τραπεζάκια των καφενείων φίσκα παρέες και οικογένειες που εξυπηρετούνται όπως-όπως από τα μονίμως σκουντούφλικά γκαρσόνια (που άξιζαν να γίνουν μέχρι πυρηνικοί επιστήμονες, αλλά τους αδίκησε η ποτάνα η κενωνία, γαμώτο). Η περατζάδα στις μεγάλες της δόξες! Αυτοί που βολτάρουν χαζεύουν αυτούς που κάθονται κι αυτοί που κάθονται χαζεύουν αυτούς που βολτάρουν.

Δυο τραπέζια παρακεί ένα επιδεικτικά θορυβώδικο τσούρμιο «επιφανών πολιτών» πίνει μπύρες με μεζέ και σχολιάζει τα κακώς έχοντα. Δυο πολιτευτές, ένας βουλευτής της αντιπολίτευσης, δυο-τρεις παρατρεχάμενοι, ένας δημοτικός σύμβουλος, ένας επιχειρηματίας και φυσικά ο χοντρός, πανταχού παρών κι αδιάντροπα προσκωλυόμενος «δημοσιογράφος». Για την ώρα κουτσομπολεύουν παράγοντες της αντίπαλης παράταξης, σε λίγο όμως, και με τη βοήθεια της μπύρας, θα πιάσουν τα «σόκιν» ανέκδοτα και τα υπονοούμενα για τις αποκάλυπτικότερες από τις γυναικείες παρουσίες που παραλούν.

Όπως την κυρία Τούλα, για παράδειγμα, την κόρη του σουβλατζή, που βολτάρει με τα μπούτια ελεύθερα, κρεμασμένη κτητικά στο μπράτσο του καμαρωτού συμβίου. “Έντάξει, κοιτάξτε, λιγούρια, όμως εγώ τον κύριό μου κορώνα στο κεφάλι μου! Εξόν κι αν...”. *Εξόν κι αν*. Αυτό είναι που μας κρατάει στη ζωή, πανάθεμά το. Για ένα «εξόν κι αν...» ζούμε σε τελευταία ανάλυση. Γιατί καλό και άγιο το ρητό που επιβάλλει να τρώνε τα μάτια ψάρια και η κοιλιά περίδρομο, αλλά η φύση η ανθρώπινη είναι άτιμο ζουλάπι. Όσο πιο πολλά της προσφέρεις

τόσο πιο πολλά γυρεύει –και πολύ καλά κάνει. Γι’ αυτό και η κυρία Τούλα, σοφή όπως όλες οι τακτοποιημένες κυράδες, δεν σου το αποκλείει εντελώς. Σου αφήνει μια χαραμάδα εκεί πέρα, ίσα να σε τρώει η αμφιβολία και να σε τρέφει η ελπίδα. Τι πιο θεάρεστο; Τι πιο ανθρωπιστικό και ελεήμον;

Προσέχω την κυρία Τούλα με καθαρά κριτική διάθεση. Ωραίο κορμί για περασμένη τριανταπεντάρα, δεν λέω. Και η φάτσα, αν εξαιρέσεις την κάπως υπερβολικά σουβλερή μύτη και το σχεδόν ανύπαρκτο σαγόκι, περνάει. Το μυστήριο όμως έχει να κάνει με τα πόδια, την περιοχή αυτή δηλαδή για την οποία –αν κρίνουμε από τις ενδυματολογικές της επιλογές– όλως ιδιαιτέρως σεμνύνεται. Λοιπόν, ένα περίεργο πράγμα... Βλέποντάς την από πλάγια, προφίλ, οι γάμπες –βοηθούντων και των βραχέων ιματίων, που είπαμε, αλλά και των πανύψηλων τακουριών, που δεν είπαμε (όμως σαφώς το εννοούσαμε)– φαίνονται όντως θεϊκά ανεπανάληπτες. Όμως, καθώς απομακρύνεται και κατά συνέπεια παρουσιάζει οπτική γωνία νότια-νοτιοανατολική, το γυμνασμένο μάτι του παρατηρητή ανακαλύπτει ότι οι εν λόγω γάμπες παρουσιάζουν σοβαρές σχεδιαστικές ατέλειες, κάτι που θα κατέστρεφε εντελώς την αρχική θετική εντύπωση αν δεν έρχονταν σε αρωγή εκείνα τα σφιχτά και εξόχως θελκτικά καπούλια που αποσπούν την προσοχή και καταστρέφουν εν τη γενέσει της κάθε διάθεση κριτικής. Ποιος είπε λοιπόν ότι δεν υπάρχει Θεός;

Προσωπικά πάντως έχω καταμαγευτεί από μια άλλη κυριακάτικη παρουσία, που επιπλέον τα ‘φερε ο διάολος να κάθεται στο διπλανό τραπέζακι συν άνδρι και τέκνοις. Είναι μια κοπέλα, όχι πάνω από εικοσιπέντε χρονών, σφιγμένη μέσα σ’ ένα εφαρμοστό, πλεχτό, πράσινο φόρεμα που τονίζει τα πάντα πολύ σοφά και συγκεκριμένα. Κάθε λίγο και λιγάκι πετάγεται από την

καρέκλα της και τρέχει ν' ασχοληθεί μ' ένα δίχρονο αγοράκι, που δεν φαίνεται να χρήζει τέτοιας ανάγκης. Οι γάμπες της θαυμάσιες –απ' όλες της γωνίες κι όχι μπλόφα σαν της Τούλας– και θα 'ταν ακόμα ωραιότερες αν δεν φορούσε αυτό το άθλιο κρεμ καλσόν που γυαλίζει καθώς το χτυπάει με περιπαιχτική διάθεση ένας αλήτης ήλιος. Ωραιές γάμπες κι ωραίος πισινός, συνδυασμός θανατηφόρος! Σκύβει, σηκώνεται, μισογονατίζει, ψευδοτρέχει, αλλάζει συνεχώς οπτική γωνία και στάση, σαν φωτομοντέλο μπροστά στην κάμερα (κι όλα βέβαια μέσα στο πλαίσιο της επιτήρησης του πιτσιρικά που, είπαμε, δεν καταλαβαίνει Χριστό). Δεν θα πρέπει να 'ναι ιδιαίτερα εντυπωσιακή στο πλήθος ωστόσο, αν κρίνω από τη μάλλον αδιάφορη ανταπόκριση των γύρω αρσενικών, εμένα όμως η άσκοπη (κι απρόκλητη) κίνησή της μ' έχει συναρπάσει. Ούτε το πρόσωπό της δεν θυμάμαι καλά-καλά, το κορμί όμως θα το αναγνώριζα οπουδήποτε. Έχει το Χάρισμα, πώς να το κάνουμε!

Ο κύριός της είναι ένας τύπος με πέτινο, αραιά μαλλιά, μπλε σαγόνι και στομάχι μπύρας, που μελετά εμβριθώς την αθλητική του εφημερίδα μασουλώντας τσιχλα και καπνίζοντας συγχρόνως «Marlboro», εμφανώς ανυποψιάστος για την τύχη που του έχει κληρώσει στο πρόσωπο της μάνας των παιδιών του. Αν κρίνω από την ηλικία και του δεύτερου τέκνου –ενός άχρωμου κοριτσιού που ρουφάει στωικά την πορτοκαλάδα της με ροζ καλαμάκι– θα πρέπει να βρίσκονται μαζί πάνω από έξι χρόνια. Υποθέτω αυτό το διάστημα φτάνει και περισσεύει για να πάψεις να εκτιμάς αυτό που έχεις –ειδικά σε μια καθ' όλα νόμιμη συμβίωση. Πάω στοίχημα ότι τα «συζυγικά του καθήκοντα» θα τα ξεπετάει μέσα σε δέκα το πολύ λεφτά, άπαξ, το πολύ δις, της βδομάδας και μετά θ' απασχολεί το μυαλό του απερίσπαστος με ζητήματα απείρως σημαντικότερα, π.χ. να παίξει το ζόρικο Απόλλων-Ολυμπιακός διπλό ξερό ή να τσοντάρει κι ένα

Χ, έτοι για την κακιά την ώρα; Κι άντε μετά να του εξηγήσεις γιατί η γυναίκα με τα πράσινα αναστενάζει κι ονειρεύεται υδραυλικούς και ηλεκτρολόγους (και σε στιγμές κρίσιμα ανεξέλεγκτες λαθραίους Αλβανούς μετανάστες)!

Μια παρέα λολίτες με απειροελάχιστα, θρασύτητα, μίνι κι αρβύλες πεζικάριου, διασχίζει το πάλκο και κλέβει την παράσταση. Όλα τ' αρσενικά κεφάλια άνω των σαράντα κάνουν συγχρονισμένη κλίση επ' αριστερά. Οι πιτσιρικάδες ούτε που τις προσέχουν. Αυτώνών η προσοχή μονοπωλείται από πιο ώριμες υπάρξεις. (Όλα εν σοφία εποίησες!)

Η Ασπασία περνάει κρεμασμένη στο μπράτσο του συζύγου. Φαρμακοποιός το επάγγελμα αυτός, συλλέκτης σπανίων αντικειμένων, ερασιτέχνης ακουαρελίστας και η πρώτη μούχλα της πόλης. Είναι να μην πέσεις πάνω του, την έβαψες. Ικανός να σου μιλάει με τις ώρες για πράγματα που όσο και να προσπαθήσεις (γιατί όμως;) αποκλείεται να σ' ενδιαφέρουν. Θάνατος! Το πώς μένει αυτή η κοπέλα μαζί του τόσα χρόνια είναι ένα από τα άλυτα μυστήρια. Αλλά, θα μου πεις, όσα ξέρει ο νοικοκύρης δεν τα ξέρει ο κόσμος όλος.

Η κυρία Τούλα επιστρέφει, πάντα κορδωμένη στο μπράτσο του επίσης κορδωμένου συζύγου. Άλλο παράδοξο! Από εμπρός οι γάμπες δείχνουν πάλι μια χαρά! Θα 'χει να κάνει με τους ανεξήγητους μηχανισμούς της κίνησης φαίνεται. Είπαμε, όλα εν σοφία!

Ο ήλιος έχει αρχίσει να με χτυπάει στο κεφάλι. Ώρα να τα μαζεύουμε, μεγάλε! Αρκετή δόση ανθρωπίας πήραμε για σήμερα, λίγο ακόμη και θα σαλτάρουμε από το πλοίο στη θάλασσα. Overdose! Σηκώνομαι, πάντα αόρατος, και παίρνω τον δρόμο για τον δικό μου κόσμο, τον τακτοποιημένο και ρυθμισμένο στους προσωπικούς

μου κραδασιμούς. Η κυρία Ανθή ανεβαίνει από την αντίθετη κατεύθυνση. Το φως της ημέρας κάνει μεγάλη ζημιά –με τα κεριά δείχνει σαφώς καλύτερη, είναι ίσως και η τουαλέτα που βοηθάει... Κουνάει το κεφάλι της ελαφρά προς το μέρος μου, “Καλημέρα”, και προσπερνάει στητή, σοβαρή κι αμέτοχη στις μνήμες των τελείως ιδιαίτερων μυστικών μας συναντήσεων. Ίσως την επόμενη φορά να ήταν σκόπιμο να την ντύσω στα πράσινα, σαν την αεικίνητη μαμά της πλατείας. Να της αλλάξω και το μακιγιάζ κάπως... Πιο έντονες σκιές, διαφορετικό τόνο κραγιόν... Την επόμενη φορά.

Απόψε;

Μάλλον όχι. Η διάθεσή μου απόψε, το διαισθάνομαι, δεν θα 'ναι κι από τις καλύτερες. Η Κυριακή με διαβρώνει περίεργα. Αν παίζει καμιά κωμωδία στην τηλεόραση θα 'ταν ότι καλύτερο. Κατά προτίμηση κάτι με Walter Matthau, Jack Lemon. Η παράλυση της πολυθρόνας φαντάζει αρκετά ελκυστική λύση. Αν είμαι τυχερός μπορεί να με πάρει κι ο ύπνος.

Στον δρόμο που με βγάζει σπίτι δεν υπάρχει ψυχή. Μόνο κάπου ένα ραδιόφωνο ουρλιάζει σκυλάδικα, έτσι, για να καταρρακώσει τη μεσημεριανή γαλήνη. «*Συγνώμη, κύριε... Ποιος είστε;*»

Όποιος καταφέρει να δώσει τη σωστή απάντηση σ' αυτό το καιριο ερώτημα κερδίζει κρουαζιέρα στην Καραϊβική, όλα τα έξοδα πληρωμένα. Τρέχα γύρευε!

Το συμβόλαιο λέει ότι το βιβλίο θα εκδοθεί μέσα στο τρέχον εξάμηνο. Οι δυο μήνες έχουν κιόλας περάσει. Θα δούμε. Συμβόλαιο είναι αυτό, επίσημο ντοκουμέντο, με σφραγίδες και υπογραφές, δεν μπορεί να λέει ψέματα. Ουδείς λόγος ανησυχίας συντρέχει. Το πρόβλημα εί-

ναι μέχρι να γίνεις δεκτός (και για να γίνεις δεκτός κάποιος πρέπει να καθίσει να διαβάσει τα χειρόγραφα που στέλνεις ανελλιπώς εδώ και είκοσι χρόνια –ή όχι;), τα υπόλοιπα θ' ακολουθήσουν φυσιολογικά. Η κυκλοφορία, το βιτρινάρισμα, οι κριτικές (αν κι εφόσον), η επιτυχία ή το φιάσκο... Πού ξέρεις, μπορεί να μας καλέσει κι ο Αρμόδιος επί της Διανόησης στο γυαλί. “Πείτε μας με δυο λόγια την υπόθεση του βιβλίου σας...”. Με δυο λόγια τριακόσιες σαράντα σελίδες παραληρήματος! Εδώ σε θέλω, κύριε εκκολαπτόμενε συγγραφέα! Μπορείς με δυο λόγια να βγάλεις προς τα έξω αγγέλους και δαιμόνους που σε συντροφεύουν εκείνες τις ώρες τις μικρές, όταν η φύση ησυχάζει κι εσύ μαστορεύεις επικλήσεις και μαγικές τελετές εμπρός στο φωτεινό παράθυρο του κομπιούτρα; Και πώς να εξηγήσεις –με δυο λόγια– στον καθόλου συμπαθητικό κύριο με το αρεπούμπλικο και τα δαχτυλίδια ότι η υπόθεση που τρέχει στις σελίδες δεν είναι παρά ένας μακρινός απόηχος του έργου που παίζεται καθημερινά κι ανελέητα σ’ αυτό το περίεργο, το ιδιόρρυθμο σύμπαν που περικλείεται ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού σου (off limits συνήθως για τους κοινούς θνητούς); Τι να του πεις και τι να καταλάβει; Εδώ δεν καταλαβαίνεις εσύ ο ίδιος, ο ηθικός –και φυσικός– αυτοργός!

Ανοίγω τα συρτάρια και ψάχνω στα αζήτητα. Τις τυπωμένες σε λήξερ και με περισσή φροντίδα δεμένες (με θερμοκόλληση) σε σκληρό πλαστικό εξώφυλλο λέξεις που πασχίζουν να γίνουν εικόνες. Ιστορίες που έζησα (ή μου φάνηκε πως έζησα), ιστορίες που άκουσα, αναστεναγμοί, γέλια, βογκητά, κραυγές ερωτικού παροξυσμού, χειμωνιάτικες μέρες και καλοκαιρινές βραδιές, προδοσίες και όρκοι αγάπης, ταξίδια στη θάλασσα κι αντίο σε σταθμούς, μια σκοπιά στην Κατερίνη (καθώς ορίζει και το λαϊκό άσμα), ένα παιδί που σε κοιτάει κατάματα, χωρίς να ρωτάει, μια αγαπημένη που έφυγε, ο Σωτήρης

που ψάχνει για την τέλεια γυναίκα, ο Τάσος που τη βρήκε για να τη χάσει, ο Παύλος που δεν ξέρει πια τι απ' όλα έζησε και τι φαντάστηκε (καλή ώρα...), ο Σταύρος που κλαίει τη Μαρίνα των Βράχων σε αγκαλιές αδιάφορες, ο Σπύρος που δεν ψάχνει τίποτα (αυτός τουλάχιστον καλοπερνάει), ο Λεωνίδας που ονειρεύεται τις έφηβες αγαπημένες του διαβολονησιού, εγώ που έπαψα να περιμένω...

Άντε τώρα να τα χώσεις όλα αυτά σε δυο λέξεις! Όλο “μια στιγμή να ολοκληρώσω” θα εκλιπαρείς καθώς ο παρουσιαστής θα κοιτάζει ανήσυχος το ρολοί του. Αν ήσουν αυθεντικός λογοτέχνης βέβαια δεν θα 'χες πρόβλημα, εσύ όμως δεν έχεις καμιά σχέση μ' αυτά, πανάθεμά σε! Παραμυθάς είσαι, παραμυθάς και σαλιμπάγκος. Καμιά Ακαδημία δεν πρόκειται ποτέ να σε βραβεύσει, κανένας κρατικός έπαινος δεν θα σου απονεμηθεί, καμιά επίσημη αναγνώριση δεν θα σου γίνει. Η θέση σου, άλλοτε, θα ήταν σε καμιά γωνιά στα παζάρια της Ανατολής. Στην καλύτερη των περιπτώσεων ένας Σεβάχ Θαλασσινός, δεύτερης διαλογής, στη χειρότερη ένας ψευδοτυφλός ζητιάνος. “Ο Αλλάχ, μεγάλο τ' όνομά του, να σας ευλογεί”. Αλλά γιατί να παραπονιέσαι; Θα μπορούσες να 'χεις επιλέξει τη ζωή, όπως η συντριπτική πλειοψηφία των άλλων. Κανείς δεν σ' ανάγκασε να περάσεις απ' την άλλη πλευρά του ουράνιου τόξου (με αποστολή τη καρτογράφιση των εσχατιών του γνωστού σύμπαντος). Διάλεξες όμως τα εύκολα. Ε, τα εύκολα κοστίζουν κάτι παραπάνω από τα δύσκολα κι επιπλέον το αποτέλεσμα παραμένει πάντα συζητήσιμο κι αβέβαιο, μην μου πεις ότι δεν το 'χες ψυλλιαστεί αυτό απ' την αρχή!

Ον.

Η τεθλιμμένη χήρα με τα χρυσαφιά μαλλιά και τις επιθετικές βυζάρες περιφέρει τη θεατρική της θλίψη στο

παρεκκλήσι της βίλας των δακρύων. Κάτι βαρύγδουπο δήλωσε πάλι σήμερα και τα κοράκια πέσαν να προβάλουν φιλιμάκια αρχείου. Η βασίλισσα του bad timing! Και να μην βρίσκεται ένας κόπανος, από τους άλλοτε και νυν παρατρεχάμενους, να της δώσει μια συμβουλή της προκοπής! Με συλλαμβάνω να τη λυπάμαι. Το σύμπλεγμα του Ρομπέν των Δασών σ' όλο του το μεγαλείο! Πάλι μπορεί να "ναι κι εξαιτίας των μπαλκονιών, δεν ξέρω. Δυο νούμερα μικρότερο σουτιέν και ίσως να φώναζα κι εγώ "σταύρωσον".

Τη χήρα διαδέχεται στο δελτίο η ντελικάτη φιγούρα της μελαγχολικής Πακιστανής, το άκρως αντίθετο. Εδώ, ο ζωώδης ερωτισμός έχει παραχωρήσει τη θέση του στην κλάση και τη φινέτσα. Λεπτή, εξωτική, με το σχεδόν τέλειο ανατολίτικο πρόσωπό της να ξεπροβάλει μέσα από το σοφά ριγμένο πάνω της λευκό σάλι, μάτια κάρβουνα, μύτη λεπτή, χείλη κόκκινα, σχεδιασμένα από σπουδαίο καλλιτέχνη, προβάλλει σαν αγία ή θεά άλλων εποχών ανάμεσα σ' ένα πλήθος κακομούτσουνων υπηκόων –η τέλεια αντίθεση! Μιλάει, ένας Θεός ξέρει για τι πράγμα, και την παρακολουθώ μαγνητισμένος, μαγεμένος στο έπακρο. Τα χείλη της μισανοίγουν σ' ένα λευκό χαμόγελο, σχηματίζοντας λεπτές γραμμές στα λιπόσαρκα μάγουλά της. Τα μάτια της καρφώνονται στα δικά μου... Με βλέπει.

“Ποιος είσαι;” ρωτάει ξαφνιασμένη.

Σαστίζω. Μπερδεύομαι. Το μυαλό μου σταματάει.

“Ένας σύντροφος του Αλέξανδρου” μουρμουρίζω.

Ζαρώνει τα τοξωτά της φρύδια.

“Του Σικαντάρ;”

Κάνω «ναι» με το κεφάλι.

“Του Σικαντάρ”.

Με κοιτάζει για λίγο σκεφτική.

“Εσύ όμως επέστρεψες” παρατήρησε.

Ναι, εγώ επέστρεψα, αλλά δεν μου βγήκε και τόσο σε καλό.

Ένας από τους παρατρεχάμενους της ψιθυρίζει κάτι σεβαστικά στο αυτί. Κουνάει το κεφάλι της, κάπως ενοχλημένη, και στρέφεται πάλι προς το μέρος μου.

“Πρέπει να φύγω τώρα” μου λέει και διακρίνω ένα αδιόρατο σχεδόν σύννεφο λύπης να περνάει μπροστά στα μάτια της. “Δεν φαντάστηκα ότι θα ξανάβλεπα κάποιον από τους συντρόφους του μια μέρα...”

Με πιάνει πανικός.

“Θα σε ξαναδώ;” καταφέρνω να φωνάξω.

Κουνάει το κεφάλι της.

“Ποιος ξέρει; Ίσως... Αν μπορέσεις να με βρεις...”

“Πού να ψάξω;” ρωτώ απελπισμένος βλέποντάς την να γυρίζει για ν’ απομακρυνθεί.

Μισοστρέφεται και χαμογελάει πάνω από τον ώμο της.

“Πού αλλού;” λέει. “Στις μνήμες της καρδιάς σου.”

Ο ηλίθιος υπηρεσίας της κυβέρνησης μου εξηγεί για χιλιοστή φορά γιατί θα ‘πρέπει να το πάρω απόφαση να σφίξω το ζωνάρι, αν θέλω να λογίζομαι σωστός Ευρωπαίος.

Η εικόνα της Ρωζάνης τρεμόπαιξε για μια τελευταία φορά μπροστά μου και χάθηκε καθώς πατούσα το off στο τηλεκοντρόλ. Φορούσε λευκό σάλι και τα μάτια της είχαν το μαύρο της νύχτας, όπως έπεφτε απαλά πάνω στα οροπέδια του Παμίρ.

Ο Χαρίλαος έχει προβλήματα.

Με πέτυχε στο τραπεζάκι μου της πλατείας –πριν προλάβω να κατεβάσω τα ρολά που με καθιστούν αόρατο– και κάθισε «να μου κάνει παρέα».

—Δεν πάει άλλο, μου δήλωσε.

—Μην αρχίζεις τη γκρίνια κι εσύ για την περίοδο ισχνών αγελάδων που διανύουμε, τον προειδοποίησα.

Αναστέναξε.

—Μωρέ ποιος τους γαμεί! είπε.

Ηούχασα. Αφού το πρόβλημά του δεν ήταν πολιτικο-μεταφυσικό, εντάξει.

—Έτσι μπράβο, επιδοκίμασα.

—Για μένα λέω, εξήγησε ο Χαρίλαος. Δεν πάει άλλο.

Όταν κάποιος στα σαραντατόσα του σου πετάει δηλώσεις αυτού του τύπου παναπεί δύο τινά: ή ότι αρχίζει να τον περιτριγυρίζει η κλιμακτήριος κι όλα τον στενεύουν, όλως ιδιαιτέρως δε το σώβρακό του, ή ότι οι δουλειές του πάνε κατά διαόλου. Απ' ότι ήξερα το δικηγορικό γραφείο του Χαρίλαου δούλευε στο φουλ (δόξα τω Θεώ οι Έλληνες δεν θα πάψουν ποτέ να τραβιούνται στα δικαστήρια), άρα...

Δυο λολίτες με ιλιγγιώδη μίνι που πέρασαν από μπροστά μας ανέμελα μου επιβεβαίωσαν τις υποψίες. Ο Χαρίλαος απόμεινε να τις κοιτάζει με το στόμα ανοικτό και μάτι που γυάλιζε.

—Πω πω πώ! βόγκηξε. Πω πω πώ!

—Ναι, είδες βελτίωση η ράτσα τελικά! γέλασα.

—Βελτίωση δεν λες τίποτα! επικρότησε ο Χαρίλαος αδειάζοντας το ποτήρι νερό που βρήκε πρόχειρο μπροστά του.

Ξερόβηξα για να τον επαναφέρω στην πραγματικότητα.

—Κάτι έλεγες, του θύμισα.

Κούνησε το κεφάλι του.

—Χέστα, είπε. Χέστα. Τι να σου λέω τώρα και τι να καταλάβεις...

Άμα σου λένε έτσι να είσαι σίγουρος ότι θα στ' ακουμπήσουν όλα, καρτί και καλαμάρι. Δεν έπεσα έξω.

—Ξέρεις τι θα πει να 'σαι με την ίδια γυναίκα εικοσιδύο χρόνια, χειμώνα καλοκαίρι; ήρθε το παράπονο.

—Δεν έχω ιδέα, ομολόγησα. Είμαι όμως σίγουρος ότι θα μου το πεις εσύ.

Κούνημα του κεφαλιού συνοδευόμενο από μια υποψία πικρού χαμόγελου.

—Ναι, καλά, κορόϊδεψε εσύ!... Τι ανάγκη έχεις; Κάνεις ότι σου καπνίζει και δεν δίνεις λογαριασμό πουθενά. Για ρώτα όμως και κάναν άλλο...

—Εσύ δηλαδή τι θέλεις να κάνεις και δεν μπορείς; απόρησα (δήθεν).

Αναστεναγμός.

—Να 'ταν ένα και δυο!...

—Να τα πιάσουμε με τη σειρά;

—Αν δεν βαριέσαι...

—Ωραία. Παραπονιέσαι για τα εικοσιδύο χρόνια συμβίωσης με την ίδια γυναίκα.

—Δηλαδή, όχι ακριβώς..., διαμαρτυρήθηκε.

—Αλλά περίπου, τον βοήθησα.

—Τέλος πάντων...

—Εντάξει. Λοιπόν, να ήσουν παντρεμένος με καμιά πατσούρω, κανένα ζώο όρθιο, καμιά περίπτωση χωρίς ενδιαφέρον, να πω, καλά, ο άνθρωπος έχει δίκιο, και πολύ που άντεξε. Όμως, στην περίπτωση σου, πανάθεμά σε, σου 'χει πέσει ο πρώτος αριθμός του λαχείου. Γιατί η Δόμνα και πολύ όμορφη είναι και έξυπνη και ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα. Μιλάμε δηλαδή για μια γυναίκα που έτσι και κάνεις πως την αφήνεις θα πέσουν οι λύκοι από κοντά να την κυνηγάνε μερονυχτίς.

Ο Χαρίλαος χαμογέλασε. Εμμέσως κολακευόταν από την επικρότηση της επιλογής του. (Και δεν έκανα πλάκα. Η γυναίκα του ήταν –εκτός των άλλων αδιαμφισβήτητων προσόντων της– κυριολεκτικά μπουκιά και συχώριο! Τι σκατά μυαλό κουβαλούν μερικοί δεν μπορώ να καταλάβω!)

—Ναι, ρε δικέ μου... Εντάξει, δεν λέω... Αλλά και το καλύτερο φαγητό αν το τρως κάθε μέρα μπουκτίζεις. Άδικο έχω;

Άδικο δεν είχε βέβαια ο άνθρωπος, αλλά δεν ήταν αυτές ώρες να του δίνεις δίκιο.

—Δεν χρειάζεται να το μαγειρεύεις συνεχώς με την ίδια συνταγή, παρατήρησα επιφυλακτικά.

—Μα... εικοσιδύο χρόνια, πόσες συνταγές ν' αλλάξεις πια! Θα 'χεις ξετινάξει ολόκληρο τον Τσελεμεντέ!

Τώρα, εμένα προσωπικά, δεν θα μ' ενοχλούσε καθόλου να ξετινάζα τον Τσελεμεντέ κι άλλους δυο-τρεις έγκυρους οδηγούς μαγειρικής με την εν λόγω Δόμνα, αλλά αυτά δεν είναι πράγματα που έχουν θέση σε μια συζήτηση με τον άμεσα ενδιαφερόμενο.

—Παναπεί, σικάθηκες το καβιάρι και πεθύμησες σουβλάκι με γύρο, παρατήρησα.

—Ε, περίπου...

Το σουβλάκι ήταν μια συναδέλφισσα, ασκούμενη του Χαρίλαου –τη γνώριζα εξ’ όψεως–, ένα μάλλον ασήμαντο πλάσμα, κοντό και μαυριδερό που δεν το ‘πιανε το μάτι σου έτσι και δεν περνούσες κρίση στέρσης, κάτι που δεν ίσχυε φυσικά στην περίπτωση του φίλου μου. Απ’ ότι κατάλαβα και η ίδια ανταποκρινόταν στο ενδιαφέρον του και τα πράγματα θα ‘χαν προχωρήσει αν...

—...αν τολμούσα να κάνω το πρώτο βήμα, ξεφύσηξε σκασμένος ο Χαρίλαος.

—Και τι σ’ εμποδίζει να το κάνεις;

Με κοίταξε λες και μόλις προσγειώθηκα από τον Άρη μέσα σ’ έναν ιπτάμενο δίσκο παλαιού τύπου, σαν αυτούς που βλέπαμε στα εξώφυλλα των αμερικάνικων pulps.

—Κι ο αντίκτυπος στην κοινωνία; φώναξε. Στον γάμο μου, στην οικογένειά μου;

—Δυο λεφτά, για να καταλάβω, τον έκοψα. Για τι πράγμα μιλάμε; Δηλαδή εσύ σκοπεύεις να το δημοσιεύσεις στην εφημερίδα;

Ο Χαρίλαος άφησε ένα κουρασμένο χαμόγελο. Δεν τον καταλάβαινα, δεν τον καταλάβαινα!

—Καλά, εσύ δεν μπορείς να μην κάνεις πλάκα, παραπονέθηκε. Ρε Λάμπη, αυτά τα πράγματα είναι επικίνδυνα, μαθαίνονται. Η κοινωνία μας είναι κλειστή. Οι άνθρωποι παραμονεύουν πίσω από τις γρίλιες τους... Αφού τα ξέρεις, δεν τα ξέρεις; Είναι ώρες αυτές για τέτοια ρίσκα;

—Ε, τότε μην ρισκάρεις.

Δεν του άρεσε.

—Και να μείνω με τον καημό;

—Ε, τότε ρισκάρισε.

—Α, ρε Λάμπη!

Ο τηλεφωνητής εξακολουθεί να είναι φειδωλός σε μηνύματα. Εδώ που τα λέμε το μοναδικό που περιμένω είναι αυτό το πολυπόθητο του εκδότη, τι άλλο; Μια άγνωστη, μυστηριακή, γυναικεία φωνή να εκμυστηρεύεται τον έρωτα της για μένα;

Ο κούκλος της βιτρίνας με την άρθρωση καθυστερημένου ιεροκήρυκα του δελτίου ειδήσεων με πληροφορεί ότι οι Τούρκοι «προέβησαν σε νέες προκλήσεις». Τουρκικά μαχητικά αεροσκάφη παραβίασαν τον ελληνικό εναέριο χώρο πάνω από τη Χίο, αλλά αναχαιτίστηκαν επιτυχώς από ελληνικά «Mirage». Μερικές εικόνες αρχείου αεροπλάνων που κάνουν ελιγμούς κι έξω από την πόρτα. Ρουτίνα. Η γκιόσα που παίζει ρόλο υπουργού εξωτερικών του πλανητάρχη ανταλλάσσει ασπασμούς με την Τουρκάλα (άλλη μια τρανή απόδειξη της μεροληψίας των Αμερικάνων υπέρ των άσπονδων γειτόνων).

Η Τουρκάλα μου αρέσει. Μπορεί να είναι κοντούλα και στρουμπουλή, αλλά και το προσωπάκι της κουκλίστικο είναι, και το ματάκι της παίζει κάτω από την ανέμελη φράντζα της, και τα χειλάκια της υπόσχονται καθώς χωρίζουν σ' ένα λευκό, εφηβικό σχεδόν, χαμόγελο, και τσαγανό φαίνεται να 'χει. Δηλαδή, ποιος ηλίθιος (πλανητάρχης ή μη) δεν θα προτιμούσε να κουβεντιάζει μαζί της αντί με το δικό μας, το βουνό λίπους (επί παντός του επιστητού); Τελικά οι Τούρκοι είναι μάνες στο να προβάλουν προς τα έξω την καλύτερη δυνατή εικόνα τους. Θυμάμαι τότε, σε μια από τις πάμπολλες «ελληνοτουρκικές κρίσεις» που είχαν βγάλει εκείνον τον ξανθό, καλοντυμένο, ακραιφνώς Ευρωπαίο, διπλωμάτη τους στο CNN να εξηγήσει τα του προβλήματος σε τέλεια, οξφορδιανά, εγγλέζικα. Κι αμέσως μετά ο δικός μας...

Ένας μαυριδερός, Βαλκάνιος λέτσος, με μουστάκες και λιγδωμένο μαλλί που σκότωνε (με το ζόρι) κάτι αγγλικά που δεν τα μιλούν ούτε στην Ακτή του Ελεφαντοστού. (Ναι, αλλά εμείς έχουμε πίσω μας έναν τρισχιλιόχρονο πολιτισμό, έτσι; Δεν χρειάζεται ν' αποδείξουμε τίποτα).

Μάλιστα. Η Τουρκάλα μου αρέσει. Δεν θα με πείραζε καθόλου ν' ακουμπήσω το κεφάλι μου στα γόνατά της και τα την αφήσω να μου τραγουδάει λιγωμένους αμανέδες, με τις ώρες, κάτω από ένα μισογεμάτο φεγγάρι, κάπου στον Βόσπορο. Κι ας είναι απειλή και προαιώνια κατάρα. Στο βάθος-βάθος, πού ξέρεις, ίσως κάποια προγιαγιά μου και κάποιος προπάππος της... Αν ίσως για μια ακόμη φορά μπερδεύαμε το αίμα μας... Τα παιδιά μας, τα εγγόνια μας, θα 'χαν μυαλό μετά για πόλεμο και για αηδίες;

Γιατί με τραβάει έτσι, γιατί με μαγεύει, η Ανατολή;

Είναι μέρες τώρα που ο καιρός έχει γλυκάνει αφύσικα. Φλεβάρης μήνας και λες πλησιάζει καλοκαίρι. Στο σπίτι τα παράθυρα ανοικτά μέχρι την ώρα που θα πέσω. Βγαίνω από το ντους κι αφήνω το νερό να στεγνώσει σιγά-σιγά πάνω μου. Το παράθυρο του απέναντι σπιτιού φωτίζεται. Προφταίνω και σβήνω το δικό μου φως. Η γειτονοπούλα μπαίνει στο δωμάτιό της και μισανοίγει τις κουρτίνες. Ένα μικροκαμωμένο κορίτσι, με πλούσια, μακριά, κοκκινωπά μαλλιά και μεγάλο, για την ηλικία και το σουλούπι της, στήθος. Ξέρω πως έχει μόλις τελειώσει το Λύκειο και διαβάζει για τις Πανελλήνιες. Είναι το μόνο άλλο φωτισμένο παράθυρο σ' αυτή τη γειτονιά τις μικρές ώρες της νύχτας.

Στέκομαι για λίγο δίπλα στο παράθυρό μου, καθώς ψευτοσκουπίζομαι, και προστατευμένος απ' το σκοτάδι τη χαζεύω να πηγαινοέρχεται. Ετοιμάζομαι να τραβηχτώ

όταν ξαφνικά κοκαλώνω. Η μικρή έχει αρχίσει να γδύνεται, εκεί μπροστά μου, σε έξι, επτά μέτρα απόσταση! Εφτά μέτρα απόσταση και η προστασία του στενού δρόμου ανάμεσά μας –και του σκοταδιού. Τι γίνεται εδώ! Τι είναι αυτό το αναπάντεχο μέσα στην άγρια νύχτα;

Ντρέπομαι, αλλά νιώθω συγχρόνως το αίμα μου να τρέχει πιο γρήγορα μέσα στις φλέβες και τις αρτηρίες μου. Πώς το 'χε πει ο Χαρίλαος; Εικοσιδύο χρόνια στην ίδια διαίτα; Αχ, ας ήταν να είχα την παραμελημένη Δόμνα αυτή τη στιγμή κοντά μου, εδώ δίπλα, στη σιγουριά του σκοταδιού, γυμνή, με το δέρμα της ν' ανατριχιάζει καθώς μαζί θ' αρπάζαμε την ηδονή που πρόσφερε το φωτισμένο παράθυρο της μικρής κοκκινομάλλας!

Η ανάσα της στον λαιμό μου, κοφτή, λαχανιασμένη, καθώς σκύβει να δει καλύτερα, η σκληρή της ρώγα στο μπράτσο μου...

“Άσε με να δω καλύτερα...”

“Μην κάνεις φασαρία. Θα μας ακούσει.”

“Σσοτ! Νά τη! Έρχεται πάλι. Θα γδυθεί;”

“Το ελπίζω.”

“Αχ, φεύγει πάλι...”

Ανεπαίσθητος ψίθυρος η ανάσα της στον λοβό του αυτιού μου.

“Σ' αρέσει να την κοιτάς;”

Ο λαιμός μου κατάξερος.

“Εσένα;”

“Πολύ. Δεν το 'χω ξανακάνει ξέρεις.”

Ούτε εγώ.

“Σε διεγείρει;”

“Αφάνταστα... Έρχεται πάλι... Θα συνεχίσει να γδύνεται...”

Η μικρή περνάει σιγά-σιγά –σαν να το ‘ξερε πως δίνει παράσταση– το κομπιναιζόν πάνω από το κεφάλι της. Ένα λευκό σουτιέν προσπαθεί να συγκρατήσει το πλούσιο στήθος.

“Είναι καλοφτιαγμένη!”

Τολμώ την ερώτηση.

“Θα την ήθελες μαζί μας;”

Τη νιώθω να παίρνει μια κοφτή ανάσα.

“Ναι!” λέει πνιχτά.

Στριμώχνεται περισσότερο πάνω μου.

“Κοίτα!”

Η κοκκινομάλλα έχει φέρει τα χέρια της στην πλάτη και ξεθηλυκώνει την αγκράφα του σουτιέν. Δυο θεϊκά στητά στήθη λάμπουν ελεύθερα στο χαμηλό φως της λάμπας.

“Θεέ μου!”

Τα χείλη της ψάχνουν τα δικά μου, λαιμαργα, παθιασμένα. Εικοσιδύο χρόνια η ίδια δίαιτα!

Η κοπέλα στέκεται γυμνή τώρα και θαυμάζει το κορμί της μπροστά στον καθρέφτη. Ξαφνικά, σαν να διαπισθάνθηκε την παρουσία απρόσκλητων θεατών, μισοστρέφεται προς το μέρος μας. Διστάζει λίγο, γέρνει το κεφάλι προσπαθώντας να τρυπήσει το σκοτάδι με το βλέμμα, αφουγκράζεται, κάνει ένα βήμα μπροστά... Τη βλέπω ν’ ανοίγει το παράθυρο, να κοιτάζει έξω... Οι

ρώγες του στήθους της όρθιες, ερεθισμένες. Ένα δειλό, αμήχανο χαμόγελο, χωρίς παραλήπτη, και τραβιέται πάλι μέσα. Στην επόμενη αναπνοή το φως του δωματίου της έσβηνε.

Κάπου μακριά μια ξεχασμένη ορχήστρα σκότωνε το «*My Blue Heaven*».

“String of Pearls”

Η ζωή μου, η τόσο αριστοτεχνικά τακτοποιημένη, έχει αρχίσει να μπερδεύεται. Η πεζή καθημερινότητα –για να μεταχειριστώ μια από τις εκφράσεις του συρμού– όλο και πιο συχνά τέμνει την άλλη, την εναλλακτική πραγματικότητα, που χωρίς μεγάλο κόπο βιώνω τα τελευταία χρόνια (σ’ ένα παράλληλο, μα ανεξάρτητο κι αυτόνομο ονειρικό σύμπαν) ανακατεύοντας στοιχεία ετερόκλητα και βιώνοντας εμπειρίες που άλλοτε μ’ αφήνουν ξέπνοο και σαστισμένο κι άλλοτε με γεμίζουν και με τρέφουν. Δεν είναι ότι προσπαθώ να ξεχωρίσω πού σταματάει η «αλήθεια» των άλλων και πού ξεκινά η δική μου –αυτό έτσι κι αλλιώς μου

ήταν πάντα δύσκολο. Όχι, το πρόβλημα είναι ότι, όλο και πιο δύσκολα, αναγνωρίζω στο μπερδεμένο σχεδιάγραμμα τα σημάδια τα δικά μου, τα σημεία αναφοράς εκείνα που ο ίδιος σκάρωσα για να μην χαθώ.

Μετά από την αλησμόνητη, παγανιστική σχεδόν, εμπειρία της αποκάλυψης της γειτονοπούλας με τα κόκκινα μαλλιά και τα ωραία στήθια, στήνομαι κάθε βράδυ πίσω από τις μισόκλειστες γρίλιες του συσκοτισμένου μου μπάνιου και παραμονεύω το παράθυρό της. Ωστόσο η τελετή δεν επαναλήφθηκε. Βλέπω το φως ν' ανάβει, διακρίνω τη σιλουέτα της να διασχίζει το φωτεινό τετράγωνο, αλλά η επαφή μου με τον κρυφό παράδεισο της ηδονικής της εφηβείας σταματάει εκεί. Όσο κι αν το εύχομαι, όσο κι αν το επιθυμώ με όλες τις αισθήσεις του παράξενα διεγερμένου μου κορμιού, ο ορίζοντας παραμένει άδειος. Να το 'χει καταλάβει και να φυλάγεται; Να βρέθηκα πάλι, τυχαία, μάρτυρας μιας σπάνιας στιγμής, που (εν αγνοία της;) μοιράστηκε μαζί μου, κείνη την ώρα του ξορκισμού των δαιμόνων της λαγνείας, ενός περιστατικού που πέρασε και χάθηκε μέσα στο αχανές σύμπαν των ευτυχών συγκυριών; Όπως και να 'χει το πράγμα η επαφή, η μυστική μας κοινωνία, έχει διακοπεί κι αυτό μου στοιχίζει, γιατί η ισορροπία των πραγμάτων της ζωής μου έχει διαταραχτεί σοβαρά κι επικίνδυνα.

Σήμερα συνάντησα στον δρόμο τη Δόμνα. Σταθήκαμε για μια στιγμή να κουβεντιάσουμε.

—Κοίτα σύμπτωση να σε συναντήσω σήμερα! μου είπε χαμογελώντας. Σε είδα στον ύπνο μου αυτές τις μέρες. Ένα περίεργο όνειρο...

Αν κοκκίνισα δεν έδειξε να το προσέχει.

—Τι όνειρο; ρώτησα ενώ η καρδιά μου χτύπαγε συναγεραμό.

Χαμογέλασε και φάνηκε να σκέφτεται.

—Δεν θυμάμαι ακριβώς, είπε. Μου μένει όμως η αίσθηση κάτι πολύ έντονου. Και... μπερδεμένου.

Θυμόταν, αλλά δεν γινόταν να το παραδεχτεί. Θα 'ταν σαν να ομολογούσε την ευθύνη της συμμετοχής της.

—Ελπίζω να ήταν τουλάχιστον κατάπτυστο, αστειεύτηκα.

Γέλασε, αλλά ήταν η σειρά της να κοκκινίσει.

—Α, αυτό σίγουρα! αντιαστειεύτηκε (τι άλλο μπορούσε να κάνει;).

Την κοίταξα προσεκτικά. Κομψή και φρέσκια μέσα στο γκριζο, τυπικό ταγέρ της, με τα μαλλιά τραβηγμένα πίσω και πιασμένα με μια μαύρη, βελούδινη κορδέλα, τις ωραιές της γάμπες, που φαίνονταν ακόμη ωραιότερες πάνω στις ψηλοτάκουνες γόβες της... ήταν πολύ όμορφη. Αχ, Χαρίλαε, με την κλιμακτήριο και την τρέλα που σε δέρνει! Άκου εκεί: εικοσιδύο χρόνια νηστείας!

—Στο σπίτι μου δεν ήταν; άκουσα τον εαυτό μου να ρωτάει, αλλά ήταν πολύ αργά για να δαγκωθώ.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Τι πράγμα; έκανε.

Δεν υπήρχε τρόπος να τα μπαλώσω τώρα πια.

—Το όνειρο.

Είδα μια σκιά να περνάει από τα μάτια της, ένα ανεπαίσθητο τσίτωμα των ώμων...

—Μπορεί..., είπε στο τέλος διστακτικά. Ίσως να ήταν στο σπίτι σου.

—Και ήταν σκοτεινά.

Με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια ενώ μια μικρή ρυ-

τίδα έκανε την εμφάνισή της ανάμεσα στα φρύδια της. Δεν χαμογελούσε πια.

—Ναι, ήταν σκοτεινά, παραδέχτηκε και είχε ο τόνος της φωνής της μια πρόκληση.

Εξακολούθησε να με κοιτάζει με κείνο το ανεξικνίαστο, συνοφρυωμένο βλέμμα για λίγο και μετά, σαν ν' αποφάσισε να δώσει τέλος στην περίεργη στιχομυθία μας, ξέκλεψε μια ματιά στο ρολόι της.

—Έχω αργήσει, είπε. Πρέπει να περάσω απ' το Πρωτοδικείο.

Όταν οι δικηγόροι τα βρίσκουν σκούρα επικαλούνται το Πρωτοδικείο;

—Πέφτω έξω;

—Σε ποιο πράγμα;

—Για το όνειρο...

Μου 'ριξε μια λοξή ματιά και μετά μισοχαμογέλασε.

—Δεν νομίζω, είπε. Αλλά τι σημασία έχει; Τα όνειρα είναι όνειρα.

—Όλα τα όνειρα δεν είναι ίδια, παρατήρησα.

—Ό,τι και να 'ναι δεν έχουν πάντως καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Ήταν η σειρά μου να χαμογελάσω.

—Μην το λες αυτό, είπα.

Με κοίταξε περίεργα, ξανακοίταξε το ρολόι της –η σωστική της λέμβος– κι ετοιμάστηκε ν' αποχωρήσει.

—Τα λέμε καμιά άλλη φορά, είπε.

—Σε κανένα άλλο όνειρο; της πέταξα καθώς ξεκινούσε.

Γύρισε και μου χαμογέλασε πάνω από τον ώμο της.

—Πού ξέρεις; γέλασε και ήταν και πάλι όπως όταν την πρωτοσυνάντησα.

«Εικοσιδύο χρόνια το ίδιο φαγητό».

Την πέτυχα στο μανάβικο της γωνίας ένα μεσημέρι που γύριζα σπίτι. Είχε φορτωθεί ένα σωρό σακούλες και πάλευε να τις φέρει σε λογαριασμό. Ήταν η ευκαιρία που ζητούσα.

—Αφήστε να σας βοηθήσω, είπα.

Διαμαρτυρήθηκε, ότι δεν υπήρχε λόγος να μπαίνω σε κόπο, ότι θα τα κατάφερνε, αφού εδώ κοντά, δυο βήματα απόσταση, έμενε, αλλά δεν δυσκολεύτηκα ιδιαίτερα να την πείσω.

—Είναι στο δρόμο μου, είπα. Κανένας κόπος. Είμαστε γείτονες.

—Ναι, ξέρω...

Από κοντά φαινόταν ακόμα πιο μικροκαμωμένη, με εξαίρεση φυσικά το αταίριαστο (μα τόσο ταιριαστό) θεϊκό της στήθος. Τα κόκκινα μαλλιά κατέβαιναν σαν χείμαρρος αγριεμένος (που θα 'λεγαν και οι λογοτέχνες) ως χαμηλά στην πλάτη της πλαισιώνοντας ένα μάλλον συνηθισμένο πρόσωπο με αχνές φακίδες γύρω από τη μύτη.

—Διαβάζετε για το Πανεπιστήμιο; τη ρώτησα προσπαθώντας ν' ανοίξω κουβέντα καθώς βαδίζαμε προς την πόρτα του σπιτιού της. Βλέπω φως στο παράθυρό σας μέχρι αργά.

Την είδα να χαμογελάει κοκκινίζοντας. Πόσο «εν γνώσει» ήταν άραγε;

—Ναι, θα δοκιμάσω στην Ιατρική και βλέπουμε...

—Είμαστε οι μόνοι σ' αυτή τη γειτονιά μου φαίνεται που ξενυχτάμε, είπα περισσότερο για να πω κάτι.

—Ναι, έτσι φαίνεται...

—Είναι μια συντροφιά κι αυτή.

—Ναι...

Ξεροκατάπια.

—Πώς σε λένε; ρώτησα περνώντας αποφασιστικά στον ενικό.

—Καίτη.

Ξαφνιάστηκα.

—Όχι Ελένη;

Με κοίταξε παραξενεμένη.

—Γιατί να με λένε Ελένη;

Γιατί να τη λένε Ελένη;

—Έτσι έλεγαν εκείνη, την άλλη... Της Τροίας, ψιθύρισα άθελά μου.

Χαμογέλασε και κοκκίνισε ξανά. Της άρεσε το κομπλιμέντο (που δεν ήταν κομπλιμέντο).

—Όχι. Καίτη με λένε.

Φτιάσαμε στην εξώπορτα του σπιτιού της.

—Στον πέμπτο; ρώτησα.

—Ναι, αλλά δεν χρειάζεται να μπειτε στον κόπο...

—Έχω συνηθίσει, μην ανησυχείς.

Σταθήκαμε στο κεφαλόσκαλο του δεύτερου να πάρουμε ανάσα.

—Και δεν κουράζεσαι με τόσες ώρες διάβασμα κάθε νύχτα; τη ρώτησα.

—Κουράζομαι, αλλά τι να κάνω, πρέπει να στρωθώ...
Αν αποτύχω ξανά ο πατέρας μου το 'χει ξεκόψει. Τέρμα
οι σπουδές.

Κούνησα το κεφάλι μου με (ψεύτικη) κατανόηση.
Μάζεψα όσο κουράγιο μπόρεσα να βρω πρόχειρο τη
στιγμή εκείνη.

—Όταν κάνεις διάλειμμα, θέλεις να βγαίνεις στο πα-
ράθυρο να τα λέμε; πρότεινα.

Και συμπλήρωσα γρήγορα (προς αποφυγή παρεξη-
γήσεων –δήθεν).

—Μια και είμαστε οι μόνοι ζωντανοί τις ώρες αυτές...

Χαμογέλασε άβολα και κοίταξε γύρω της αλαφια-
σμένη, σαν να φοβόταν μην μας ακούσει κανένα
αδιάκριτο αυτί.

—Μα πώς τώρα...; μουρμούρισε.

—Είναι απλό. Θα βγαίνω στο παράθυρο και θα σφυ-
ρίζω σιγανά. Θα βγαίνεις κι εσύ και θα τα λέμε για λίγο.

—Τι να λέμε;

—Δεν χρειάζεται να έχουμε κάποιο συγκεκριμένο
θέμα. Έτσι... Ό,τι μας κατέβει.

Ξανακοίταξε γύρω της, όλο και πιο άβολη. Ήταν
έτοιμη να το βάλει στα πόδια.

—Κι αν το πάρει είδηση ο πατέρας μου, η γειτονιά;...

—Μα δεν κάνουμε κάτι κακό.

—Εμείς το ξέρουμε, αυτοί όμως; Δεν τους ξέρετε
εσείς τι μυαλό κουβαλούν.

Εξακολουθούσε να μου μιλάει στον πληθυντικό.

—Θα είμαστε προσεκτικοί, επέμεινα εγώ.

Μάζεψε τις τσάντες της από κάτω που τις είχε ακου-
μπισμένες.

—Δεν ξέρω..., είπε. Δεν νομίζω...

Δεν θέλησα να πιέσω άλλο την κατάσταση.

—Καλά, το αφήνω σ' εσένα. Εγώ θα βγω κι αν θέλεις βγαίνεις κι εσύ. Τα παράθυρά μας είναι σε μικρή απόσταση, δεν πρόκειται να μας ακούσει κανείς.

—Όχι, όχι, δεν γίνεται...

Την ίδια νύχτα, κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα, με τρέμουλο σ' όλο μου το κορμί, μισάνοιξα τα παντζούρια του μπάνιου. Το γνώριμο φωτισμένο τετράγωνο με υποδέχτηκε από απέναντι. Παντού τριγύρω σκοτάδι. Μια ησυχία σχεδόν υπερκόσμια.

Σφύριξα μια φορά σιγανά τις πρώτες νότες του «*Sentimental Journey*» και περίμενα με την ψυχή στο στόμα. Πέρασε ένα λεπτό, ακόμη ένα... Ξαφνικά το φως στο παράθυρο της Ελένης που την έλεγαν Καίτη έσβησε. Σαν μέσα σε όνειρο είδα τα τζάμια ν' ανοίγουν και τη σιλουέτα του κοριτσιού να ξεπροβάλει διστακτικά.

—Γεια σου, ψιθύρισα.

—Γεια σας, ήρθε σιγανή η απάντηση από απέναντι.

—Διαβάζεις;

—Ναι.

—Ωραία νύχτα!

—Ναι.

—Μήπως κρυώνεις;

—Όχι.

—Φοβάσαι;

Δίστασε.

—Λίγο...

—Δεν μας ακούει ψυχή.

—Ευτυχώς!

—Γιατί; Δεν κάνουμε τίποτα κακό.

—Οι άλλοι δεν το βλέπουν έτσι. Είπαμε...

—Αυτό δεν σημαίνει πως δεν μπορούμε να είμαστε φίλοι.

Ο δισταγμός ήταν μεγαλύτερος τώρα.

—Ε, δεν είναι κι εύκολο...

—Επειδή είσαι γυναίκα και είμαι άντρας;

Τα λευκά της δόντια έλαμψαν στο σκοτάδι.

—Και γι' αυτό.

—Εσύ το πιστεύεις;

—Δεν ξέρω.

Από κείνη τη βραδιά το καθιερώσαμε. Μόλις η πόλη έπεφτε για ύπνο βγαίναμε στο παράθυρο, να κουβεντιάσουμε, να καπνίσουμε ένα τσιγάρο μαζί (εκείνη στα κρυφά, από τον φόβο του πατέρα), να μοιραστούμε λίγη από τη μαγεία της νύχτας και το μυστικό προνόμιο της ιδιόμορφης σχέσης μας.

Σιγά-σιγά, η Ελένη που την έλεγαν Καίτη ξεθάρρεψε. Τώρα πια μου μιλούσε στον ενικό και οι απαντήσεις της δεν ήταν πια μονοσύλλαβες. Το ότι έγγραφα της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση.

—Τι γράφεις, δηλαδή, μυθιστορήματα; με ρώτησε ένα βράδυ.

—Όχι. Αληθινές ιστορίες. Πράγματα που ξέρω, που έχω ακούσει, που έχω βιώσει. Δεν μπορώ να γράψω για κάτι ανύπαρκτο.

—Γράφεις για πράγματα που σου συμβαίνουν;

—Ακριβώς.

—Για μας, για παράδειγμα;

—Ναι, και για μας.

—Τι γράφεις για μας;

—Αυτό που ζούμε τις νύχτες κρεμασμένοι στα παράθυρα, ανταλλάσσοντας κλεφτές κουβέντες, ματιές, αισθήματα.

—Θα μου δείξεις κάποτε;

—Κάποτε θα σου δείξω.

—Είμαι περίεργη να δω πώς με βλέπεις.

—Θέλεις να σου πω;

Δίστασε λίγο.

—Ναι, είπε μετά αποφασιστικά.

Και τώρα;

Ένωσα τη ζέστη του κορμιού της Δόμνας δίπλα μου. Τα χέρια της πλέχτηκαν γύρω από το στέρνο μου και η ανάσα της χάιδεψε τον λοβό του αυτιού μου.

“Πες της!” ψιθύρισε.

“Μήπως...”

Τα δάχτυλά της μπήχτηκαν στη σάρκα μου.

“Πες της!” πρόσταξε επιτακτικά.

—Λοιπόν;

Πήρα μια βαθιά ανάσα, αλλά δεν με βοήθησε.

—Μ’ αρέσεις, ψιθύρισα.

—Δηλαδή;

Ένωθα το κορμί της Δόμνας, γυμνό και ιδρωμένο, να ‘χει κολλήσει επιτακτικά πάνω μου.

“Πες της την αλήθεια...”

—Σε είδα μια νύχτα που γδυνόσουν, άκουσα τη βραχνή φωνή ενός άγνωστου.

“Το ξέρει...”

Έπεσε μια βαριά σιωπή. Τα άστρα είχαν κοκαλώσει στον ουρανό. Πέρα, στο αεροδρόμιο, ένας προβολέας αυλάκωσε τη νύχτα σχηματίζοντας ένα μεγάλο τόξο για να σβήσει μετά. Κάποιος γείτονας έβηξε στον ύπνο του.

—Το είχα καταλάβει, ήρθε η χαμηλή φωνή του κοριτσιού με τα φλογάτα μαλλιά.

Το κορμί μου είχε μουσκέψει στον ιδρώτα, χειμώνα καιρό, κι έτρεμα ακατάσχετα. Τα χέρια της γυναίκας με χάιδευαν όλο και πιο κτητικά, όλο και πιο επίμονα.

“Πες της για μας...” ψιθύρισε μέσα στον παροξυσμό της.

“Θα τη φοβίσω...”

“Πες της. Σε ικετεύω!”

—Καίτη;

—Ναι.

—Σοκαρίστηκες;

Άργησε να μου απαντήσει.

—Όχι, είπε μετά. Σου είπα... το είχα καταλάβει. Μόνο... νά, δεν ήμουν σίγουρη.

—Και τώρα;... Τώρα που ξέρεις;... Σε πειράζει;

Το λευκό της χαμόγελο με ξάφνιασε.

—Όχι και τόσο πολύ, είπε. Είναι άλλο ένα μυστικό απ' αυτά που μοιραζόμαστε.

“Πες της!...”

Οι ηδονικοί σπασμοί έτρεχαν στη ραχοκοκαλιά μου σαν πανικόβλητες οχιές.

—Είναι και κάτι άλλο...

—Πες μου.

—Κείνη τη νύχτα...

Από κάπου ακούστηκε μια πόρτα ν' ανοίγει τρίζοντας. Η φιγούρα στο σκοτεινό παράθυρο αναπήδησε. Την είδα να στρέφεται προς το εσωτερικό του σπιτιού και ν' αφουγκράζεται. Περίμενε για λίγο, να βεβαιωθεί ότι ο θόρυβος δεν ερχόταν από εκεί και μετά γύρισε πίσω σε μένα.

—Δεν άκουσα, τι είπες;

Προφανώς οι λέξεις που τόλμησα να ξεστομίσω χάθηκαν μέσα στον πανικό της στιγμής. Ανακουφισμένος προσπάθησα να τα μπαλώσω.

—Τίποτα... Αυτό μόνο. Σε είδα και μου άρεσες.

—Πήγες να πεις και κάτι άλλο.

Δεν το άφηνε.

—Μια άλλη φορά...

Έγινε μια μικρή σιωπή.

—Καλά, δεν με νοιάζει.

Την ένοιαζε, αλλά μόνο από περιέργεια.

—Εντάξει.

Την είδα να ανασηκώνεται από το περβάζι και να τεντώνεται. Η βραδινή μας συνάντηση έφθανε στο τέλος της.

—Πρέπει να πάω για ύπνο, είπε. Αύριο το πρωί έχω φροντιστήριο.

Κούνησε το χέρι, επέστρεψε στο σκοτεινιασμένο της δωμάτιο και κλείνοντας τα τζαμιλίκια και τραβώντας τις κουρτίνες με απέκλεισε αποφασιστικά από έναν κόσμο που, βλακωδώς, είχα παραδεχτεί πως παραβίασα.

Περίμενα για λίγο, ελπίζοντας να δω το φως ν' ανάβει –θα ήταν κι αυτό μια μικρή παρηγοριά, μια εγγύηση ότι στο βάθος τίποτα δεν είχε αλλάξει παρ' όλα αυτά–, αλλά το φως παρέμεινε σβηστό και το παράθυρο μακρινό κι απρόσιτο.

Βγήκα από το μπάνιο κι έσουρα τα βήματά μου ως την τραπεζαρία.

Η κυρία Ανθή καθόταν και με περίμενε υπομονετικά στη συνηθισμένη της καρέκλα. Απόψε φορούσε πράσινη τουαλέτα και μια διπλή σειρά μαργαριτάρια στον λαιμό. Κοιταχτήκαμε και μου χαμογέλασε.

“Τι έγινε;” με ρώτησε με μια ανεπαίσθητη ειρωνεία στη φωνή. “Προβλήματα με τη μικρή;”

Τράβηξα μια καρέκλα κοντά της και κάθισα άκεφος, με βαριά διάθεση.

“Πώς ξέρεις εσύ για τη μικρή;” μουρμούρισα.

Κούνησε το κεφάλι της χωρίς να πάψει να χαμογελά.

“Έ, καλά τώρα... Δεν είπαμε; Είμαστε όλοι μέρος του ίδιου παιχνιδιού.”

Πήρα ένα τσιγάρο και το άναψα. Είχε πικρή γεύση, μετά από δυο ρουφηξιές το 'σβησα στο τασάκι.

“Έχω αρχίσει να κουράζομαι, Ανθή” ομολόγησα. “Έχω αρχίσει να κουράζομαι επικίνδυνα κι αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου”.

Άπλωσε το χέρι της και τ' ακούμπησε στο γόνατό μου. Μια κίνηση γεμάτη τρυφερότητα που με ξάφνιασε, γιατί δεν την ήξερα για εκδηλωτική.

“Ίσως να ’ναι ώρα ν’ ανοίξεις ένα παράθυρο στον έξω κόσμο, Λάμπη” είπε μαλακά. “Ίσως σου χρειάζεται κάτι παραπάνω από τη συντροφιά των φαντασμάτων σου.”

Της έριξα ένα λοξό βλέμμα.

“Με δασκαλεύεις;”

“Σε νοιάζομαι” είπε απλά.

“Σαν μάνα;” πέταξα τη φαρμακερή κουβέντα, για να το μετανιώσω αμέσως.

Αν πειράχτηκε δεν το ’δειξε.

“Και σαν μάνα” είπε. “Αλλά και σαν φίλη, σαν κοντινός σου άνθρωπος. Δώσε μου εσύ τον ρόλο. Μάνα, φίλη, αδερφή... Ότι σου ταιριάζει καλύτερα.”

“Ερωμένη;”

Με κοίταξε χαμογελώντας.

“Αυτό είναι που ζητάς σε μένα; Μια ερωμένη;”

Ντράπηκα που το ’χα τραβήξει τόσο μακριά το σκοινί. Χαμήλωσα τα μάτια και προσπάθησα να τα μπουρδουκλώσω.

“Δεν ξέρω τι ζητάω πια, Ανθή” είπα. “Ειλικρινά δεν ξέρω. Θα ήθελα να ήταν τα πράγματα πιο ξεκάθαρα, στη θέση τους. Αυτό εδώ, εκείνο εκεί, το άλλο παραπέρα. Αλλά δεν καταφέρνω να βάλω τάξη κι όταν νομίζω πως κάτι πέτυχα έρχεται κάτι απρόβλεπτο και τα τουμπάρει όλα κάτω...”

“Όπως η μικρή στο απέναντι παράθυρο;”

“Όπως η μικρή στο απέναντι παράθυρο.”

“Θες να μου μιλήσεις γι’ αυτή; Σ’ ενδιαφέρει;”

“Δεν ξέρω αν μ’ ενδιαφέρει. Κείνο που ξέρω είναι ότι μ’ έχει βγάλει από τη σειρά μου, έχει πειράξει τις ισορ-

ροπίες μου... Όχι, αν το ψάξω κάπως πιο βαθιά θα βρω ότι στην πραγματικότητα δεν με νοιάζει. Εννοώ, δεν είναι καν ο τύπος της γυναίκας που με ελκύει. Απλά, οι συγκυρίες...”

“Ενώ με τη γυναίκα του φίλου σου είναι διαφορετικά;”

Ξαφνιάστηκα. Ήξερε και για τη Δόμνα;

Είδε την έκφρασή μου και γέλασε.

“Τι λέγαμε πιο πριν;” είπε. “Δεν λέγαμε ότι είμαστε όλοι ηθοποιοί στο ίδιο παράδοξο έργο; Όμως δεν μου απάντησες...”

“Αν μου αρέσει η Δόμνα;”

“Ακριβώς.”

Μου άρεσε η Δόμνα;

“Έχει κάτι που με τραβάει...” παραδέχτηκα.

“Το ίδιο και η μικρή απέναντι.”

Δεν γινόταν να πω ψέματα, νομίζω όμως πως κοκκίνισα.

“Έτσι είναι.”

“Η μικρή σου αρέσει για το στήθος της και για το απροσδόκητο της κατάσταση ενώ η Δόμνα για τις γάμπες της και για την αίσθηση του απαγορευμένου. Κάνω λάθος;”

Όχι, δεν έκανε λάθος, τουλάχιστον όχι εντελώς.

“Δεν είναι μόνο γι’ αυτό, Ανθή” είπα λίγο εκνευρισμένος που με ξεσκέπαζε με τέτοια ευκολία.

“Για τι άλλο λοιπόν; Τι άλλο διαθέτει η Καιτούλα εκτός απ’ αυτά τα όντως ωραία μαστάρια; Μην μου πεις ότι σε τράβηξε η προσωπικότητά της ή τα ψυχικά της

χαρίσματα! Όχι πως είναι κακό αυτό δηλαδή, μόνο μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου ψάχνοντας για δικαιολογίες που δεν σου χρειάζονται έτσι κι αλλιώς.”

“Η Δόμνα δεν έχει όμως μόνο σωματικά χαρίσματα”, διαμαρτυρήθηκα.

“Πες μου λοιπόν.”

“Τι να πω;... Η αλήθεια είναι ότι τη βρίσκω ενδιαφέρουσα και σαν προσωπικότητα, σαν χαρακτήρα... Μ’ αρέσει να κουβεντιάζω μαζί της. Το μυαλό της μου ταιριάζει...”

“Θα μπορούσες να ζήσεις μαζί της;”

Να κάτι που δεν είχα σκεφτεί μέχρι τώρα. Θα μπορούσα να ζήσω με μια γυναίκα σαν τη Δόμνα; Θα μπορούσα να ζήσω με μια γυναίκα σε καθημερινή βάση, όσο ενδιαφέρουσα, όσο επιθυμητή κι αν ήταν; Θα μπορούσα να ζήσω μ’ οποιονδήποτε άνθρωπο για διάστημα μεγαλύτερο από μερικές ώρες;

Ρωξάνη...

Εύα...

Κατερίνα...

Ελένη...

Χίμαιρες.

“Δεν ξέρω” παραδέχτηκα. “Ίσως και να μπορούσα.”

“Αλλά δεν είσαι σίγουρος” χαμογέλασε η φίλη μου.

Όχι, δεν ήμουν σίγουρος.

“Είμαι κουρασμένος, Ανθή...”

Η γυναίκα σηκώθηκε και με πήρε από το χέρι.

“Έλα” είπε. “Θα σε βάλω στο κρεβάτι σου και θα μείνω μέχρι ν’ αποκοιμηθείς.”

Με πήγε στο δωμάτιό μου, μ' έγδυσε και μ' έβαλε να ξαπλώσω. Με σκέπασε μετά και ήρθε να καθίσει δίπλα μου, χαϊδεύοντάς μου απαλά το μέτωπο και τα μαλλιά. Ανασηκώθηκα ελαφρά κι ακούμπησα το πρόσωπό μου στο πλούσιο στήθος της. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι μια περίεργη γλυκόξινη γεύση θηλυκής επιδερμίδας που αρχίζει να αφυδατώνεται.

Βρέθηκα στο μικρό χωριό, το χαμένο στις ερημιές της Ανατολίας, αργά το απόγευμα, λίγο πριν πέσει ο ήλιος πίσω από τα μακρινά γαλάζια βουνά. Χαμηλά σπίτια από πλιθιά, με ίσιες σκεπές από λάσπη και καλάμια, μερικά παιδιά που έπαιζαν στη σκόνη, κάτι λιπόσαρκα ζωντανά που περιφέρονταν άσκοπα, δυο-τρεις γυναίκες που γύριζαν με τα σταμνιά από το πηγάδι.

Το στόμα μου ξηρό, κατάξερο, τα πόδια μου κομμένα απ' τις ατέλειωτες πορείες, το δέρμα μου σκασμένο από τον ανελέητο ήλιο και το κορμί μου ερείπιο στην κούραση. Ακούμπησα τα όπλα κάτω στο χώμα και σήκωσα τα χέρια με τις παλάμες ανοικτές προς τις γυναίκες. “Σαν φίλος έρχομαι. Φόβο κανένα δεν έχετε από μένα...” Όμως δεν είχα το κουράγιο να φωνάξω, να τις ησυχάσω.

Με είδαν και σταμάτησαν. Κάτι είπαν μεταξύ τους και μετά οι δυο από τις τρεις τους γύρισαν και τράβηξαν προς την αντίθετη κατεύθυνση, μακριά από τον άγνωστο επισκέπτη, πάλι μπορεί τα σπίτια τους να ήταν κατά κει. Η τρίτη δίστασε για λίγο και μετά, προσεκτικά, χωρίς να βιάζεται άρχισε να βαδίζει προς το μέρος μου. Έδειξα και πάλι τα άδεια χέρια μου.

“Μην φοβάσαι” κατάφερα να ψιθυρίσω όταν έφτασε κοντά μου.

Η κοπέλα σταμάτησε και με κοίταξε με κείνα τα όμορ-

φα, σκούρα της μάτια ίσια μέσα στα δικά μου, τα σβησμένα.

“Δεν φοβάμαι” είπε και μου πρόσφερε το σταμνί με το νερό.

Ήπια κι ένιωσα τη ζωή να ξανακυλάει σιγά-σιγά μες στο κορμί μου.

“Ευχαριστώ” είπα κι επέστρεψα το σταμνί.

Το βλέμμα της μ’ εξέταζε προσεκτικά.

“Έρχεσαι από μακριά;”

Δεν με ρώτησε αν ήμουν φίλος ή εχθρός. Δεν είχε σημασία. Αυτές είναι πάντα έννοιες που μόνο σχετική αξία έχουν. Το σίγουρο ήταν πως ήμουν ταξιδιώτης. Αυτό της έφτανε κι όριζε το χρέος της, κατά πως το θέλουν οι νόμοι των θεών, που είναι πάντα πάνω απ’ αυτούς, τους εφήμερους, των ανθρώπων.

“Από πολύ μακριά” απάντησα.

Με πήγε στο σπίτι της και μου ’δωσε να φάω μαύρο ψωμί και σταφίδες. Μετά, έφερε μια κούπα κόκκινο, γλυκό κρασί και κάθισε κοντά μου, στο κατώφλι, με το πρόσωπο λουσμένο στις ακτίδες του ήλιου που χαμήλωνε.

“Πηγαίνεις μακριά;”

“Στην άκρη του κόσμου” απάντησα.

Κούνησε το κεφάλι της και χαμογέλασε για πρώτη φορά.

Μείναμε σιωπηλοί, μέσα στο τελευταίο φως και τα χρώματα της ημέρας που έφευγε.

“Το όνομά σου;”

“Ρωξάνη.”

“Chatanooga Choo Choo”

Στην Αλβανία γίνεται της Πόπης! Ξεσηκώθηκαν οι πεινασμένοι, οι εξαπατημένοι, όλοι αυτοί που βρέθηκαν να μην έχουν στον ήλιο μοίρα επειδή κάποια τσακάλια αποφάσισαν πως δεν ήταν έτοιμοι ακόμα για τον εικοστό αιώνα (παραμονές του 21^{ου}!), πιάσαν τα ντουφέκια –οι ασιίδες των ειδήσεων μάθαν και τη μάρκα και την πασάρουν σε κάθε ευκαιρία, “Τα Καλάσνικωφ” από ’δω, “τα Καλάσνικωφ” από κει (και στη μέση ένα παλούκι ποντερό, ηλίθιοι!)– και κάναν Ανάσταση! Και μπαμ και μπουμ οι ντουφεκιές, μια στον αέρα και μια στο ψαχνό, γέμισαν τα νοσοκομεία στην Κέρκυρα και τα Γιάννενα από «θύματα εξοστρακισμένων

βλημάτων». Κι άντε τώρα να τους συμμαζέψεις! Άντε να κάνεις καλά τον ταλαίπωρο που έτρωγε κλωτσιές χωρίς να μιλάει και ξαφνικά βρέθηκε με εξουσία στα χέρια του, τη μόνη που μετράει, αυτή των όπλων!

Χαζεύω στο γυαλί τους πιτσιρικάδες που αδειάζουν γεμιστήρες στον γάμο του Καραγκιόζη, μες στην καλή χαρά, και προσπαθώ να νιώσω ενοχές. Γιατί, δεν μπορεί, κι εγώ φταίω για το χάλι του κόσμου. Συλλογική ευθύνη, που λένε και οι διανοούμενοι της πολυθρόνας. Όλοι φταίμε κι όλοι είμαστε υπεύθυνοι, δηλαδή δεν δικάζεται κανείς και κανείς δεν τιμωρείται. Μια ενοχή, ρε παιδιά! Μια ενοχή κι ότι να 'ναι, καλύτερα θα μου σταθεί απ' την αδιαφορία που με δέρνει. Αλλά φαίνεται έχω ξεπεράσει από καιρό και το επίπεδο του θεατή, ούτε καν αυτό δεν μπορώ να 'μαι πια. Περαστικός, στην καλύτερη περίπτωση. Περαστικός που πάει στη δουλειά του και δεν νοιάζεται μακάρι και να γίνουν όλα μπούλμπερη και κουρνιαχτός στο διάβα του, αφού έτσι κι αλλιώς, από εδώ δεν πρόκειται να ξαναπεράσει.

Σήμερα οι Αλβανοί, χθες οι Κούρδοι, προχθές οι Ρουαντέζοι, αντιπροχθές οι Λιβανέζοι. Για ποιον να πρωτοστενοχωρηθείς, για ποιον να πρωτοπροσπαθήσεις; Άυριο θα 'ναι άλλοι. Μπορεί οι Έλληνες, μπορεί οι Αργεντινοί, μπορεί οι Ελβετοί... Πού ξέρεις, όλα γίνονται σ' αυτή την τεράστια καταβόθρα όπου κωνεύει η κοπριά της ανθρώπινης ράτσας. Και γιατί να προσπαθήσεις άλλωστε –ακόμα κι αν το παιχνίδι δεν ήταν στημένο, όπως είναι, απ' την αρχή; Σιγά το πλήγμα στην ισορροπία του σύμπαντος! Ένα είδος –που μόνο ζημιές ξέρει να κάνει, χωρίς να προσφέρει τίποτα– λιγότερο! Θ' ανασάνει ο τόπος.

Η κυρία με τα πράσινα μάτια με πληροφορεί ότι, σύμφωνα με μια έρευνα της στατιστικής υπηρεσίας –ή κάποιου παρόμοιου φορέα– ένας στους τρεις Έλληνες

δεν έχει στύση. Μου το αναγγέλλει αυτό χαμογελώντας με νόημα και πεταρίζοντας τις μακριές της βλεφαρίδες. “Ακούστε που σας λέω” δηλαδή. “Έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα κι ακόμα χειρότερα. Κάτι ξέρουμε κι εμείς οι όμορφες.” Εγώ τώρα γιατί έχω την αίσθηση ότι, την ίδια αυτή στιγμή, χιλιάδες μοναχικοί, μαγνητισμένοι απ’ την εικόνα της οθόνης, Έλληνες, έχουν βαλθεί –εμπράκτως– να τη διαψεύσουν;

Και σαν για παρηγοριά στον άρρωστο, κολλητή η επόμενη είδηση, εμπλουτισμένη σοφά από εικόνες αρχείου, της άλλοτε πρώτης βυζούς –και νυν πρώτης χήρας– του τόπου. Τα λόγια περιπτεύουν, κανείς δεν σκοτίζεται, έτσι κι αλλιώς, αρκεί η ανθρωπιστική βοήθεια που διανέμεται απλόχερα υπό μορφή γαλακτοφόρων μασταριών. Πώς είναι δυνατόν ν’ αντιπαθήσεις μια γυναίκα που τόσα χρόνια φιλότιμα απαλύνει τη μοναξιά, τη σεξουαλική ένδεια, τόσων και τόσων αρσενικών (και όχι μόνο);

Αχ, επίσημη οδαλίσκη, θεά της αφθονίας, γενναιόδωρη ερωμένη, κρυφή ταξιδιώτισσα των μετεφηβικών μας ονειρώξεων! Να γινόταν μόνο να ταξιδεύουμε πού και πού στα ίδια σκοτεινά, άγνωστα και μυστικά βασίλεια της νύχτας!

Off.

Οι επισκέψεις μου στο μπάνιο πληθαίνουν κάθε βράδυ. Ανοίγω το παράθυρο, σφυρίζω σκοπούς από μια άλλη εποχή και περιμένω. Απέναντι, το φως παραμένει αναμμένο και το παράθυρο ερμητικά κλειστό. Η μικρή κοκκινομάλλα με τα ωραία στήθια με αγνοεί, σκυμμένη στα σοφά βιβλία που θα της ανοίξουν –καθώς πιστεύεις τις πόρτες του παραδείσου. Προσπαθώ να τη φέρω κοντά μου, μέσα από τους δρόμους μου τους μυστικούς και τους δοκιμασμένους, μα δεν καταφέρνω τίποτα.

Κάτι λείπει, κάτι μπλοκάρει τις μαγικές διαδικασίες αφήνοντάς με να βολοδέρνω χωρίς σκοπό κι αιτία πάνω απ' τις σκεπές της κοιμισμένης πόλης, φάντασμα μεταξύ φαντασμάτων.

Σβήνω τα φώτα σ' ολόκληρο το σπίτι και περιδιαβαίνω στα σκοτεινά μέσα στα κρύα δωμάτια. Η ελευθερία κοστίζει, εσύ δεν το 'λεγες;

Τη συνάντησα αναπάντεχα έξω από το μανάβικο της γειτονιάς κι επίσης αναπάντεχα δεν με απέφυγε.

—Χαθήκαμε, προσπάθησα ν' ανοίξω κουβέντα μουδιασμένος.

—Ε, ναι... Έχει πέσει πολύ διάβασμα τελευταία. Τρέχω και δεν προφταίνω.

—Ούτε για ένα μικρό διάλειμμα;

Μου 'ριξε μια λοξή, συνένοχη ματιά, και χαμογέλασε.

—Γιατί, σου έλειψα;

Όχι, δεν μου έλειψες. Η παρουσία σου μου έλειψε. Η ανάμνηση του κορμιού σου που γδυνόταν κείνη τη νύχτα.

—Μου έλειψες.

Συνέχισε να χαμογελάει.

—Έτσι μπράβο, είπε.

Αλλά δεν θεώρησε σκόπιμο να το εξηγήσει. Το αιώνιο παιχνίδι του θηλυκού με το αρσενικό ή απλά μια εφηβική, επιπόλαιη φιλαρέσκεια;

—Θα σε δω απόψε;

—Το λες σαν να πρόκειται για ραντεβού.

Κάτι είχε αλλάξει στη μικρή. Η συστολή της φαινόταν να 'χει πάει κατά διαόλου.

—Κατά κάποιο τρόπο για ραντεβού δεν πρόκειται;

Είχαμε φτάσει περπατώντας έξω από το πορτόνι του σπιτιού της. Σταμάτησε και σιράφηκε να μ' αντιμετωπίσει.

—Καλά, εσύ δεν βγαίνεις ποτέ έξω τα βράδια; μου πέταξε ξαφνικά.

Κόμπιασα.

—Όχι πολύ συχνά, παραδέχτηκα.

—Γιατί, δεν σ' αρέσει;

—Δεν είπα αυτό.

Χαμογέλασε και με πυροβόλησε κατακέφαλα.

—Θες να βγούμε μαζί;

Δεν το περίμενα κι απόμεινα να την κοιτάζω με το στόμα ανοιχτό. Έβαλε τα γέλια.

—Τι με κοιτάς έτσι, σαν να σου 'ρθε γλάστρα στο κεφάλι; είπε. Τι, κακό είναι;

—Δεν είπα αυτό... Νά, αιφνιδιάστηκα...

Το αγνόησε.

—Λοιπόν εντάξει; Θα μαζευτούμε κάτι παιδιά από το φροντιστήριο στο Εμπορικό Κέντρο απόψε. Ξέρεις... Να πιούμε κάνα ποτό, να χορέψουμε... Πολύ στο cool κι έτσι. Μιας και δεν έχω συνοδό και σε συνάντησα τυχαία σκέφτηκα να πάμε μαζί. Τι λες;

Τι να 'λεγα; Χρειάζονταν λόγια εδώ πέρα τώρα; Κανονίσαμε να συναντηθούμε στην παρακάτω γωνία κατά τις εννιά –για τον φόβο των Ιουδαίων– και χωρίσαμε.

Ήρθε με αρκετή καθυστέρηση –όχι ότι πείραζε– και

τελείως μεταμορφωμένη. Είχε τραβήξει τα μαλλιά της πίσω και είχε βαφτεί γενναιόδωρα, κάτι που την ωφελούσε, γιατί τονίζονταν τα μάλλον ασήμαντα χαρακτηριστικά της. Φορούσε ένα πολύ στενό και κοντό μαύρο, stretch, μονοκόμματο φόρεμα, γόβες με μέτρια τακούνια, που τόνιζαν τις γάμπες της, και είχε ριγμένη πάνω στις πλάτες της μια σκούρα γκαμπαρντίνα. Ένα από τα άπειρα εκκολαπτόμενα νυμφίδια που γεμίζουν τους δρόμους και τα μπαρ με τη δύση του ήλιου ανεβάζοντας επικίνδυνα τους παλμούς των απανταχού μεσήλικων πορνοβοσκών, που ξερογλείφονται στο σκοτάδι πριν εφορμήσουν.

Με ρώτησε «αν έχω αμάξι» και στραβομουτσούνιασε όταν ομολόγησα την έλλειψή του. Πήραμε ταξί και σε λίγο βρισκόμασταν στον προορισμό μας. Ο χώρος ήταν τίγκα στη νεολαία. Ένα εκθρικό κύμα άγνωστης μουσικής με χτύπησε κατάμουτρα παραλύοντας κάθε νεύρο στο κορμί μου. Όλοι εδώ συνεννοούνταν ή με νοήματα ή με κραυγές, δεν φαινόταν όμως να τους πειράζει αυτό.

Η Καίτη μ' έσπρωξε προς τον πάγκο του μπαρ, όπου η συντροφιά της, αγόρια και κορίτσια κάτω των είκοσι, έπιναν σφηνάκια λικνιζόμενοι στους ήχους των ταμ-ταμ. Δεν έκανε τον κόπο να με παρουσιάσει, ούτε και κανείς από τους άλλους έδειξε ιδιαίτερη περιέργεια για το άτομό μου. Παράγγειλα ποτά και προσπάθησα να νιώθω όσο λιγότερο άβολα γινόταν, κάτι που κάτω από τις παρούσες περιστάσεις ισοδυναμούσε με άθλο.

Μέσα σε δέκα λεπτά –το πολύ– η Καίτη είχε ξεχάσει τελείως την ύπαρξή μου. Αν έφευγα ούτε που θα το 'παιρνε είδηση. Στριμώχτηκα λοιπόν κι εγώ σε μια γωνιά όρθιος, αφού για σκαμπό ούτε κουβέντα, και προσπάθησα να εξοικειωθώ με τον περίγυρο. Κορμιά νεαρά, σφιχτοδεμένα, πάνω στη βράση τους, παντού. Οι περισσότερες κοπέλες με μίνι κι άρβυλα του στρατού, τα πε-

ρισσότερα αγόρια με άθλια κουρέματα, ατημέλητα κι αμφίβολης καθαριότητας. Μυρωδιές ιδρώτα, απλυσιάς, εκκρίσεων, βρεγμένου δέρματος, φτηνής κολόνιας και οινοπνεύματος. Κάποιοι ψευτοχόρευαν μόνοι τους, φευγάτοι, άλλοι διαπραγματεύονταν τη δόση της μαύρης ή της σκόνης, όλα στη φόρα, όλα άνετα και «κουλαριστά». Μια τύπισσα, όχι πάνω από εικοσιπέντε, με τατουάζ στο μπράτσο και μαύρο κραγιόν στριμώχτηκε δίπλα μου ουρλιάζοντας μια παραγγελία στον μπάρμαν. Το στήθος της πιέστηκε αυθάδικα πάνω στο μουδιασμένο μου μπράτσο. Έκανα να τραβηχτώ, αλλά δεν είχα χώρο. Η τύπισσα στράφηκε και μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα.

—Είσαι για ένα γρήγορο, μπάρμπα; μου σφύριξε. Ένα εικοσάρι κι όλα μέσα.

—Όχι, ευχαριστώ.

Δεν της άρεσε.

—Τι έγινε, δικέ μου, προτιμάμε τεκνά; μου πέταξε και μαζεύοντας τα ποτήρια που της πάσαρε ο μπάρμαν χάθηκε στο πλήθος.

Γύρω στις έντεκα η Καίτη με ξαναθυμήθηκε.

—Πάμε για πίτσα, μου δήλωσε. Έρχεσαι;

Πήγα.

Την πίτσα φυσικά τη φάγαμε στο πόδι, σ' ένα από τα φριχτά φαστφουντάδικα του Εμπορικού Κέντρου. Μετά πάρθηκε η απόφαση για ντίσκο.

Αν το μπαρ ήταν κόλαση, η ντίσκο ήταν κόλαση επί εκατό. Οι ενισχυτές «full blast» εκτόξευαν κύματα απίστευτης αγριότητας, που αναπηδούσαν πάνω στους τοίχους κι επέστρεφαν μ' εκδικητική μανία, να διαλύσουν ότι δεν άντεχε. Στην πίστα ένα πλήθος μοναχικοί χορευτές κουνιόντουσαν σαν σπαστικά ανδρείκελα κακοκουρ-

διομένα, με βλέμμα θολό και φευγάτο ταξιδευτές μιας διαδρομής χωρίς περιεχόμενο και χωρίς προορισμό. Το κεφάλι μου, που πήγαινε ήδη να σπάσει από τις προηγούμενες εμπειρίες, τώρα είχε γίνει κουδούνι που βάραιγε συναγερμό ασταμάτητα. Με το που μπήκαμε η... παρέα μου με ξέχασε, για μια ακόμη φορά, παρκαρισμένο σε μια γωνιά του πάγκου και ξεχύθηκε στην πίστα. Την πρώτη μισή ώρα ήταν αδύνατο να λειτουργήσω σαν κανονικός άνθρωπος, τ' αυτιά μου κόντευαν να κουφαθούν από το πανδαιμόνιο, τα μάτια μου έβλεπαν οράματα μέσα στην κόλαση των strobe-lights, το κεφάλι μου διαλυόταν σε πολλά μικρά άτομα άχρηστης ύλης που χάνονταν μέσα στην καπνιά και τις αναθυμιάσεις του αλκοόλ. Μετά, σιγά-σιγά, συνήθισα. Κατάφερα να πείσω τον πολυάσχολο μπάρμαν να μου σερβίρει μια βότκα με μπόλικο τόνικ κι έτσι, σιγοπίνοντας, άρχισα να συνειδητοποιώ το γελοίο της κατάστασης.

Δηλαδή, συγγνώμη, εγώ τι ρόλο έπαιζα εδώ πέρα; Του μαλάκα ή του άσχειου; Τι σκατά γύρευα ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που χοροπήδαγαν, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο, στους ήχους του βάρβαρου «ντάπα-ντούπα» ενός νιράμερ που δεν είχε καμιά απολύτως φαντασία και τα ουρλιαχτά κάποιων φευγάτων φρικιών που ούτε ήθελαν να πουν τίποτα, ούτε και σκοτίζονταν αν γίνονταν κατανοητοί απ' το κοινό τους; Με την Καίτη ζήτημα αν ανταλλάξαμε πέντε κουβέντες (μετρημένες) όλη τη βραδιά. Τι καθόμουν σαν μπάστακας και τι περίμενα; Μπας κι αλλάξει η μουσική και βάλουν κανένα σιγανό μπλουζ, ν' αγκαλιαστούμε –όπως πάλαι ποτέ στα σχολικά μας πάρτυ–, να νιώσω τα σκληρά βυζιά στο στήθος μου, να κάνω κεφάλι;

Μου πήρε κοντά μια ώρα να τελειώσω την αραιωμένη μου βότκα κι άλλη μισή να πάρω την απόφαση να την κάνω. Το ρολοϊ έδειχνε μιάνμιση. Μια βραδιά πεταγ-

μένη από το παράθυρο (γιατί αν έμενα στο σπίτι θα 'ταν κερδισμένη βλέπεις)!

Η Καίτη με πρόφτασε στην πόρτα.

—Τι, φεύγεις; μου φώναξε.

—Ε, μάλλον...

—Έτσι, χωρίς να χορέψουμε καν;

Μ' άρπαξε από το μανίκι, παρά τις διαμαρτυρίες μου, και με τράβηξε μέσα στο αφιονισμένο πλήθος της πίστας. Επιτέλους, επαφή. Χώρος δεν υπήρχε όχι για χορό, ούτε για περπάτημα. Ο ένας έσπρωχνε τον άλλο, πατιόμασταν, σκουντιόμασταν, «διασκεδάζαμε». Προσπάθησα να επικοινωνήσω μαζί της ουρλιάζοντας κολητά στο αυτί της.

—Δεν είναι αργά για σένα;

—Για τι πράγμα; αντιούρλιαξε γελώντας ξαναμμένη.

—Για το σπίτι σου... Ξέρω 'γώ... Τι θα πει ο πατέρας σου;

Έκανε μια κίνηση με τα χέρια που μπορεί να 'ταν και χορευτική.

—Μωρέ ποιος τον γαμεί αυτόν!

Μάλιστα.

Κατά τις δυόμισι τα πλήθη άρχισαν να αραιώνουν. Η Καίτη έφαξε τους κολλητούς της, δεν τους βρήκε –θα την είχαν κάνει γι' αλλού– άρχισε να βαριέται.

—Πάμε να φύγουμε;

Βρεθήκαμε στους έρημους δρόμους να περπατάμε σαν τα φαντάσματα. Δεν μιλάγαμε γιατί δεν είχαμε τίποτα να πούμε. Εδώ δεν ήταν όπως στο παράθυρο. Ταξί τέτοια ώρα ούτε γι' αστείο, έπρεπε να πορευτούμε όπως

μπορούσαμε. Φτάνοντας στην παραλία η Καίτη σταμάτησε.

—Δεν καθόμαστε λίγο στο πεζούλι; Τα παπούτσια μου με πέθαναν.

Καθίσαμε. Άνοιξε την τσάντα της έβγαλε ένα στριφτό τσιγαρλίκι και το άναψε. Από τον τρόπο που ρούφαγε το χόρτο φάνηκε ότι δεν ήταν η πρώτη της φορά. Μου το έτεινε και τράβηξα μια επιπόλαιη τζούρα. Έβαλε τα γέλια.

—Άσχετος είσαι, ρε παιδί μου, είπε. Τελείως ξενέρωτος. Δεν διασκεδάζεις, δεν πίνεις, δεν μιλάς... Τι σκατά κάνεις τέλος πάντων; Μόνο για να τραβάς μαλακία στο παράθυρο παίρνοντας μάτι τις γυναίκες είσαι;

Η μικρή είχε κάνει κυβέρνηση δική της.

Σηκώθηκα.

—Πάμε; είπα.

Εξακολούθησε να γελάει –το φτιάξιμο που λέγαμε.

—Δεν μου απάντησες. Εκτός από μαλακία, τι άλλο ξέρεις να κάνεις; Ορίστε, φαγώθηκες να με στριμώξεις... Εδώ είμαι.

Χούφτωσε τα στήθη της με τις παλάμες της.

—Θες να πιάσεις; Πιάσε.

—Καλύτερα να πηγαίνουμε, ξανάπα μαλακά.

Αλλά δεν είχε πρόθεση να σταματήσει.

—Μήπως προτιμάς να βλέπεις;

Με μια απότομη κίνηση ξεγύμνωσε τον ένα της μαστό.

—Ορίστε, δεξ. Να 'χεις έμπνευση γι' αργότερα.

—Θα έρθεις ή θα φύγω μόνος μου;

Η Καίτη άρχισε να γελάει ασταμάτητα.

—Γιατί, νομίζεις ότι σε χρειάζομαι;

—Το ότι δεν με χρειάζεσαι είναι σίγουρο, είπα όσο μπορούσα πιο ψυχραιμα. Τι σε κάνει όμως να πιστεύεις ότι μπορεί να σε χρειάζομαι εγώ;

Μπερδεύτηκε. Πήγε να γελάσει, δεν της βγήκε, τράβηξε μια τζούρα απ' το στριφτό, έβαλε το βυζί μέσα στο φόρεμά της και σηκώθηκε. Δεν φαινόταν και τόσο σταθερή στα πόδια της, ποιος ξέρει τι άλλο είχε πάρει!

—Και τι με νοιάζει εμένα αν με χρειάζεσαι; είπε αρχίζοντας να βαδίζει δίπλα μου.

—Εκεί είναι το πρόβλημα, βρε Καίτη;

Στράφηκε και με κοίταξε.

—Αν δεν είναι εκεί τότε πού είναι;

Την άφησα έξω από το σπίτι της και πήγα γραμμή στο δικό μου. Γέμισα τη μπανιέρα με ζεστό νερό και κώθηκα μέσα, να ξεπλύνω από πάνω μου τα κατακάθια αυτής της αξέχαστης βραδιάς. Το «ντάπα-ντούπα» του παρανοϊκού ντράμερ μ' ακολούθησε μέχρι το κρεβάτι μου.

Ξύπνησα περασμένες έντεκα απ' το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Έχει γούστο... Έχει γούστο να 'ναι απ' τον εκδότη! “Κύριε Λάμπη, το βιβλίο σας είναι έτοιμο να κυκλοφορήσει...”.

Ήταν η Καίτη. Κάτι εξίσου αναπάντεχο.

—Κοίτα..., είπε και η φωνή της είχε χάσει την επιθετικότητα της προηγούμενης. Σχετικά με χθες βράδυ... Ελπίζω να μη με παρεξήγησες... Καταλαβαίνεις... Εντάξει, είχα φτιαχτεί λίγο και...

Πού διάολο βρήκε το τηλέφωνό μου;

—Εντάξει, δεν έγινε τίποτα, μουρμούρισα.

—Αν είπαμε καμιά κουβέντα...

—Νερό κι αλάτι, συμπλήρωσα.

—Δεν μου κρατάς κακία;

—Όχι, βρε παιδάκι μου. Είπαμε, εντάξει.

—Θες να ξαναβρεθούμε καμιά μέρα;

Τώρα μάλιστα!

—Άσε καλύτερα..., είπα.

—Εννοώ... οι δυο μας.

Έψαξα με τα μάτια τα τσιγάρα μου. Όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές δεν τα βρήκα πουθενά.

—Πού, σε καμιά ντίσκο;

Την άκουσα να γελάει στην άλλη άκρη της γραμμής.

—Όχι, ρε παιδί μου, ηρέμησε! είπε. Λέω να 'ρθω να σε δω στο σπίτι σου, αν δεν έχεις αντίρρηση.

Η μέρα ξεκινούσε περίεργα κι έμελλε να τελειώσει ακόμη πιο περίεργα.

Το ίδιο βράδυ, ξεπρόβαλα στο παράθυρο του μπάνιου. Σφύριξα και περίμενα. Με άκουσε; Απέναντι οι κουρτίνες του παραθύρου της ήταν ανοιχτές και το φως αναμμένο. Περίμενα κάμποσο και ξανασφύριξα. Τίποτα. Μετά, όταν ετοιμαζόμουν ν' αποτραβηχτώ, την είδα. Η γνώριμη σιλουέτα στο παράθυρο... Δεν έσβησε το φως. Την είδα να ανεβάζει το νυχτικό της πάνω από τους ώμους της, σιγά-σιγά, νωχελικά, ηδονικά και να μένει εντελώς γυμνή. Τα υπέροχα στήθη έπιασαν τις ακτίδες του φωτός και λαμπύρισαν για μια στιγμή σαν πολύτιμα σκεύη κινέζικης πορσελάνης. Έφερε τις παλάμες τις ψηλά στις θηλές κι άρχισε να χαϊδεύεται.

Ένωσα τα μπράτσα της Δόμνας να τυλίγονται γύρω από τη μέση μου και τη ζεστή της ανάσα να ψιθυρίζει στο αυτί μου.

“Το κάνει για μας, ξέρεις...”

“Το ξέρω.”

Μ’ έγδυσε και κόλλησε το κορμί της στο δικό μου.

“Έχουμε καιρό να βρεθούμε μαζί...”

Ναι, είχαμε καιρό.

Η σκηνή στο απέναντι φωτισμένο παράθυρο επαναλαμβανόταν απaráλλαχτη, όπως την πρώτη μας φορά.

Την αγκάλιασα και κυλιστήκαμε στο πάτωμα σαν λυσσασμένοι.

Όταν ξανακοίταξα απέναντι το παράθυρο της μικρής κοκκινομάλλας ήταν σκοτεινό. Το ίδιο και τα σπίτια της πόλης.

Κάθομαι μπροστά στο κομπιούτερ να δουλέψω, μετά από πολύ καιρό. Παραδόξως τα χέρια μου τρέχουν ελεύθερα πάνω στα πλήκτρα, δεν ψάχνω για λέξεις, δεν σκονιάφτω σε έννοιες περίπλοκες. Τι γράφω; Δεν έχω ιδέα. Ότι μου κατέβει. Αυτά που μου συμβαίνουν, αυτά που παρατηρώ, αυτά που σκέφτομαι... Δεν υπάρχει πλάνο, αμολάω προτάσεις στη σειρά, όπως η συνάδελφος σουπιά αμολάει το μελάνι της, χωρίς καμιά προμελέτη. Ότι βγει. Έτσι κι αλλιώς σε κατάσταση αναμονής βρίσκομαι, τι νόημα θα ‘χε να ξεκινήσω κάτι το μεγαλείο (όχι ότι θα μου ‘βγαινε δηλαδή) όταν όλα είναι τόσο σκόρπια; Το τηλεφώνημα από τον εκδότη αργεί κι ο χρόνος τρέχει –πάντα– εις βάρος μου.

Φοβάμαι ότι έχω στηρίξει πολλές ελπίδες πάνω σ’

αυτό το βιβλίο-φάντασμα υπό έκδοση. Δηλαδή, εδώ που τα λέμε, τι περιμένω; Άγνωστος κι αδικτύωτος, άσχετος με τις διαδικασίες και τις τεχνικές promotion, χωρίς στηρίγματα και προσβάσεις, είναι ποτέ δυνατόν να κάνεις εκδοτική επιτυχία; Ένα ακόμα βιβλίο από τα χιλιάδες που κυκλοφορούν κάθε χρόνο σ' αυτή τη χώρα όπου κανείς δεν διαβάζει. Χίλια αντίτυπα, άντε, με σπρώξιμο, χίλια πεντακόσια. Να πουληθούν πόσα; Διακόσια, τριακόσια; Τα υπόλοιπα τι γίνονται; Πολτός υποθέτω. Dust to dust και κανείς δεν παίρνει πρέφα ότι υπήρξες. Γιατί σιγά μην σου γίνει καμιά ιδιαίτερη παρουσίαση! Το πολύ μια καταχώρηση στα ψιλά των εφημερίδων, στη στήλη «Νέες Εκδόσεις», σάντουιτς μεταξύ του λαογραφικού πονήματος ενός δασκαλάκου διορισμένου σε κάποια ακριτική εξορία και της ποιητικής συλλογής μιας κλιμακτηριακής νοικοκυράς, που προσπαθεί να πετύχει την πολυπόθητη ορμονική της ισορροπία εκδικούμενη τη γλώσσα. Ποιος το είπε εκείνο το καταπληκτικό: «Στην Ελλάδα για να πουλήσεις βιβλίο πρέπει να είσαι ήδη γνωστός»;

Ωστόσο δεν βλάπτει να ονειρεύεται κανείς και να ελπίζει.

“Το βιβλίο σας πώς θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε, κύριε Λάμπη;”

“Το βιβλίο μου μάλλον δεν θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε, κύριε οικοδεσπότη μας.”

Χαμόγελο συγκαταβατικό και κάπως σφιγμένο. (Τον έξυπνο πάει τώρα να μας κάνει αυτό το μηδενικό –που καλέσαμε στην εκπομπή κατά λάθος;)

“Εννοώ... Δεν θα μπορούσαμε να το κατατάξουμε, ας πούμε, σαν μυθιστόρημα. Αλλά ούτε σαν δοκίμιο, μιας και υπάρχουν στη δομή του μυθοπλαστικά στοιχεία...”

Μυθοπλαστικά στοιχεία, το μάτι σου το αλλήθωρο, σεβαστέ μου κύριε!

“Ας πούμε πως έχουμε να κάνουμε μ’ ένα είδος εσωτερικού μονόλογου...”

“Μάλιστα. Και είναι αυτό το πρώτο σας βιβλίο που εκδίδεται, αν δε κάνω λάθος;”

Το τελευταίο προαισθάνομαι, αλλά μην γρυσουζεύουμε.

Υποθετικοί διάλογοι ενός υποθετικού, μελλοντικού – αλλά όχι και τόσο πιθανού– ενδεχομένου. Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι, μ’ άλλα λόγια.

Κι όμως, μ’ αρέσει να γράφω, ρε γαμώτο. Περνάω καλά. Ζω καταστάσεις, δανεικές ζωές (το φόρτε μου!), ταξιδεύω, ξαναφτιάχνω τον κόσμο, στα μέτρα μου, για να χωρέσω μέσα... Περνάω καλά.

Οι Αλβανοί συνεχίζουν το δικό τους πανηγύρι. Αν μάζευαν τις σφαίρες που έριξαν στον γάμο του Καραγκιόζη τις μέρες αυτές και τις πούλαγαν για παλιοσίδερα θα ‘τρωγαν ψωμί για κάνα χρόνο. Κάποιος μαχαίρωσε κάποιον άλλο και τα κοράκια με τα μικρόφωνα έχουν πανηγύρι –δυστυχώς, ο μαχαιρωμένος επέζησε. Πάλι καλά που υπάρχει ο φιλότιμος «Μολώχ της ασφάλτου», που μας προμηθεύει με ματωμένα πτώματα κάθε Σαββατοκύριακο. Αυτή τη φορά είχαμε μόνο εφτά θύματα στην Εθνική –πώς να κρατήσεις όρθιο ένα Δελτίο Ειδήσεων με τέτοια φτώχεια;

Η παρουσιάστρια με τα διάσημα πράσινα μάτια κάνει ότι μπορεί, αλλά τα θέματα δεν την βοηθούν. Αν δεν τρέξει αίμα, αν δεν υπάρξει φρίκη και όλεθρος πώς να κρατήσεις καθηλωμένους τους πελάτες των διαφημιστών (που караδοκούν στο σκοτάδι με απορρυπαντικά, σερβιέτες, πιοτά, δάνεια κι αυτοκίνητα);

Τα μάτια καρφώνονται πάνω μου και με υπνωτίζουν.

Θέλω να πατήσω το κουμπί του κοντρόλ, να ξεφύγω, αλλά είναι πάνω από τις δυνάμεις μου. Βυθίζομαι στο βλέμμα της και χάνομαι, εκμηδενίζομαι, βουλιάζω. Και μου αρέσει.

“Ποιος είσαστε εσείς πάλι;”

“Ο Λάμπης...” καταφέρνω να ψελλίσω μηχανικά.

Χαμογελάει. Τα χείλη της είναι καλοσχεδιασμένα, γεμάτα αυθάδεια. Δυο λεπτές γραμμούλες χαράζονται στις άκρες τους, σαν τις αρχές ενός επικίνδυνου ιστού αράχνης.

“Δεν σας ξέρω. Τι θέλετε;”

“Τίποτα.”

Το χαμόγελο πλαταίνει. Το δίκτυ υφαίνεται με καταπληκτική ταχύτητα.

“Δεν μπορεί... Κάθε βράδυ βρίσκεστε εκεί, μπροστά μου, σαν τον ζητιάνο που είναι έτοιμος ν’ αρπάξει το παραμικρό κομμάτι που θα του πετάξουν. Ικέτης.”

“Μ’ αρέσει να σας βλέπω...”

“Γιατί; Αφού ξέρετε πολύ καλά πως αυτού του είδους η σχέση δεν μπορεί παρά να είναι μονόπλευρη.”

“Μ’ αρέσει να σας ακούω...”

“Γιατί; Αφού δεν νοιάζεστε γι’ αυτά που έχω να πω. Δεκάρα τσακιστή δεν δίνετε για το ανθρώπινο δράμα που παίζεται κάθε μέρα –εξαιρετικά σοφά σκηνοθετημένο οφείλω να πω– στην οθόνη σας.”

“Ούτε εσείς νοιαζόσαστε...”

“Άλλο εγώ. Εμένα είναι η δουλειά μου. Είμαι μέσα στο έργο, δεν μπορώ να νοιάζομαι συγχρόνως και ν’ αποδίδω τον ρόλο μου πειστικά.”

“Όσο γι’ αυτό, σας παραδέχομαι. Η αλήθεια είναι ότι είσαστε πολύ πειστική.”

Χαμογέλασε φιλάρεσκα ενώ μια σπιθίτσα φώτισε τις πράσινες άκρες των ματιών της.

“Εσείς όμως δεν με παρακολουθείτε επειδή κάνω καλά τη δουλειά μου.”

“Όχι βέβαια.”

“Σας αρέσω. Αυτό δεν είναι;”

“Ναι, μου αρέσετε.”

“Σαν δημοσιογράφος ή σαν γυναίκα;”

“Εσείς τι λέτε;”

“Εγώ κάνω τις ερωτήσεις, κύριε Λάμπη.”

Μικρή υπενθύμιση. Ως εδώ και μη παρέκει, κύριε τηλεθαυμαστή. Όχι να μας αμφισβητείς, στα καλά καθούμενα, τα προνόμια τα κεκτημένα... Το παιχνίδι εδώ παίζεται με όρους διαφορετικούς απ’ αυτούς που ξέρεις. Αν θέλεις να συνεχίσουμε λοιπόν...

“Εντάξει.”

“Εντάξει τι;”

“Θα συμμορφωθώ προς τας υποδείξεις.”

“Χαίρομαι που το ακούω.”

Βαθιά ανάσα... Κάνω ν’ ανάψω τσιγάρο, να κερδίσω χρόνο. Δεν μου κάνει τη χάρη.

“Λοιπόν;”

“Σας είπα και πριν... Οι ειδήσεις σας ποσώς μ’ ενδιαφέρουν...”

Χαμογελάει φιλάρεσκα.

“Θαυμαστής λοιπόν... Δεν ξέρω αν πρέπει να χαρώ ή να ενοχληθώ.”

“Μπα, έτσι κι αλλιώς η σχέση μας μονόπλευρη είναι.”

Μου ρίχνει μια από τις διάσημες πλάγιες ματιές που συνηθίζει.

“Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό;”

Προσηλώνομαι στη διαδρομή του καπνού του τσιγάρου μου προς το ταβάνι για να μην αναγκαστώ να την αντιμετωπίσω καταπρόσωπο.

“Η λογική, τι άλλο;”

“Μήπως αυτό είναι μια ακόμη βολική δικαιολογία;”

“Μπορεί... Δεν το αποκλείω.”

“Παρ’ όλα αυτά συνεχίζετε όμως...”

“Γιατί όχι; Προσφέρω στον εαυτό μου την πολυτέλεια της ελπίδας.”

Γέλασε.

“Ναι, αλλά πού θα σας βγάλει αυτό;”

“Δεν με νοιάζει.”

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική, χωρίς να γελάει τώρα.

“Θα ’πρεπε όμως.”

“Δική μου η ζωή, την κάνω ότι θέλω.”

Το χαμόγελο ξαναγύρισε στα χείλη της.

“Εντάξει. Την κάνετε ότι θέλετε. Το ίδιο κι εγώ με τη δική μου.”

“Εντάξει.”

Έπαιξε κάμποσο με το στυλό της σκεφτική και ξαφνικά, σαν να της ήρθε ξαφνική έμπνευση, χαμογέλασε μ’ ένα χαμόγελο παιδιού που σκαρώνει φάρσα.

“Θα ’θελα να σας κάνω ένα δώρο απόψε. Κάτι, έτσι, για παρηγοριά...”

“Σας ευχαριστώ.”

“Τίποτα. Χαρά μου... Ως την επόμενη φορά...”

Ένωσα την παρουσία στη διπλανή πολυθρόνα και τινάχτηκα ξαφνιασμένος. Παραμέρισε τη φράντζα της με το χέρι και μου χαμογέλασε. Στα μάτια της έπαιζε το αντιφέγγισμα του φεγγαριού πάνω από τον Βόσπορο.

Το χαμόγελο πλάτυνε.

“Με κάλεσες... Ήρθα.”

Άπλωσα το χέρι μου κι άγγιξα το δικό της, για να βεβαιωθώ. Εξακολουθούσε να χαμογελάει.

“Είσαι απ’ τους συντρόφους του Ισκεντέρ...”

“Είμαι ο Λάμπης.”

“Ένας από κείνους που επέστρεψαν.”

“Κι εσύ;”

“Έτυχε να κάνουμε το ίδιο ταξίδι.”

“Σε ξέρω όμως...”

Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

“Ναι, με ξέρεις. Από παλιά... Από πολύ παλιά...”

“Στην Ανατολή...”

“Σε πολλά μέρη.”

Σηκώθηκε και με πήρε από το χέρι.

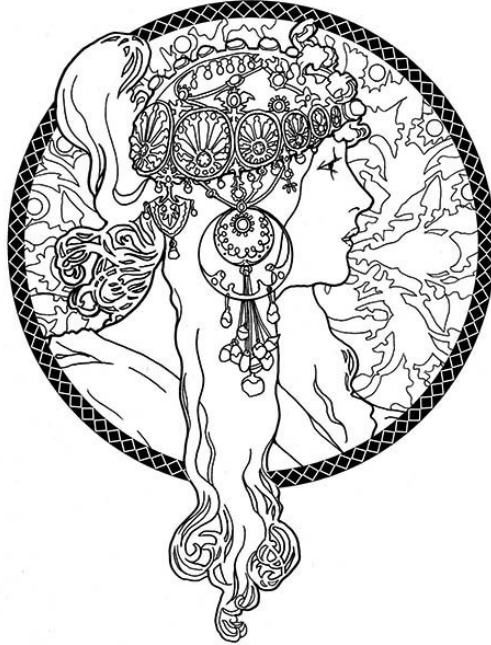
“Πήγαινε με στην ταρατσα σου. Θέλω να δω τ’ αστέρια. Η νύχτα είναι όμορφη απόψε.”

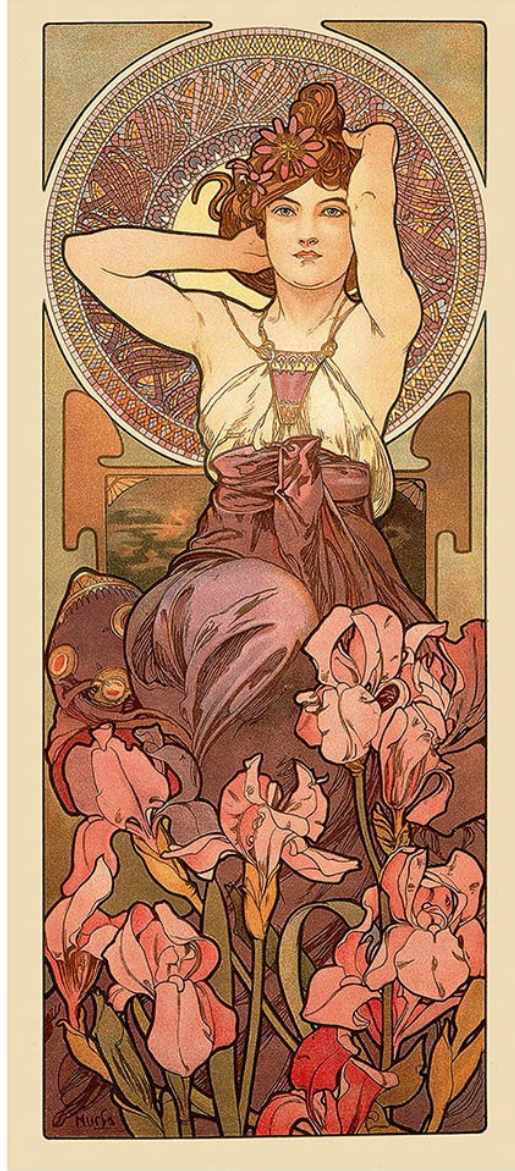
Ναι, η νύχτα ήταν όμορφη απόψε.

Το μισοφέγγαρο ταξίδευε τεμπέλικά χαμηλά, στη δυτική μεριά του ουρανού. Ένα μαγικό χαλί πέρασε ξυστά από τη διπλανή στέγη και κάθηκε πίσω από το καμπαναριό, προς τη θάλασσα.

Ακούμπησα τα χείλη μου στα δικά της κι ανάσανα μια αρχαία γεύση γιασεμιού που κόντευα να ξεχάσω.

Ρωξάνη!

“In a Sentimental Mood”

Ο καιρός άλλαξε απότομα, όπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια. Κοιμηθήκαμε με πουλόβερ και ξυπνήσαμε με φανελάκια. Ο ήλιος κοπανάει κατραπακιές κατακέφαλα με την εκδικητικότητα εφοριακού που βρήκε λάθος σε έλεγχο λογιστικών βιβλίων. Τα χελιδόνια ξεπετάχτηκαν από το πουθενά κι άρχισαν τις παράτολμες πτήσεις τους πάνω από τις στέγες μιας πόλης που βρέθηκε ανέτοιμη να βγει από τον παραδοσιακό, χειμωνιάτικο της λήθαργο. Οι δρόμοι, τα πάρκα και τα καφενεία γέμισαν λαχταριστή, μισόγυμνη σάρκα, που βρήκε την ευκαιρία να σκιρτήσει ελεύθερα στον αέρα, να στείλει τα ερωτικά της μηνύματα, να προκαλέσει, χωρίς αναστολές και δευτερες σκέψεις.

Η ανθρωπογεωγραφία της πλατείας, για μια ακόμη φορά, μεταβλήθηκε σημαντικά. Οι χειμωνιάτικοι θαμώνες εξαφανίστηκαν –για τους περισσότερους άρχισε το κυνηγητό του θείου συναλλάγματος– και τη θέση τους πήρε η ελεύθερη, ξέγνοιαστη και ξέσαλη ράτσα του καλοκαιριού. Οι πρώτοι τουρίστες, ευπειθώς μεταμφιεσμένοι σε παραθεριστές –πέδιλα (με κάλτσες), σορτσάκι, φανελάκι, κασκέτο του μπέϊζμπωλ, κάμερα– ξεπρόβαλαν δειλά-δειλά, κοιτάζοντας γύρω τους σαν χαμένοι, μην μπορώντας να πιστέψουν ότι υπάρχει κι άλλη ζωή πέρα από την nine-to-five καθημερινή διαδικασία της προηγμένης τους Δυτικής συμφοράς. Οι κάμακες –αυτοί οι ελάχιστοι αμετανόητοι που απόμειναν δηλαδή– επέστρεψαν από τα χειμαδιά τους της άκρης του κόσμου κι αραχτοί στις πλαστικές πολυθρόνες των καφενείων, με τη φραπεδιά και το «Marlboro» στο τραπέζακι, διερευνούν με το έμπειρο μάτι τους κι αναλύουν την όλη κατάσταση, προσπαθώντας να βγάλουν προγνωστικά για τη σαιζόν που ξεκινάει. Οι νοικοκυρές –μερικές σπρώχνοντας καρτσάκια με νεόκοπα μωρά– βγήκαν κι αυτές στο δρόμο, ξεκάλτωτες, ξεμπράτσωτες, νταβραντισμένες, ρίχνοντας κλεφτές ματιές, φορτωμένες από κρυφές ελπίδες κι ανομολόγητες, καταπιεσμένες επιθυμίες, γύρω τους. Ίσως αυτό το καλοκαίρι... Ίσως...

Η ξαφνική επέλαση τόσο άφθονης γυναικείας σάρκας μ' έχει καταλάβει εξαπίνης. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ στο βιβλίο που κουβάλησα μαζί –από συνήθεια–, αλλά μια ώρα τώρα είναι αδύνατον να ξεκολλήσω από τη δεύτερη παράγραφο. Ξέρω, από πείρα, ότι αυτή είναι η πιο δύσκολη, η πλέον επώδυνη εποχή του χρόνου. Δεν σου δίνεται καιρός να προσαρμοστείς στη νέα τάξη των πραγμάτων. Οι αισθήσεις σου ξεσηκώνονται, οι χυμοί γίνονται χείμαρρος που πάει να σε πνίξει και οι ορμόνες στριγκλίζουν ασταμάτητα, παλεύοντας να ισορροπήσουν την κατάσταση όπως μπορούν. Είναι η

εποχή που δεν καταλαβαίνει από ρεγουλαρίσματα των επιθυμιών, υποκατάστατα και σοφά, μεταφυσικά τερτίπια. Η σάρκα αποζητάει τη σάρκα επίμονα, τυραννικά. Θέλει την επαφή. Το ξάναμμα, τη μυρωδιά του ιδρώτα και των ερωτικών εκκρίσεων, τη θεία τρέλα. Γίνεται Μαινάδα, έτοιμη να ριχτεί σ' έναν ατέλειωτο, οργιαστικό, Βακχικό χορό. Δεν κουμαντάρεται.

Χαζεύω το πέρασμα των κορμιών κι ο λαιμός μου σφίγγεται.

Η κυρία Τούλα έχει βγάλει τα μπουτία της περίπατο, ξεκάλτσωτα, σφιγμένα μέσα σ' ένα στενό, μονοκόμματο, ξεμανίκωτο φόρεμα. Σημείο αναφοράς! Σύνδεση με τα παλιά. Από κάπου πρέπει ν' αρπαχτεί κανείς σ' αυτό το χάος, γιατί αλλιώς χάθηκε. Μια παρέα δεκαοχτάχρονες λολίτες ξεπροβάλλουν απ' την αντίθετη κατεύθυνση τραβώντας πάνω τους όλα τα βλέμματα. Σφιχτή σάρκα, ζωντανή, χωρίς χαρακιές και μνήμες. Έτοιμη να δοθεί σ' όποιον μπορεί –κι έχει το κουράγιο– να την αρπάξει. Πρόσωπα καθαρά, αυθάδικα, μπράτσα ανυπόμονα, κορμιά που δεν δέχονται συμβιβασμούς. Η όλα ή τίποτα. Εδώ είναι η κόλαση, εδώ κι ο παράδεισος, έτσι;

Δεν είναι μέρα αυτή για έξω.

Τα μαζεύω και παίρνω το δρόμο για το σπίτι φοβισμένος. Το φως δεν μου ταιριάζει, με βγάζει έξω από το δικό μου ταξίδι, με διαλύει.

Ο τηλεφωνητής εξακολουθεί να παραμένει μουγκός. Τελικά είτε είναι εδώ ο κύριος Λάμπης είτε όχι, ένα και το αυτό. Τρέχα γύρευε.

Προσπαθώ να συγκεντρωθώ στα γραψίματα μου, αλλά δεν μου κάθεται. Στο τέλος κάθε φράσης ξεπετάγεται ένα περίεργο, υπερφωτισμένο, «γιατί;» και μου τα

καλάει όλα. Άντε να δώσεις απάντηση τώρα εσύ, κύριε (επίδοξε) συγγραφέα! Εδώ σε θέλω. Εδώ να σε καμαρώσω, όταν σφίγγουν τα πράγματα. Να δω πώς θα τα βγάλεις πέρα τη φορά αυτή. Τι θα βρεις να μας πεις και με ποιο τρόπο θα επιχειρήσεις να μας παραμυθιάσεις; Το βλέπεις και μόνος σου πως δεν τραβάει η ομάδα. Έπεσε στη λούμπα, έκανε κοιλιά, πριν φτάσουμε στα Play-off. Με τον play maker μπανταρισμένο και τον center φευγάτο πού πάμε και τι κάνουμε; Θα μας βάλουν μες στα καλάθια οι αντίπαλοι, τα σώβρακα θα μας πάρουν και δεν πάει να 'χει ο κώουτς μια βαλίτσα με σοφά συστήματα! Πατώσαμε, μεγάλε! Ούτε για φτύσιμο δεν φτουράμε πια.

Γυρίζω μες στο έρημο σπίτι σαν την άδικη κατάρα και προσπαθώ να ξεκολλήσω το μυαλό μου απ' τα καπούλια της Τούλας, τις γάμπες της Δόμνας, τα βυζιά της Καίτης, τα χείλη της Ασπασίας. Σαν πέσει ο ήλιος κι έρθει το σκοτάδι –ο μεγάλος μου σύμμαχος– όλα θα γίνουν πιο εύκολα. Μέχρι τότε όμως;

Όνειρο του απομεσήμερου.

Συμβαίνει κάπου στο Αιγαίο. Η Εύα και η οικογένειά της έχουν έρθει για διακοπές λίγων ημερών. Τους βρίσκω στο σπίτι όταν φθάνω. Δεν βλέπόμεστε πολύ, γιατί περνούν τον περισσότερο καιρό στην παραλία ενώ εγώ, κλεισμένος στο δωμάτιό μου, αποφεύγω να εμφανιστώ.

Γυρίζω από το λιμάνι όπου πήγα για ψώνια, κι ανεβαίνω στο δωμάτιό μου. Η Εύα βρίσκεται εκεί και τακτοποιεί το κρεβάτι μου. Μου χαμογελάει και καθόμαστε να μιλήσουμε για λίγο.

—Δεν σε είδα καθόλου και κοντεύουν να τελειώσουν οι διακοπές, μου λέει σε μια στιγμή.

Δεν της απαντώ. Παίρνω μόνο το χέρι της και το κρατάω στο δικό μου.

—Σου συμβαίνει τίποτα; με ρωτάει.

—Όχι, είμαι μια χαρά, απαντώ.

Μιλάμε για τα παλιά, τη ρωτάω για τον άντρα της, το παιδί της, αν είναι ευτυχισμένη...

Νιώθω χάλια, γιατί έχω την αίσθηση πως δεν πρόκειται να την ξαναδώ.

Όπως μιλάμε προσέχω ότι η λαβή του πιστολιού μου ξεπροβάλλει λίγο κάτω από το μαξιλάρι και προσπαθώ με τρόπο να το κρύψω. Η Εύα το αντιλαμβάνεται και με κοιτάζει κατάματα ανήσυχη.

—Τι είναι αυτό;

Κρύβω το όπλο και προσπαθώ να χαμογελάσω.

—Τίποτα, τίποτα... Ψεύτικο είναι.

—Και τότε γιατί το 'χεις κάτω από το μαξιλάρι σου;

Δεν βρίσκω τι ν' απαντήσω. Νιώθω το χέρι της να καϊδεύει το μάγουλό μου και σηκώνω τα μάτια να την κοιτάξω. Τα χείλη της είναι πολύ κοντά στα δικά μου. Τη φιλάω απαλά. Μου το ανταποδίδει.

Φιλιόμαστε έτσι για ώρα πολύ. Μετά, σηκώνεται και με μια τελευταία ματιά πίσω της, χωρίς να πει λέξη, βγαίνει απ' το δωμάτιο.

Οι «εκσυγχρονιστές» του κοντού με τον μορφασμό, που δεν λέει να του βγει χαμόγελο, αναγγέλλουν «κοινωνικό διάλογο», αλλά το ξεκαθαρίζουν ότι δεν έχουν να δώσουν τίποτα, μόνο να πάρουν. Απέθαντη Ελληνική Δημοκρατία, δύομισι χιλιάδες χρόνια τώρα, κάτω από διάφορες μεταμφιέσεις, πουλάς φύκια για μεταξωτές

κορδέλες και οι χάνοι από κάτω επιμένουν να σε ζητωκραυγάζουν λυσσαλέα!

Ναι, αλλά ο «Θρύλος» τσίμπησε επιτέλους τον πρώτο του Ευρωπαϊκό τίτλο στο μπάσκετ! Ένας θριαμβικός παιάνας που εκτόξευσε το αθάνατο Ελληνικό όνομα στα πέρατα της οικουμένης, παληοκουφάλες! Κατέβηκαν στο γήπεδο τα τσακάλια, τα Ελληνόπουλα, κι ως άλλοι Λεωνίδες, Μιλτιάδηδες, Αθανάσιοι Διάκοι και Ανδρούτσοι, έβαλαν τους θλιβερούς γύφτους, από τα τέως Αραβικά εδάφη της Ιβηρικής, μέσα στα καλάθια. Ανεπανάληπτη δεκάδα! Τρεις Σέρβοι, ένας Αμερικάνος, ένας Γερμανός, ένας Ρώσος, αλλά και τρεις αυτόχθονες –μιλάμε, και γαμώ!...

Οι «επιστήμονες» ξεχύθηκαν στον Πειραιά και βάλαν φωτιά στα τόπια, να το κάψουν το παλιάμπελο (και κλάαααμα οι βαζέλες!).

“Απαράδεκτες καταστάσεις!” έλεγε και ξανάλεγε η ξε-νέρωτη υπηρεσίας του καναλιού!

Ίσα, μωρή κότα! Άντε πάγαινε να πλύνεις κάνα πιάτο, που μου έχεις και άποψη επί ανδρικών θεμάτων τώρα! Σιγά μην σου πειραχτούν οι ευαισθησίες! Λες και δεν τα περιμένετε κάτι τέτοια σαν μάνα εξ’ ουρανού, να ξαμολήσετε τα συνεργεία, να φέρετε τον καβαλέ στα σπίτια μας και τα πεκούνια απ’ τις διαφημίσεις στην τσέπη σας! Ξου, κοράκια!

Βγαίνω στην ταράτσα ν’ ανασάνω καθαρό αέρα.

Κάπου, προς τη μεριά της θάλασσας, πέφτουν κόκκινα, εορταστικά πυροτεχνήματα. Οι γαύροι ξεφαντώνουν απανταχού της Ελλάδας απόψε –κι εγώ στο σόλο, σαν κατάδικος σε φυλακές υψηλής ασφάλειας.

Το παράθυρο της Καίτης σκοτεινό. Ποιος ξέρει πού στο διάολο τρέχει με τη συναρπαστική παρέα της! Η

υπόσχεση της επίσκεψης δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Σιγά να μην πραγματοποιούνταν δηλαδή! Και να σου πω την αλήθεια, καλύτερα έτσι. Μήπως, πέρα από ένα κρεβάτωμα στα γρήγορα, θα 'βγαινε τίποτ' άλλο; Βέβαια, ένα κρεβάτωμα τη στιγμή αυτή, στα γρήγορα ή στα αργά, είναι παραπάνω κι από ζητούμενο, καταντάει επιτακτική ανάγκη. Αλλά μετά; Μετά τι γίνεται, όταν τα πάθη καταλαγιάσουν κι ο μεταβολισμός (ή ότι διάολο είναι αρμόδιο) ξαναβρεί τους κανονικούς του ρυθμούς; Ψάχνουμε για το κοντινότερο παράθυρο, να σαλτάρουμε;

Η φλόγα του αναπτήρα που πλησιάζει στην άκρη του τσιγάρου με ξάφνιασε. Στράφηκα και μόλις τότε την πήρα είδηση, να κάθεται αναπαυτικά σε μια από τις πολυθρόνες, στη σκιά.

“Δεν σε είδα να 'ρχεσαι...” είπα.

Η κυρία Ανθή χαμογέλασε και φύσηξε τον καπνό του τσιγάρου της ψηλά.

“Έτσι δεν γίνεται συνήθως;”

Σωστά.

Πήγα να καθίσω κοντά της.

“Δεν ήξερα ότι καπνίζεις” παρατήρησα.

“Μπα, ερασιτεχνικά... Αραιά και πού...”

Φορούσε ένα στενό φόρεμα, όμοιο με κείνο της Τούλας, που είχε τραβηχτεί ψηλά στα μεριά της όπως καθόταν σταυροπόδι κι άφηνε το μεγαλύτερο μέρος του πλούσιου στήθους της ελεύθερο.

Κινούμενος από μια ενστικτώδη παρόρμηση άπλωσα το χέρι μου και χάιδεψα τα λαχταριστά μαστάρια. Δεν τραβήχτηκε, ούτε φάνηκε να σοκάρεται.

“Βλέπω πως δεν έχεις τους συνηθισμένους σου ενδοιασμούς απόψε!” χαμογέλασε.

Συνέχισα να ψηλαφίζω τη ζεστή σάρκα.

“Μου λείπει η γυναίκα...” απολογήθηκα.

“Και νομίζεις πως εγώ είμαι η κατάλληλη λύση;”

“Ίσως η μοναδική λύση τη στιγμή αυτή.”

“Δεν το πιστεύω. Ξεχνάς τη Δόμνα;”

Τ’ ακροδάχτυλά μου άγγιξαν τη σκληρή της ρώγα.
Ανατρίχιασε κι ανατρίχιασα.

“Η Δόμνα δεν ελέγχεται. Έρχεται μόνο σε στιγμές που εκείνη επιλέγει.”

“Και η μικρή κοκκινομάλλα από απέναντι;”

“Αυτή είναι που δεν ελέγχεται καθόλου.”

“Και οι άλλες;”

“Οι άλλες...”

Κατέβασα τις τιράντες πάνω στους ώμους της κι ελευθέρωσα τα μυθικά μαστάρια από τη φυλακή τους. Οι παλάμες μου ακούμπησαν τη σάρκα με λαχτάρα και είδα ότι έτρεμα.

“Έτσι δεν μένω παρά εγώ...”

“Ναι...”

Πλησίασα κοντά της και προσπάθησα να τη φιλήσω.
Με απέφυγε.

“Δεν με θέλεις στ’ αλήθεια, αγόρι μου” είπε μαλακά.
“Η ανάγκη είναι του κορμιού, όχι της ψυχής.”

Εξακολούθησα να χαϊδεύω τα γυμνωμένα στήθια.

“Και τι κακό βλέπεις σ’ αυτό;”

Σήκωσε τους ώμους κι έσβησε το μισοκαπνισμένο τσιγάρο σε μια γλάστρα.

“Εγώ τίποτα, το πρόβλημα είναι δικό σου.”

“Δεν το βλέπω έτσι.”

Πήρε μαλακά τα χέρια μου και τ’ απομάκρυνε. Σκέπασε τη γύμνια της, σήκωσε τις τράντες του φορέματος στους ώμους και σηκώθηκε. Το θέαμα που παρουσίαζε σφιγμένη μέσα σ’ αυτό το νεανικό, προκλητικό ρούχο, είχε κάτι το κραυγαλέα παράδοξο. Ένας τέλειος αναχρονισμός!

“Κοίταξέ με!” είπε κάνοντας μια πλατιά κίνηση με τα χέρια της . “Κοίταξέ με και πες μου αν έχεις δει ποτέ σου τίποτα πιο γελοίο. Κοίτα αυτό το φόρεμα! Κοίτα και το κορμί που υποτίθεται ότι αναδεικνύει. Για γέλια και για κλάματα!”

Την κοίταξα και είδα πως είχε δίκιο. Αν έκανε κανένα αστείο να βγει έτσι στο δρόμο θα γέλαγε ο κάθε πικραμένος. Μια καρικατούρα πρόκλησης, που κατέληγε να ‘ναι σκληρό καλαμπούρι. Το στήθος, μισό μέσα, μισό έξω, φαινόταν ν’ ασφυκτιά στη στενή φυλακή του. Άπειρες ζάρες αυλάκωναν το δέρμα εκεί που κοβόταν από το ύφασμα κι άλλες τόσες στην ένωση των μαστών. Τα «ψωμάκια» της μέσης διαγράφονταν με σαδιστική ευκρίνεια, ενώ η υπερτονισμένη καμπύλη της κοιλιάς έκλαιγε από απελπισία. Οι γάμπες δεν υπέφεραν ιδιαίτερα, αλλά οι ζάρες στα γόνατα και η χαλάρωση των μηρών κραύγαζαν, προδίδοντας διαδρομές που δεν μπορούσαν πια με τίποτα να κρυφτούν.

Ναι, το θέαμα ήταν λυπηρό, όμως, παρ’ όλα αυτά, μια σκοτεινή γωνιά του μυαλού μου εξακολουθούσε να διεγείρεται.

“Εμένα μου αρέσεις” είπα.

“Έτσι;!”

Η φωνή της η γεμάτη αγανάκτηση έσπασε την ησυχία της νύχτας.

“Γιατί όχι;”

Πλησίασε και στήθηκε μπροστά μου, πανύψηλη κι εχθρική, και σταύρωσε τα μπράτσα στο στήθος της.

“Γιατί είναι αρρωστημένο, αγόρι μου!” είπε. “Γι’ αυτό. Γιατί δεν μπορείς, δεν έχεις το δικαίωμα να προσαρμόζεις τους ανθρώπους στις στρεβλωμένες σου φαντασιώσεις και να τους χρησιμοποιείς κατά πως σε βολεύει, αδιαφορώντας για τα δικά τους αισθήματα.”

“Δεν αδιαφορώ για τα αισθήματά σου...”

“Αλήθεια;” χαμογέλασε ειρωνικά. “Αλήθεια; Αν είναι έτσι, πες μου λοιπόν, πότε με ρώτησες αν μου αρέσει να υποδύομαι τον ρόλο που μου έχεις ορίσει;”

“Αν δεν σου αρέσει τότε γιατί τον δέχεσαι;”

Την είδα να συνοφρυώνεται. Για μια στιγμή πίστεψα ότι θα με καστούκιζε.

“Τολμάς και ρωτάς; Όταν ξέρεις πολύ καλά πως δεν μου δόθηκε ποτέ η δυνατότητα να τον αρνηθώ;”

“Δεν σε ανάγκασα ποτέ να κάνεις κάτι που δεν ήθελες” διαμαρτυρήθηκα.

Χαμογέλασε ειρωνικά.

“Αλήθεια; Και τότε μπορείς να μου εξηγήσεις τι γυρεύω εδώ, μαζί σου, νυχτιάτικα, σ’ αυτά τα χάλια;”

“Νόμιζα πως κι εσύ το ήθελες” μουρμούρισα σκύβοντας το κεφάλι αμήχανος με την τροπή που έπαιρνε η κουβέντα.

“Μπα; Και πώς έβγαλες το συμπέρασμα; Με ρώτησες;”

Όχι βέβαια.

Πήρα ένα τσιγάρο από το πακέτο και το άναψα χωρίς να το χρειάζομαι.

“Έμενα με την εντύπωση πως η σχέση μας, είχε κάτι το ξεχωριστό...”

“Αυτό μπορείς να το ξαναπεις. Μόνο που δεν νομίζω πως εννοούμε το ίδιο πράγμα με το «ξεχωριστό».”

“Δηλαδή, μου λες πως δεν έχουμε τίποτα; Δεν μας συνδέει τίποτα; Πέρα από την ικανοποίηση αυτού που αποκαλείς φαντασίωσή μου;”

“Τη *μονόπλευρη* ικανοποίηση” με διόρθωσε.

“Μονόπλευρη!”

Με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια.

“Εσύ τι λες;”

Για δεύτερη φορά αυτή τη νύχτα αναγκάστηκα να κατεβάσω τα μάτια μου.

“Πίστεψα ότι κι εσύ ένιωθες κάτι για μένα...” μουρμούρισα.

“Κάτι; Σαν τι θα μπορούσα να νιώσω δηλαδή; Σαν τι θα 'θελες εσύ να νιώσω; Έρωτα; Έλξη; Φιλία; Μητρικό φίλτρο; Τι θα σε βόλευε καλύτερα, αγαπητέ μου Λάμπη; Είναι κάτι που δεν μπήκες ποτέ στον κόπο να μου εξηγήσεις.”

Δεν είχα τίποτα να πω. Δεν ήξερα τι ήθελα, σ' αυτό δεν έκανε λάθος. Όμως...

“Γιατί έρχεσαι τότε;”

Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα και πήγε ν' ακουμπήσει στο παραπέτο της ταράτσας.

“Δεν ξέρεις;”

“Θα 'θελα να τ' ακούσω από σένα.”

Έπεσε μια ενοχλητική σιωπή, απ' αυτές που –οξύμωρα– είναι γεμάτες θόρυβο.

“Επειδή με καλείς” είπε μετά με τα μάτια χαμένα στον αστροφωτισμένο ουρανό.

“Θα μπορούσες ν’ αρνηθείς” επέμεινα. “Η να μείνεις για λίγο... Όπως γίνεται με τις άλλες.”

Χαμογέλασε και στράφηκε να μ’ αντιμετωπίσει.

“Δεν σου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί, στην ιστορία αυτή, να ’χω κι εγώ κάποια πρωτοβουλία;” είπε.

“Τότε;”

“Τότε τι;”

“Γιατί όλες αυτές οι περιπλοκές, οι ερωτήσεις, οι κατηγορίες, το ψάξιμο;”

“Μπορεί να ’χω κι εγώ τις απορίες μου και να ψάχνω για απαντήσεις, δεν νομίζεις;”

“Ναι, αλλά...”

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική και μετά αναστέναξε.

“Δεν μ’ έχεις δει ποτέ γυμνή” πέταξε ξαφνικά.

Είδε την έκφρασή μου και γέλασε.

“Είδες;” είπε. “Ορίστε ένα από τα πολλά παράδοξα που χαρακτηρίζουν τη... σχέση μας. Από τη μια ιχυρίζεσαι πως σε ελκύω και φτάνεις σε απίθανες ακρότητες προσπαθώντας να με μεταμορφώσεις σε κάτι που δεν είμαι, κι από την άλλη δεν τολμάς να κάνεις το βήμα που θα σου φέρει την τελεσίδικη, την αποφασιστική γνώση.”

Πάλι δεν είχα να πω τίποτα. Αλλά η κυρία Ανθή δεν είχε πρόθεση ν’ αφήσει τα πράγματα έτσι απόψε.

“Δεν μ’ έχεις δει ποτέ γυμνή” ξανάπε. “Ορίστε, απόψε σου δίνεται η ευκαιρία.”

Έφερε τα χέρια της στην πλάτη κι άκουσα το ξερό σούρσιμο του φερμουάρ που κατεβαίνει.

“Ανθή...”

Χαμογελούσε.

“Αυτό δεν ήθελες πριν;” είπε. “Θα το έχεις. Θα γυμνωθώ τελείως, εδώ μπροστά σου. Θα μπορέσεις να με κοιτάξεις όση ώρα θέλεις και μετά θα με πάρεις στην αγκαλιά σου, θα κυλιστούμε στις πλάκες και θα κάνουμε έρωτα μέχρι το πρωί. Αυτό δεν θέλεις;”

Ήταν έτοιμη ν’ αφήσει το φόρεμά της να κυλήσει κάτω.

“Δεν ξέρω τι θέλω, Ανθή.”

Σταμάτησε την κίνησή της στη μέση και χαμογέλασε.

“Βλέπεις λοιπόν;”

Ανέβασε πάλι το φερμουάρ του γελοίου ρούχου και ήρθε κοντά μου. Με κάιδεψε στο μάγουλο και με φίλησε απαλά.

“Πέρασε η ώρα” ψιθύρισε. “Πρέπει να φύγω”.

Το ταχυδρομείο είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον σήμερα. Έλαβα έναν βαρύ φάκελο με το χειρόγραφο που είχα στείλει εδώ και... πέντε χρόνια σ’ έναν εκδότη, όταν έφαχνα απελπισμένα για φιλόξενη στέγη στα γράμματα της πατρίδας μου.

Το (ατσαλάκωτο, απείραχτο και φυσικά αδιάβαστο) χειρόγραφο συνόδευε ένα λακωνικό δακτυλογραφημένο σημείωμα:

«Αγαπητέ κύριε,

Διαβάσαμε το χειρόγραφο που μας αποστείλατε. Δυστυχώς όμως, αυτή την εποχή το έργο σας δεν μπορούμε να το εκδώσουμε, λόγω άλλων ανειλημμένων υποχρεώσεων.

Με τιμή...»

Μάλιστα.

Το ίδιο βράδυ, η αγαπημένη μου τηλεπαρουσιάστρια –αυτή με τα πράσινα μάτια– με πληροφορούσε πως η εθνική μας χήρα ετοιμάζει περισπούδαστο πόνημα για τον μακαρίτη τον παππού, τον γίγαντα της πολιτικής και μέγα μάγιστρο της κρεβατοκάμαρης. Με είδε που την κοίταζα απορημένος και μου μίλησε.

“Γιατί αυτά τα μούτρα; Τι σας κάνει τόση εντύπωση;”

“Εγώ μόλις απορρίφτηκα” την ενημέρωσα.

Χαμογέλασε με κείνο το απαράμιλλο χαμόγελο, όλο λακάκια.

“Το περίεργο θα ήταν να μην είχατε απορριφτεί” είπε μαλακά. “Στο κάτω-κάτω εσάς ποιος σας γνωρίζει;”

“Ενώ την κυρία...”

“Ακριβώς. Έτσι είναι αυτά τα πράγματα. Ο εκδότης που θ’ αναλάβει να προωθήσει το έργο της κυρίας υπολογίζει έσοδα, που μεταφράζονται σε νούμερα μ’ ένα κάρο μηδενικά στο τέλος. Λαϊκό προσκύνημα θα γίνει στα βιβλιοπωλεία! Εγγυημένη επένδυση και σίγουρο κέρδος. Ενώ εσείς...”

“Μα πώς διάολο θα το γράψει το ρημάδι το βιβλίο, η χριστιανή;”

“Έ πώς; Δεν ήταν μαθήτρια του Κούντερα, το ξενάμε;” χαμογέλασε με σημασία και μου ‘κλεισε το μάτι. “Άλλωστε δεν χρειάζεται να πιάσει στυλό στο χέρι... Αρκεί η υπογραφή. Το χαμαλίκι άλλοι θα το κάνουν.”

Μάλιστα.

Ετοιμαζόταν να επιστρέψει στο «λειτουργήμα» όταν της το πέταξα.

“Έχετε πολύ ωραία χείλη!”

Ξαφνιάστηκε για μια στιγμή, αλλά δεν τα ‘χασε. Χαμογέλασε φιλάρεσκα κι έφτιαξε με το χέρι τη φράντζα της.

“Ευχαριστώ, καλοσύνη σας” είπε. “Πάντως μου κάνει εντύπωση... Συνήθως με κομπλιμεντάρουν για τα μάτια μου.”

“Ίσως γιατί αυτά προβάλετε περισσότερο.”

Γέλασε.

“Ναι, πείτε με φιλάρεσκη τώρα!...”

“Έ, δεν είσαστε;”

Άλλο γέλιο.

“Τώρα τι γίνεται, αντιστράφηκαν οι ρόλοι μας; Μου παίρνετε συνέντευξη; Αλήθεια, πώς είπαμε το όνομά σας;”

“Δεν είπαμε... Λάμπης.”

“Λοιπόν, κύριε Λάμπη, ίσως τα ξαναπούμε μια απ’ αυτές τις μέρες. Είμαι περίεργη να δω τι άλλο θα μου ξεφουρνίσετε. Για την ώρα... έχουμε ένα δελτίο στον αέρα, ε;”

Δυο νεαροί κουκουλοφόροι μηχανόβιοι σήκωναν το ταμείο κάποιου υποκαταστήματος τραπέζης σ’ ένα προάσιο της Αθήνας ενώ ο Glenn Miller το βιολί του: «*In a Sentimental Mood*», ένα από τα συνθηματικά των παράνομων μεταμεσονύκτιων συναντήσεων με την Καίτη.

Ο Χαρίλαος ήρθε κατευθείαν στο μοναχικό μου τραπέζακι και σωριάστηκε σε μια από τις αδειανές καρέκλες.

—Ζέστη ξαφνικά, ο πούστης ο καιρός! Παραπονέθηκε λασκάροντας τον κόμπο της δικηγορικής του γραβάτας. Κερνάς ούζο;

Παράγγειλα ούζα και πήρα θέση αναμονής, γιατί κάτι στη φάτσα του φίλου έλεγε πως είχαμε εξελίξεις στην υπόθεσή του. Δεν χρειάστηκε να περιμένω πολύ.

—Μεγάλε, μύλος! μου ανάγγειλε ενώ μετατοπιζόταν ώστε να 'χει ανεμπόδιστη θέα στα γυμνά μεριά της τουρίστριας που απέναντι μας.

—Για πολιτικά μιλάμε ή για τίποτ' άλλο; ρώτησα επιφυλακτικά.

—Μωρέ ποιος τα γαμεί τα πολιτικά! φώναξε ο Χαρίλαος. Εδώ καιγόμαστε σου λέω! Καταρρέει ολόκληρο το οικοδόμημα... Τι να σου λέω, τώρα! Από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω; Χέσε μέσα Πολυχρόνη...

Κι άρχισε να μου διηγείται το δράμα του, διακόπτοντας μόνο για να πει μια γουλιά ούζο, να θαυμάσει κάποια περαστική ζουμερή ύπαρξη ή να επιθεωρήσει το άβατο των μπουτιών της γειτονικής τουρίστριας.

Με λίγα λόγια, το ειδύλλιο με την ασκούμενη δικηγόρινα (της συμφοράς), το «σουβλάκι» που λέγαμε την άλλη φορά, προχώρησε ολοταχώς και είχε ευτυχή κατάληξη, ή μάλλον θα είχε ευτυχή κατάληξη αν δεν μυριζόταν το ψοφίμι η Δόμνα. Επακολούθησε σύρραξη με ανταλλαγές πυρών εκατέρωθεν κι απώλειες.

—Κόλαση, μεγάλε, τι να σου λέω! αναστέναξε καταλήγοντας ο Χαρίλαος. Μιλάμε, είναι να μην σου τύχει. Έτσι και σου τύχει... Για κοίτα ένα ωραίο κωλαράκι που έφτιαξε η κυρία Τούλα!... Μπράβο!... Λοιπόν, όπως σου έλεγα, ο φίλος σου περνάει μέρες μαρτυρικές... Δεν έχεις ιδέα, μιλάμε! Βιετνάμ σκέτο! Βοσνία! Η Δόμνα... Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Δηλαδή,

εντάξει... Άντρες είμαστε, ρε γαμώτο, πέσαμε κι εμείς σ' ένα λάθος –αν δεχτούμε ότι είναι λάθος. Τι να κάνουμε τώρα, να μας εκτελέσουμε; Και να πεις ότι προλάβουμε να φάμε! Με την όρεξη έχουμε μείνει, ρε μεγάλε, με την όρεξη. Ίσα που μας τρέχουν τα σάλια δηλαδή... Πω, πω, πω! Ένα βυζάκι αυτό το μικρό! Δεξιά σου, ρε μαλάκα! Δεξιά...

—Σας έκανε τσακωτούς μ' άλλα λόγια η Δόμνα; τον επανέφερα στην τάξη.

—Ε, όχι ακριβώς... Νά, κάπου είχαμε πάει με το πρόσωπο... Καλά, μιλάμε για πολύ παιδί! Τι να σου λέω τώρα και τι να καταλάβεις... Τέλος πάντων, κάποιο μάτι μας πήρε και το πρόφτασε στη Δόμνα. Α, ρε έτσι και ήξερα ποιος πούστης το 'κανε!

—Δηλαδή τα πράγματα είναι σοβαρά;

—Σοβαρά; Αμ τι λέμε τόση ώρα, ρε μεγάλε; Εδώ γίνηκε λόγος μέχρι για διαζύγιο, να πούμε! Πάει δηλαδή, θα γίνουμε ρεζίλι. Θα μας δείχνουν στο δρόμο και θα γελάνε, οι κουφάλες!

—Έλα, ρε συ Χαρίλαε τώρα! τον αποπήρα. Μην τα κάνεις τόσο τραγικά. Τι διάολο! Καθίστε να τα κουβεντιάσετε...

—Να κουβεντιάσουμε! φώναξε ο Χαρίλαος. Τι λες, ρε μαλάκα; Εσύ δεν έχεις ιδέα! Κουβεντιάζεται η Δόμνα στη φάση που βρίσκεται; Ούτε καλημέρα δεν σηκώνει. Δεν είπαμε;... Κόλαση!

Λίγο αργότερα μου το 'σκασε το μυστικό.

—Δεν την πιάνεις εσύ να της πεις μια κουβέντα, ρε μεγάλε; μου κάνει. Εσένα σε υπολογίζει, σε εκτιμάει... Θα σ' ακούσει.

Εγώ να συνηγορήσω στη Δόμνα υπέρ του Χαρίλαου!

—Κοίτα... η θέση μου είναι λεπτή...

—Αρχίδα! μ' έκοψε ο φίλος μου. Τι λεπτή; Φίλος είσαι. Άμα δεν ενδιαφερθεί ο φίλος, να σε συντρέξει στη δύσκολη στιγμή, ποιος θα ενδιαφερθεί.

Αυτό να μου πεις.

Το απόγευμα τηλεφώνησα στη Δόμνα. Παραξενεύτηκε που της ζήτησα να ιδωθούμε, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Κανονίσαμε λοιπόν για αύριο στις έντεκα. Στην πλατεία, πού αλλού;

Τώρα, εγώ γιατί νιώθω τα γόνατά μου κομμένα;

“Starlit Hours”

Καθίσαμε σ' ένα απόμερο τραπεζάκι στη σκιά των δέντρων, όσο πιο μακριά γινόταν απ' τα ευαίσθητα αυτιά –και μάτια– των γειτονικών αργόσχολων, που ευτυχώς δεν αφθονούσαν αυτή την ώρα.

Φορούσε ένα ανοιχτό μπεζ πουκάμισο και μια κοντή, πιο σκούρα φούστα, που αναδείκνυε με τον καλύτερο τρόπο τις –πράγμα σπάνιο για Ελληνίδα– εντυπωσιακά ωραίες γάμπες της. Χωρίς να είναι χτυπητά εντυπωσιακή ήταν αναμφίβολα μια πολύ όμορφη παρουσία.

—Είσαι η άνοιξη προσωποποιημένη! της είπα.

Γέλασε.

—Αχ, Λάμπη, να ξερες πόσο καλό κάνουν στις γυναίκες αυτά τα παλιομοδίτικα κομπλιμέντα!

Παλιομοδίτικα!

Άναψε τσιγάρο και με κοίταξε προσεχτικά.

—Εσύ όμως μου φαίνεσαι κουρασμένος, παρατήρησε. Τι συμβαίνει, δεν κοιμάσαι καλά τελευταία;

—Κοιμάμαι λίγο, η αλήθεια είναι αυτή, προσπάθησα να ξεφύγω.

—Τι κάνεις, γράφεις;

—Γράφω, διαβάζω, χαζεύω, ονειρεύομαι... Τα συνηθισμένα.

Χαμογέλασε.

—Συνηθισμένα για σένα, είπε. Για ρώτα και τους άλλους. Είναι στιγμές που σε ζηλεύω. Είσαι μόνος κι ελεύθερος, δεν έχεις να δώσεις λογαριασμό σε κανένα κι επιπλέον κάνεις μια δουλειά που αγαπάς και που σου ταιριάζει.

—Ε, δεν είναι και τίποτα ακατόρθωτο. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να ζήσει έτσι, αν και δεν θα το συνιστούσα.

Με κοίταξε παραξενεμένη.

—Γιατί το λες αυτό;

—Όταν παραείσαι ανεξάρτητος θα πρέπει να είσαι προετοιμασμένος ν' αντιμετωπίσεις και τα αρνητικά μιας τέτοιας κατάστασης. Συχνά βρίσκεσαι στριμωγμένος, παγιδευμένος από τις ίδιες σου τις επιλογές.

—Μην μου πεις ότι εσύ νιώθεις μοναξιά.

—Όλοι οι άνθρωποι έχουν στιγμές μοναξιάς.

Κούνησε το κεφάλι της σκεφτική και ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της.

—Αυτό είναι αλήθεια, είπε. Μόνο που υπάρχει μοναξιά και μοναξιά. Και δεν ξέρω ποια είναι χειρότερη, αυτή του ερημίτη ή εκείνη που νιώθουμε μέσα στον κόσμο.

Όπα της!

—Καμιά φορά η μοναξιά γίνεται δημιουργία, παρατήρησα.

—Στην περίπτωσή σου ίσως. Συνήθως όμως, τι τα θες, κατάρα είναι.

—Εσύ δεν πρέπει να παραπονιέσαι, πέταξα τον πόντο μου επιδέξια. Έχεις την οικογένειά σου, τη δουλειά σου, τους φίλους σου, ένα σωρό ενδιαφέροντα...

Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα και χαμογέλασε.

—Έλα, βρε Λάμπη τώρα, αφού ξέρω πού το πας, είπε. Σου μίλησε ο Χαρίλαος, έτσι δεν είναι;

Κοκκίνισα που ξεσκεπάστηκα τόσο νωρίς. Άναψα ένα τσιγάρο προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο, να σκεφτώ τι θα 'πρεπε να πω. Ψέματα δεν μου 'ρχόταν να ξεφουρνίσω, την αλήθεια όμως πώς θα τη δεχόταν;

—Έτσι είναι, παραδέχτηκα.

Αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε. Ο λαιμός της ήταν υπέροχα σμιλεμένος.

—Και μ' έφερες εδώ για να με «λογικέψεις» υποθέτω.

—Δεν είναι ακριβώς έτσι...

Χαμογέλασε και με κοίταξε κατάματα με κείνα τα σκούρα, ζεστά της μάτια.

—Και πώς είναι τότε; Μήπως δεν τον ξέρω τον Χαρίλαο; Αφού τα 'κανε πρώτα σκατά κι απόσκατα σου την

έπεσε να καθαρίσεις για πάρτη του. “Πιάσε τη Δόμνα” σου είπε “και πες της δυο κουβέντες, να τη λογικέψεις. Εσένα θα σ’ ακούσει.” Μήπως είναι η πρώτη φορά που βάζει άλλους να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά; Άστα, μην τα κάνουμε χειρότερα. Ωραία μέρα είναι, καλά είμαστε εδώ, στη δροσιά, που πίνουμε το καφεδάκι μας... Υπάρχει λόγος να συγχυζόμαστε; Ή μήπως δεν έχουμε τίποτ’ άλλο να πούμε;

Ένωσα την ανάσα μου να πιάνεται. Αυτό το τελευταίο τώρα τι ήταν; Πρόσκληση; Πρόκληση; Τυχαίο σχήμα λόγου;

—Τι θα ‘θελες να κουβεντιάσουμε; ρώτησα.

Μου ‘ριξε ένα μισο-ειρωνικό βλέμμα.

—Γιατί, χρειάζεται να το προγραμματίσουμε; έκανε.

Με μπερδεψε –και δεν ήταν η πρώτη φορά.

—Όχι βέβαια, μουρμούρισα.

—Εκτός κι αν δεν έχεις τίποτα να μου πεις, εκτός από το θέμα του Χαρίλαου εννοώ.

Άρχισα να νιώθω παγιδευμένος. Τι θα ‘πρεπε ν’ απαντήσω τώρα; Μια απροσεξία, ένα στραβοπάτημα κι όλα τινάζονταν στον αέρα. Προσπάθησα να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα.

—Θα μπορούσαμε να πούμε ανέκδοτα, γέλασα.

Μου το ξέκοψε.

—Μην υποτιμάς τη νοημοσύνη μου, είπε κι ο τόνος της φωνής της σκλήρυνε.

Προτίμησα να παραμείνω σιωπηλός, τουλάχιστον να κερδίσω λίγο χρόνο μπας κι ανακάμψω.

Άπλωσε το χέρι της και το ακούμπησε στον ώμο μου.

—Μην με παρεξηγείς, βρε Λάμπη μου, είπε. Γίνομαι απότομη ώρες-ώρες, αλλά περνάω κάτι καταστάσεις αυτό τον καιρό που κάθε άλλο παρά ιδανικές είναι. Δεν θέλω να σ' αρπάξω από τα μούτρα, απλά, μου βγαίνει.

Μετά απ' αυτό η ατμόσφαιρα σαν να καθάρισε. Για την επόμενη ώρα πιάσαμε για ένα σωρό θέματα –πλην του επίμαχου– κι όλα ωραία και καλά. Σοβαρό δικηγόρο είχε προσλάβει ο Χαρίλαος για ν' αναλάβει την υπόθεσή του!

Όταν ήρθε η ώρα να χωρίσουμε μου είπε.

—Ξέρεις λοιπόν, μου 'κανε καλό που σε είδα. Καθάρισε το μυαλό μου, βρε παιδί μου.

—Ελπίζω να το επαναλάβουμε, απάντησα μηχανικά.

Χαμογέλασε και με φίλησε στο μάγουλο.

—Τηλεφώνησέ μου, είπε.

—Υπ' ευθύνη σου, αστειεύτηκα.

Γέλασε.

—Εννοείται! είπε.

Και πήραμε ο καθένας το δρόμο του.

Συνέντευξη στον εαυτό μου –πρόβα εν όψη των λογοτεχνικών θριάμβων που θα επακολουθήσουν.

Ερ.: Αγαπητέ Λάμπη –μου επιτρέπεις να σου μιλάω στον ενικό, μετά από τόσα χρόνια στενής γνωριμίας, αν όχι φιλίας–, το τελευταίο σου βιβλίο, που ειρήσθω εν παρόδω, είναι συγχρόνως και το πρώτο που τυπώνεται, σημείωσε πρωτοφανή εκδοτική επιτυχία. Γνώρισε πέντε αλληπάλληλες εκδόσεις μέσα σε τρεις μήνες και βαίνει αισίως προς την έκτη. Πού αποδίδεις την επιτυχία αυτή, δεδομένου του ότι, μέχρι στιγμής, ήσουν τελείως άγνωστος στο αναγνωστικό κοινό;

Απ.: Η επιτυχία –όπως την αποκαλείς– αποτελεί έκπληξη και για μένα τον ίδιο. Βλέπεις, το βιβλίο αυτό είναι δύσκολο να καταχωρηθεί σε κάποια συγκεκριμένη κατηγορία. Δεν είναι μυθιστόρημα, δεν είναι δοκίμιο, δεν είναι βιογραφικό, αλλά κάτι απ’ όλα αυτά και τίποτα. Πλίνθοι, κέραμοι, ατάκτως ερριμένοι. Δεν ξέρω τι έγινε. Ίσως να οφείλεται στην ανάγκη του κόσμου για κάτι διαφορετικό. Ίσως πάλι να έχει απλά να κάνει με το πράγματι εκπληκτικό σε αποτελεσματικότητα σύστημα διακίνησης του εκδότη μου. Τι να σου πω, τα ’χω κι εγώ χαμένα.

Ερ.: Είπες πως το βιβλίο σου είναι δύσκολο να χαρακτηριστεί κι αυτό είναι αλήθεια. Όπως αλήθεια είναι επίσης ότι πρόκειται για ένα «σκληρό», ας μου επιτραπεί η έκφραση, κείμενο. Δεν χαρίζεσαι σε κανένα, ούτε στον εαυτό σου –αν υποθέσουμε ότι ο πυρήνας του είναι, κατά κάποιο τρόπο, αυτοβιογραφικός.

Απ.: Δεν ξέρω αν χαρίζομαι ή δεν χαρίζομαι. Εγώ κάθισα κάτω κι έγραφα αυτό που μου κατέβαινε. Αν το αποτέλεσμα βγαίνει σκληρό ή μαλακό είναι κάτι που μ’ αφήνει παγερά αδιάφορο. Γράφω όπως σκέφτομαι. Είμαι τελείως ανίκανος να καθίσω κάτω και να κάνω πλάνα και σχέδια, να ψάξω στα λεξικά για εύηχες λεξούλες και να σκαρώσω διάφορα λογοτεχνικά ζογκλερικά τερτίπια μόνο και μόνο για να γίνω αρεστός στη ντόπια διανόηση. Μην τρελαθούμε τελείως τώρα!

Ερ.: Δεν φαίνεσαι να ’χεις και σε μεγάλη υπόληψη τους εγχώριους διανοούμενους.

Απ.: Γιατί, ποιος τους έχει; Κι όχι μόνο τους ντόπιους, μην αδικούμε και τους εκτός των συνόρων. Γιατί, όπως ξέρουμε, φουσκωμένες γαλοπούλες υπάρχουν παντού.

Ερ.: «Φουσκωμένες γαλοπούλες»!

Απ.: Ε, χρησιμοποίησα μια ήπια έκφραση, γιατί μπορεί να μας ακούν κι ευαίσθητα άτομα. Κοίτα να δεις... Υπάρχουν δυο λογίων άνθρωποι. Αυτοί που ζουν τη δική τους ζωή κι αυτό τους γεμίζει –επομένως δεν τους χρειάζονται υποκατάστατα, όπως το γράψιμο, η ζωγραφική κλπ.– και οι άλλοι, αυτοί που ζουν μέσα από τη ζωή των πρώτων, παρασιτικά. Ε, τι σεβασμό μπορεί να 'χει κανείς για τα παράσιτα;

Ερ.: Δεν συμφωνώ βέβαια μαζί σου. Γιατί, αν δεν υπήρχαν αυτά τα... «παράσιτα», δεν θα υπήρχε και δημιουργία, δεν θα υπήρχε πολιτισμός.

Απ.: Και θα 'μασταν όλοι απείρως καλύτερα.

Ερ.: Αυτό είναι μια ακραία θέση. Άλλωστε, μιας κι εσύ δημιουργείς, αυτομάτως τοποθετείσαι στην κατηγορία αυτών που περιφρονείς.

Απ.: Γιατί, με άκουσες να κάνω εξαιρέσεις;

Ερ.: Ωστόσο εξαιρέσεις υπάρχουν. Να αναφερθώ στον Ελύτη;...

Απ.: Και δεν πάει ν' αναφερθείς όπου θες.

Ερ.: Δεν μπορούμε να τα αμφισβητούμε όλα, αγαπητέ μου Λάμπη. Δεν μπορούμε να ισοπεδώνουμε τα πάντα.

Απ.: Κι εγώ σου λέω πως αν δεν αμφισβητούμε, πάμε χαμένοι. Η αμφισβήτηση είναι αυτή που μας κρατάει τα ρουθούνια λίγο έξω από τα σκατά.

Ερ.: Επιμένω ωστόσο ότι οι θέσεις σου είναι ακραίες.

Απ.: Είπα εγώ πως δεν είναι;

Ερ.: Ωστόσο, υπάρχουν αξίες.

Απ.: Δεν μπορεί να μην υπάρχουν. Σπάνια όμως θα τις συναντήσεις στις προθήκες των βιβλιοπωλείων, στις

λίστες των best sellers, στις κοσμικο-πνευματικές συγκεντρώσεις. Ποτέ δεν πρόκειται να τις βραβεύσουν και ποτέ δεν θα τις αναγνωρίσουν, γιατί αν το κάνουν θα χαλάσουν τη συνταγή. Ποιος νοιάζεται τώρα για τους θησαυρούς που μπορεί να κρύβει το συρτάρι ενός άγνωστου γραφιά ή το ντουλάπι ενός ανύπαρκτου ζωγράφου; Μην λέμε ότι θέλουμε!

Ερ.: Διακρίνω μια πικρία στα λόγια σου ή μου φαίνεται;

Απ.: Πικρία όχι, αγανάκτηση ίσως. Χθες το βράδυ, στο δελτίο ειδήσεων, παρουσίασαν έναν λεβέντη ο οποίος, στα πλαίσια της «Πολιτιστικής Πρωτεύουσας», είχε φτιάξει καμιά τρακοσαριά πίνακες υπό τον βαρύγδουπο και πλήρη εθνικοπατριωτικών μηνυμάτων τίτλο «Η πορεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου δια μέσω των Αιώνων». Οι πίνακες αυτοί θα εκτεθούν σε διάφορες χώρες του εξωτερικού υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού και με την ευγενή επιχορήγηση τραπεζών και άλλων συναφών ευαγών ιδρυμάτων. Είπες τίποτα;

Ερ.: Το αποκλείεις δηλαδή η εκδήλωση αυτή να έχει κάποια αξία;

Απ.: Εσύ τι λες; Μα... τρακόσιοι πίνακες, αθεόφοβε! Εντάξει, μην τρελαθούμε τελείως τώρα!

Ερ.: Τέλος πάντων, δεν θεωρώ τον εαυτό μου αρμόδιο να κρίνει... Ας επιστρέψουμε καλύτερα σε σένα. Πότε άρχισες να γράφεις;

Απ.: Να σου πω καλύτερα *γιατί* άρχισα να γράφω;

Ερ.: Πες μου.

Απ.: Είναι απλό. Ήθελα να μου διηγηθώ ιστορίες που μ' ενδιέφεραν. Δέκα εκατομμύρια Έλληνες το ίδιο κάνουν, απλά εγώ έτυχε να έχω μια σχετική ευχέρεια με τις λέξεις –όχι τίποτα το συνταρακτικό δηλαδή, ίσα όσο μου χρειαζόταν για να εκφραστώ υποτυπωδώς.

Ερ.: Κάποιος κριτικός έγραψε για σένα ότι αυτό που παρουσιάζεις έχει μεγαλύτερη σχέση με τη δημοσιογραφία παρά με την καθαυτό τέχνη του λόγου.

Απ.: Όπως θα 'λεγε κι ο Χότζας: Κι αυτός δικίο έχει.

Ερ.: Είχες θετικές κριτικές;

Απ.: Απ' όσο ξέρω, όχι.

Ερ.: Και δεν σ' ενοχλεί αυτό;

Απ.: Θα μ' ενοχλούσε αν θεωρούσα τον εαυτό μου μέρος του συστήματος –για τον «λογοτεχνικό» μικρόκοσμο μιλάω. Μιας και είμαι φύση και θέση απέξω δεν μ' αφορά καν.

Ερ.: Λογοτεχνία, λογοτέχνες... Φαίνεται να είναι λέξεις που σ' ενοχλούν.

Απ.: Οι λέξεις όχι, οι άνθρωποι που ταμπουρώνονται πίσω από αυτές. Δεν ξέρω... Μυρίζει μούχλα, κατουρλιό, σήψη...

Ερ.: Σε κατηγορούν για μισογύνη. Ενώ η γυναίκα παίζει κυρίαρχο ρόλο στα γραφτά σου, ο τρόπος που τη χειρίζεσαι θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, επεικώς, απαράδεκτος.

Απ.: Όχι εγώ, οι ίδιες οι γυναίκες χειρίζονται τον εαυτό τους με τρόπο απαράδεκτο. Ο δικός μου ο ρόλος είναι απλά να καταγράψω.

Ερ.: Άρα σ' ενδιαφέρει.

Απ.: Και βέβαια μ' ενδιαφέρει. Αν δεν υπήρχαν γυναίκες δεν θα 'χα τίποτα να γράψω, πίστεψέ με.

Ερ.: Ωστόσο δεν φαίνεται να τους αναγνωρίζεις άλλο ρόλο απ' αυτόν του «σκεύους ηδονής».

Απ.: Δεν υπάρχει σπουδαιότερος ρόλος απ' αυτόν. Προσωπικά δεν θα με πείραζε καθόλου να βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση.

Ερ.: Πέρα από το σεξ δηλαδή το χάος;

Απ.: Πέρα από τον Έρωτα, όχι το σεξ. Το σεξ, η διαδικασία της συνουσίας, είναι μια μόνο πλευρά του Έρωτα.

Ερ.: Πιστεύεις στον έρωτα δηλαδή;

Απ.: Με την έννοια που του δίνουν τα λαϊκά περιοδικά, τα μυθιστορήματα (ανέραστων θεωρητικών) και οι σαπουνόπερες σαφώς όχι.

Ερ.: Τότε;

Απ.: Τότε τι;

Ερ.: Τέλος πάντων... Πες μου, τι σχέδια έχεις για το μέλλον;

Απ.: Κανένα σχέδιο. One day at a time που λένε και οι σοφοί του κόσμου τούτου.

Ερ.: Κι εδώ, κυρίες και κύριοι, φτάσαμε στο τέλος της κουβέντας μας με τον «αιρετικό», τολμώ να πω, νέο συγγραφέα Λάμπη...

Απ.: Παραμυθά.

Ερ.: Ορίστε;

Απ.: Αυτό το «συγγραφέα»... Κάντο καλύτερα «παραμυθά», αυτό είμαι.

Ο χοντρός επί των εξωτερικών υποθέσεων μας υπουργός θα συναντηθεί, κάπου στην Ευρώπη, με την Τσιλέρ. Άκου να δεις τι δήλωσε, ο «άνθρωπος».

“Δεν αμφισβητώ την έμφυτη γοητεία της κυρίας Τσιλέρ” είπε. “Όμως τα σοβαρά θέματα που απασχολούν τη χώρα μας δεν μου αφήνουν περιθώρια να εκτιμήσω αυτό της το χαρακτηριστικό.”

Λες και υπάρχει κανείς από δαύτους που μπορεί να διακρίνει οτιδήποτε πέρα από τη μύτη (ή την κοιλιά) του!

Στο Ζαΐρ, ο «Πρόεδρος» Μομπούτου Σέσε Σέκο, δυο βήματα από τον τάφο, δεν λέει να παραδώσει την εξουσία στους νεόκοπους σωτήρες που τον πιέζουν ασφυκτικά. Υπολογίζεται ότι όλα αυτά τα χρόνια κατάφερε να μαζέψει γύρω στα 4 δις δολάρια (από μισθούς κι έξοδα παραστάσεως φαντάζομαι), όλα τακτικά τοποθετημένα σε λογαριασμούς του εξωτερικού εννοείται. Την ίδια στιγμή, χιλιάδες υπήκοοί του πεθαίνουν από την πείνα και την εξαθλίωση κάθε μέρα. Κι ο δυτικός κόσμος, ο αγγελικά συμπάσχων, κάνει συμβούλια και διαβούλια κι εκδίδει αποφάσεις κι ανακοινώσεις. Από τη μια οι Αμερικάνοι που τρέχουν απεγνωσμένα σε ισοτιμία αδυνατίσματος, με την ελπίδα να ξεφορτωθούν κάτι από το αρρωστημένο λίπος της πλαστικής ευημερίας τους, κι από την άλλη τα μαύρα παιδάκια που προσπαθούν να κρατηθούν με τα δόντια απ' τη ζωή καταπίνοντας μια κούφια αλεύρι διαλυμένο στο νερό. (Με τ' αποφάγια μιας βδομάδας του υπουργού μας των Εξωτερικών και μόνο θα μπορούσε να τραφεί ένα ολόκληρο χωριό στην Κατάγκα για πάνω από μήνα.)

Off.

Το παράθυρο της Καίτης φωτισμένο απόψε.

Σφυρίζω και... ω, του θαύματος! Ανταποκρίνεται.

—Τι έγινες εσύ; Καιρό έχω να σε δω.

—Εγώ εδώ είμαι. Εσύ χάθηκες.

—Γιατί, σου έλειψα;

—Πες το ψέματα...

—Το 'ριξα λίγο έξω τελευταία. Έτσι, για να πάρω κουράγιο, να συνεχίσω το κουπί.

—Κάτι το ενδιαφέρον;

—Μπα... Τα συνηθισμένα. Ξέρεις...

Ξέρω, ξέρω.

—Είχες πει ότι θα 'ρχόσουν να με δεις.

Γέλασε.

—Το θυμάσαι ακόμη;

—Μπορώ να το ξεχάσω;

—Ε, έτσι το είπα. Δεν φαντάζομαι να το 'δεσες κόμπο;

—Α, είπα κι εγώ!...

Άλλα γέλια.

—Πάντως, πού ξέρεις;... Μπορεί να σε καταπλήξω κανένα βράδυ.

—Να το δω και να μην το πιστέψω!

—Σοβαρολογώ.

—Αλίμονο!

—Καλάαα... Θα δεις.

—Μακάρι.

—Είχα την εντύπωση ότι, μετά από κείνη την επεισοδιακή μας έξοδο, δεν θα 'θελες να με ξαναδείς στα μάτια σου.

—Εδώ που τα λέμε δεν αποκόμισα και τις καλύτερες αναμνήσεις.

Την είδα να χαμογελάει στο σκοτάδι.

—Μετά όμως πατίσαμε.

—Αφού το λες εσύ...

—Δηλαδή δεν είναι έτσι;

—Πότε θα 'ρθεις;

—Είπαμε... Θα σε καταπλήξω.

—Εντός του έτους;

Γέλασε πάλι.

—Υπομονή. Μεθαύριο φεύγουν οι γονείς για το χωριό και θα 'μαι μόνη με την αδερφή μου.

—Δεν ήξερα ότι έχεις αδερφή.

—Ναι. Τρία χρόνια μεγαλύτερη. Σπουδάζει στην Αθήνα, Νομικά. Ήρθε να διαβάσει για το πτυχίο της.

—Μελετηρή οικογένεια λοιπόν!

—Ότι μπορούμε κάνουμε.

Όσο γι' αυτό!

Η προοπτική της επικείμενης επίσκεψης της Καίτης μου άναψε καινούργιες φωτιές. Πάνω που είχα καταχωρίσει το κεφάλαιο αυτό στο χρονοντούλαπο, νά που ξαναρχόταν στην επικαιρότητα. Και μάλιστα στην κατάλληλη εποχή.

Γιατί όχι; Μια σχέση, με τη γειτονοπούλα, δεν θα 'ταν ότι πιο ιδανικό τη στιγμή αυτή; Έστω και σε καθαρά σαρκικό επίπεδο! *Ιδίως* σε σαρκικό επίπεδο. Θα ξανάβρισκα την ισορροπία μου, τη σειρά μου. Θα μπορούσα πλέον, με το ορμονικό μου πρόβλημα τακτοποιημένο, να καθίσω να δουλέψω στα σοβαρά. Αν το βιβλίο κυκλοφορούσε σύντομα –κι αν είχε την επιτυχία που ήλπιζα να έχει– δεν θα 'πρεπε να είμαι σε θέση να παρουσιάσω ένα ακόμη χειρόγραφο στον εκδότη; Υπήρχαν βέβαια πάντα αυτά του συρταριού, κάτι το καινούργιο όμως θα ήταν ασυζητητί προτιμότερο.

Η Καίτη θα μπαινόβγαине σε τακτά χρονικά διαστή-

ματα, θα βγάλαμε τα μάτια μας κανονικά, θ' αδειάζαμε από αρνητική ενέργεια κι αυτό που θα 'μενε θα μπορούσε να μετουσιωθεί σε δημιουργία (τι λέω, ο μάπας!). Στην πραγματικότητα η σχέση αυτή θα ήταν μάλλον κάτι σαν γέφυρα με τον έξω κόσμο. Το άγγιγμα της σάρκας, η γεύση του ιδρώτα, τα βογκητά της ηδονής... Η πεμπουσία του Σύμπαντος! Και μετά, πού ξέρεις, το ένα φέρνει το άλλο... Δεν αποκλείεται ν' ανακάλυπτα και κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία στη μελλοντική μου ερωμένη, πέρα από τα ωραία βυζιά. Ίσως να προχωρούσε η φάση και πιο μακριά, σε μια σχέση οικεία, ουσιαστική, ολοκληρωμένη. Μακάρι!

Όμως... Υπάρχει και η άλλη –έστω κι αμυδρά διαγραφόμενη– πιθανότητα. Η Δόμνα!

Εδώ βέβαια τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, αυτό πια να λέγεται. Μπέρδεμα στο μπέρδεμα και η σούμα υψωμένη στην X δύναμη. Κι όπως ξέρουμε από το σχολείο, συνήθως αυτό το άτιμο το X υποδηλεί τον άγνωστο παράγοντα. Στην προκειμένη περίπτωση, εδώ οι γνωστοί παράγοντες και φαίνονται παλούκια, άντε τώρα να μπλέξεις και με τους άγνωστους.

Να πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Η Δόμνα μου αρέσει. Μου αρέσει σαν γυναίκα, μου αρέσει σαν άνθρωπος, μου αρέσει όπως μπορεί τέλος πάντων ν' αρέσει κάποιος σε κάποιον άλλο. Ένα το κρατούμενο. Τώρα, η ίδια πιστεύω ότι με συμπαθεί, το πρόβλημα είναι να βρούμε μέχρι πού φτάνει αυτή η συμπάθεια και τι μορφή έχει. Δύο τα κρατούμενα. Όμως... Έχει το ελάττωμα να είναι γυναίκα φίλου (ο οποίος επιπλέον μου ανέθεσε να υπερασπιστώ την υπόθεσή του, τρομάρα του!). Εντάξει, δεν είμαι από κείνους τους βράχους ηθικής που θυσιάζουν μια σοβαρή ευκαιρία πρόσβασης στον παράδεισο επ' ονόματι κάποιας ασα-

φούς και –σ’ ότι μ’ αφορά– μονόπλευρης ανδρικής σχέσης, αλλά από την άλλη μεριά δεν μου πάει τόσο εύκολα να μπω στη μέση σφήνα, εκμεταλλευόμενος τις ειδικές συνθήκες της στιγμής αυτής. Αν δεν υπήρχε αυτή η κόντρα ανάμεσά τους ίσως να το σκεφτόμουν διαφορετικά. Τότε η Δόμνα δεν θα ήταν ευάλωτη κι επομένως η ανταπόκρισή της –αν υπήρχε– θα είχε άλλη αξία. Το να ’ρθει μαζί μου τώρα όμως (μιλάμε για ευσεβείς πόθους πάντα) θ’ άφηνε αναγκαστικά μια αμφιβολία να πλανιέται, για το αν η επιλογή της ήταν αυτόνομη και οικειοθελής κι όχι υπαγορευόμενη από την περίεργη ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρίσκεται.

Και πάλι...

Μια γυναίκα ώριμη, έξυπνη, με καριέρα και φιλοδοξίες, με ρίζες στον γάμο της, μικρά παιδιά... Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει; Ειδικά μ’ ένα αλλοπρόσαλλο κι απροσάρμοστο στοιχείο σαν ελόου μου; Πόσο θ’ αντέξει ο ενθουσιασμός της στιγμής, η αλλαγή από τα γνωστά κι αναμασημένα; Φτάνει η ερωτική έλξη από μόνη της (αν υποτεθεί ότι υπάρχει τέτοιο πράγμα κι από την άλλη πλευρά); Πώς θα μας βγει η καθημερινότητα μόλις περάσει η πρώτη φούρια; Θα εξακολουθήσει να φαντάζει περιπέτεια από τις Αραβικές Νύχτες, με μάγους, τζίνι, οδαλίσκας και μαγικά χαλιά ή θα γυρίσει εναντίον μας;

Γιατί, δεν το συζητάω, αν ποτέ συμβεί κάτι με τη Δόμνα, δεν θα ’ναι για ένα απόγευμα.

Και βέβαια, να συγκρίνω την Καιτούλα από απέναντι με μια τέτοια γυναίκα είναι τουλάχιστον αστείο. Όμως... Είπαμε, δεν είπαμε; Από τη μια μεριά η σιγουριά του πρόσκαιρου κι επιδερμικού κι από την άλλη το μπλέξιμο, το μπέρδεμα, η περιπέτεια. Αυτό είναι το ταξίδι, στο χέρι σου να διαλέξεις ήσυχες βόλτες στη λίμνη ή θαλασσοπνίξιμο στη μέση του ωκεανού με κύματα γίγαντες

ανθρωποφάγους. Κι όχι ότι υπάρχει καμιά βεβαιότητα πως θα φτάσεις στο τέλος σε καμιά Ιθάκη (που ποιος τη χρειάζεται εδώ που τα λέμε;).

Κλείνω τα μάτια και τις φέρνω μπροστά μου.

Η μικρή κοκκινομάλλα, μικροκαμωμένη και σβέλτη, με πρόσωπο άχρωμο, αλλά με στήθη έξοχα, λαχταριστά, έτοιμα να προσφερθούν... Αυτά και τα φλογάτα μαλλιά είναι ότι μπορώ να θυμηθώ χωρίς δυσκολία από κείνη. Τα μάτια της ούτε τι σχήμα έχουν, ούτε τι χρώμα συγκράτησα. Ο έρωτας μαζί της πώς να 'ναι; Όπως με τα περισσότερα κορίτσια της γενιάς της υποθέτω. Μια διαδικασία με προφυλακτικό, χωρίς προβλήματα και μάλλον χωρίς ακρότητες κι εξάρσεις. Τελειώνεις, στρίβεις ένα τσιγαράκι και πας στο μπάνιο να πλυθείς. Απλά πράγματα, ξεκάθαρα.

Η Δόμνα... Ψηλή, δυνατή, με υπέροχες, γυμνασμένες, γάμπες κι ένα δέρμα μεταξένιο, κινείται σαν αιλουροειδές στη σαβάνα –που δεν βγήκε να κυνηγήσει (δεν καταδέχεται), αλλά να το θαυμάσουν. Το πρόσωπό της... Θα μπορούσα να το ζωγραφίσω μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, αν ήμουν ικανός να τραβήξω μια γραμμή σωστή. Τα μεγάλα, σκούρα μάτια με τις βαριές βλεφαρίδες, τα έντονα φρύδια («δυο υπέροχα τόξα» όπως θα 'γραφαν οι συνάδελφοι λογοπαίχτες), η ελαφρά γαμψή μύτη, που της δίνει μια ανεπαίσθητα ανατολίτικη χροιά, το τέλεια σχεδιασμένο στόμα, φτιαγμένο για φιλιὰ ατέλειωτα... Γάμπες... Μάτια... Χείλη... Χέρια... Λαγόνια... Χάνομαι στο κορμί σου, κρυφή αγαπημένη!...

Θυμάμαι εκείνο το υπέροχο γκράφιτι που είχα δει κάποτε, πριν από πολλά χρόνια σ' ένα βαγόνι του ηλεκτρικού: «Σταματήστε τη Γη να κατέβω». Γιατί όμως τώρα;

Ανέβηκα στον ναό, του ανοιχτό στ' αστέρια της Ανατολής, με κόπο και χτυποκάρδι, τυλιγμένος στις βαριές ευωδιές των αρωματικών χόρτων που σιγόκαιγαν και το απαλό μισόφωτο που άπλωναν γύρω τα πήλινα λυχνάρια.

Η ιερή πόρνη της Θεάς με περίμενε κοντά στο παράθυρο που έβλεπε στο ποτάμι. Με άκουσε να μπαίνω κι έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος μου.

—Είσαι από τους ξένους, είπε.

Η φωνή της, απαλή σαν τη νύχτα, δεν ρωτούσε, μου έλεγε.

—Ναι, είπα και στάθηκα κοντά στο κατώφλι, χωρίς να είμαι σίγουρος γι' αυτό που έπρεπε να κάνω.

Στράφηκε πάλι έξω, στ' αστέρια.

—Σε περίμενα, ψιθύρισε.

Σήκωσε τα μπράτσα της στον ουρανό, σαν σε επίκληση, και μετά γύρισε και προχώρησε προς το ιερό κρεβάτι, στη μέση του δωματίου.

Είδα τη μεστή της σιλουέτα να διαγράφεται εμπρός από το άγαλμα της άγριας θεάς και για λίγο τα δυο κορμιά, το σάρκινο και το πέτρινο, μπερδεύτηκαν κι έγιαν ένα. Για να διώξω τον τρόπο που φύτρωσε ξαφνικά στα σπλάχνα μου –γι' αυτό που ζούσα ή γι' αυτό που έπρεπε να κάνω;– άρπαξα ένα από τα λυχνάρια και το σήκωσα ψηλά.

Το τρεμάμενο φως έστειλε τις σκιές να φτερουγίσουν ολόγυρα, σαν τρομαγμένες νυχτερίδες και φυλάκισε την εικόνα της ιερής πόρνης μέσα στις αβέβαιες ακτίδες του.

Την είδα να φέρνει το χέρι στο στήθος της και με μια ξερή κίνηση να ξεσκίζει τη λεπτή εσθήτα, που κύλησε ελεύθερη και κουρελιασμένη στις μαύρες πλάκες, αφήνο-

ντας το κορμί της γυμνό μπροστά στα θολωμένα μου μάτια.

—Σε περίμενα, ξανάπε.

Το κορμί αυτό, που είχε περάσει την πρώτη νεότητα, γεμάτο κι επιθυμητό ασκούσε μια περίεργη επιρροή πάνω μου. Έσβηνε όλα τα κορμιά που είχα γνωρίσει μέχρι τώρα. Τα κορμιά των εταίρων, των ιερόδουλων, των γυναικών που αγάπησα κι εκείνων που πήρα με τη βία, με το δικαίωμα του κατακτητή. Όλα αυτά ξεθώριαζαν κι έσβηναν σιγά-σιγά από τη μνήμη μου καθώς στεκόμουν εκεί, κείνη τη νύχτα, μπροστά στη γυναίκα που μου προσφερόταν, αλλά και που —μ' ένα περίεργο τρόπο— μου ήταν τόσο απελπιστικά απρόσιτη.

Γλίστρησε τις παλάμες της αργά, τελετουργικά, πάνω στη στρογγυλή κοιλιά της που γυάλιζε από το λάδι και τα δάχτυλά της προχώρησαν, σαν να 'χαν δική τους ζωή, προς τα κάτω, στο μαύρο τρίγωνο του έρωτα...

Έκανα ένα βήμα μπροστά, αλλά με σταμάτησε.

—Πρέπει να πληρώσεις το δικαίωμά σου, είπε. Είναι η συνήθεια και το δίκιο.

Έκανα μια κίνηση να πιάσω το πουγκί μου, αλλά με σταμάτησε και πάλι.

—Όχι, είπε. Εσύ πρέπει να πληρώσεις με κάτι δικό σου. Κάτι που να σου ανήκει αποκλειστικά.

—Τι μπορώ να σου δώσω, πες μου! φώναξα.

Για πρώτη φορά την είδα να χαμογελάει και το χαμόγελό της ήταν πολύ πιο τρομαχτικό από τη φρίκη του σώρου αυτού.

—Σου δίνω το κορμί μου, είπε. Εσύ θέλεις τη ζωή μου. Πρέπει να μου δώσεις ένα αντάλλαγμα ανάξιο της απαιτήσής σου. Θέλω την ψυχή σου!

Ανατρίχιασα άθελά μου στα λόγια αυτά. Πώς ήταν δυνατόν η γυναίκα ετούτη, η άγνωστή μου, να διαβάξει τις σκέψεις στο μυαλό μου;

Τέντωσε το χέρι της και τ' ακούμπησε στο στήθος μου.

—Δως μου αυτό που φοράς γύρω στο λαιμό σου, είπε. Είναι το μόνο που σου ανήκει.

Πάγωσα. Το φυλαχτό!...

—Αυτό που σου 'δωσε η μάνα σου, στην Πέλλα, όταν φεύγατε.

—Είναι το μόνο που έχω.

—Είναι το μόνο που θέλω.

—Ζήτησες την ψυχή μου.

—Ζήτησα αυτό που έχεις.

Έμεινα να την κοιτάζω, ανήμπορος, σαν παράλυτος, καθώς άπλωνε το χέρι κι άρπαζε το φυλαχτό. Την είδα να το κοιτάζει για λίγο στην ανοιχτή της παλάμη, σαν να 'θελε να το αποτυπώσει στη μνήμη της για πάντα, και μετά, με μια γρήγορη κίνηση, να το σφενδονίζει μέσα στη νύχτα. Ύστερα σήκωσε τα μάτια της, τα κάρφωσε στα δικά μου και μου χαμογέλασε.

—Τώρα σου ανήκω, είπε. Μπορείς να κάνεις αυτό που πρέπει. Έχουμε κάνει τη σωστή ανταλλαγή.

Κυλιστήκαμε στο κρεβάτι κι αγαπηθήκαμε ολοκληρωτικά, μανιασμένα —ήταν και για τους δυο μας η τελευταία ευκαιρία— μέχρι που τα σκοτάδια άρχισαν να ξεφτίζουν γύρω μας και οι σκιές να γλυκαίνουν και να γίνονται φιλικές και οικείες. Μετά, άρπαξα το μαχαίρι μου, και ουρλιάζοντας απεγνωσμένα το έχωσα στο στέρνο που πριν από λίγο φιλούσα και χάιδευα. Τα μάτια της απέμειναν να με κοιτούν με κείνη την ήρεμη, τη γλυκιά έκφραση, που

*είχαν όταν τη νύχτα αυτή μου ψιθύριζε μουσικά κι ερω-
τόλογα.*

*Την ίδια έκφραση που είχαν και τα πέτρινα μάτια της
θεάς της.*

“Begin the Beguine”

Η τελευταία γυναίκα που άγγιξα, από τη δώθε πλευρά του ονείρου... Δυο χρόνια πίσω, δύομισι. Δούλευε στην Πολεοδομία και σικαινόταν τη δουλειά της όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο.

Ήταν όμορφη η Όλγα. Μικροκαμωμένη, αλλά γεροφτιαγμένη, με πλατύ στέρνο και δυνατά πόδια. Διάβαζε, αγαπούσε τη μουσική, τους περιπάτους στην εξοχή, το μυαλό της δούλευε, μιλούσε ωραία, ένιωθε... Άξιο απορίας πώς δεν την είχε αρπάξει κανείς ακόμη. Ίσως να 'φταιγε ο απόλυτος χαρακτήρας της –για κείνη ήταν ή όλα ή τίποτα, πάντοτε μαύρο ή άσπρο, οι ενδιάμεσοι τόνοι της ήταν άγνωστοι–, ίσως να παραήταν εκλεκτική

σε μια εποχή που δεν σου έδινε εύκολα δεύτερη ευκαιρία.

Την είχα γνωρίσει παλιότερα σ' ένα σπίτι κοινών γνωστών κι έτυχε να συναντηθούμε δυο-τρεις φορές στο δρόμο. Δεν θυμάμαι πώς ακριβώς έγινε, αλλά ένα βράδυ βρεθήκαμε αγκαλιασμένοι στο ίδιο κρεβάτι. Η εμπειρία δεν ήταν ακριβώς από τις συγκλονιστικότερες που είχα βιώσει και το πρωί με βρήκε με μια πικρή γεύση, γεμάτον αμηχανία κι ενοχλημένο από την παρουσία του ξένου ανθρώπου στον χώρο μου. Οι μόνες σκέψεις που έκανα κείνο το πρωί ήταν πότε θα 'φευγε με το καλό για τη δουλειά της, ν' ανασάνω επιτέλους ελεύθερα. Δεν ξέρω αν το κατάλαβε, δεν μιλήσαμε ποτέ γι' αυτό.

Πέρασαν μερικές μέρες και δεν έκανα την παραμικρή προσπάθεια να επικοινωνήσω μαζί της. Η ίδια τηλεφώνησε μια-δυο φορές, άφησε μήνυμα στον τηλεφωνητή, αλλά βλέποντας ότι δεν υπήρχε ανταπόκριση τα παράτησε. Μετά, ένα βράδυ από τα δύσκολα, έψαξα να τη βρω. Ναι, χάρηκε που μ' άκουγε, αναρωτιόταν γιατί εξαφανίστηκα. Όχι, ήταν πολύ αργά για να 'ρθει σπίτι μου τη στιγμή αυτή. Αύριο ίσως... Η δεύτερη φορά δεν ήταν καλύτερη από την πρώτη. Πέρασαμε ώρα καθισμένοι στον καναπέ, εκείνη να μου μιλάει για πράγματα που δεν μ' ενδιέφεραν κι εγώ να προσπαθώ να σκεφτώ έναν τρόπο να την πλησιάσω ξανά. Κοιμηθήκαμε μαζί –μια διαδικασία απογοητευτικά χλιαρή– κι όταν με το καλό φώτισε ο Θεός την ημέρα ήμουν πανευτυχής που τέλειωσε επιτέλους κι αυτό και θα μπορούσα να επιστρέψω στον δικό μου κόσμο.

Από τότε βλεπόμασταν στη χάση και στη φέξη. Δεν ήταν σχέση, δεν ήταν σεξουαλική έλξη, δεν ήταν φιλία, δεν ήταν τίποτα. Μπερδεύτηκα. Για μέρες, βδομάδες ολόκληρες, την ξεχνούσα και μετά, ξαφνικά, τη θυ-

μόμουν πάλι και ήθελα να τη δω. Ήξερα ότι δεν οδηγούσε πουθενά αυτή η ιστορία, μόνο προβλήματα μου δημιουργούσε και τίποτα δεν μου 'δινε, αλλά για κάποιο μυστήριο λόγο δεν μου 'κανε καρδιά να τη σταματήσω. Σίγουρα ένιωθα κάποια τρυφερότητα για κείνη, σίγουρα μου άρεσε να την κοιτάζω, να τη χαϊδεύω, να της μιλάω... Όμως, μόνο ένα κομμάτι του εαυτού μου συμμετείχε στη διαδικασία αυτή, ο υπόλοιπος ήμουν αλλού, φευγάτος. Αν τουλάχιστον ταιριάζαμε κάπως περισσότερο ερωτικά!...

—Μ' αγαπάς καθόλου; με ρώτησε ξαφνικά ένα βράδυ.

—Και βέβαια σ' αγαπάω, απάντησα αιφνιδιασμένος. Με κοίταξε σκεφτική.

—Πώς όμως; ρώτησε ξανά.

Δεν ήξερα. Πώς την αγαπούσα αλήθεια την Όλγα;

—Πώς θα 'θελες να σ' αγαπάω; προσπάθησα να ξεφύγω.

Χαμογέλασε.

—Δεν αγαπάμε κατά παραγγελία, είπε. Αγαπάμε όσο κι όπως μπορούμε.

Κι αυτό που εγώ μπορούσα σίγουρα δεν ήταν αυτό που εκείνη χρειαζόταν.

Μείναμε λίγο καιρό έτσι, μην ξέροντας γιατί βλέπόμεστε, και μετά, ένα βράδυ που την αναζήτησα δεν τη βρήκα. Δεν τη βρήκα ούτε το επόμενο, ούτε το μεθεπόμενο. Από μια φίλη της, που συνάντησα τυχαία στο δρόμο, έμαθα πως είχε ζητήσει μετάθεση κι έφυγε. Έτσι, χωρίς ένα τηλεφώνημα, χωρίς ένα αντίο.

Δεν με πείραξε, ήταν κάτι που το περίμενα, όμως,

απ' την άλλη μεριά, σαν να μου 'λειψε λίγο. Αυτή η μη σχέση ήταν, βλέπεις, «μια κάποια λύση».

Γιατί θυμήθηκα την Όλγα απόψε;

Στο δελτίο των οχτώ χαράς ευαγγέλια!

Κάποιος από τους αστυνομικούς που υπηρετούσαν σ' ένα προξενείο στην Αλβανία πυροβολήθηκε από έναν συνάδελφό του. Ατύχημα; Έγκλημα; Σκοτεινή υπόθεση; Τα κοράκια πήραν να φέρνουν χαμηλές βόλτες πάνω από το ζεστό ακόμα κουφάρι. Η «δικιά μου», με τα πράσινα μάτια και τα ωραία χείλη, στις δόξες της! Ζωντανή σύνδεση με το σπίτι του θύματος –μεγαλεία! Οι γονείς και η γυναίκα του πυροβολημένου δεξιά κι αριστερά του δαιμόνιου ρεπόρτερ –που είχε φορέσει το αρμόζον στην περίπτωση λυπητερό του ύφος– περίμεναν στωικά ν' απαντήσουν στις ερωτήσεις που θα έφταναν από το στούντιο της Αθήνας.

Η σύνδεση έγινε και η όμορφη, αφού μου έριξε μια λοξή ματιά, ρώτησε τον πατέρα «πώς αισθανόταν». Ούτε κι εκείνη όμως ήταν προετοιμασμένη για ότι επακολούθησε. Γιατί, ο χαροκαμένος, άρχισε μ' ένα μακρύ κατάλογο... ευχαριστιών, προς τις αστυνομικές αρχές, τους Νομάρχες και Περιφερειάρχες, τους εκπροσώπους της Κυβέρνησης, τους εισαγγελείς, τους ανακριτές, τους ιατροδικαστές και πάει λέοντας. Καταλαβαίνοντας πως είχαν πέσει σε λούμπα, τα πράσινα μάτια, προσπάθησαν να στρέψουν την κουβέντα προς άλλες κατευθύνσεις, αλλά ο πατέρας ζήτησε και πάλι τον λόγο για να ζητήσει συγγνώμη που ξέχασε να ευχαριστήσει και το προσωπικό του προξενείου και τον ίδιο τον πρόξενο που...

Με είδε που είχα γουρλώσει τα μάτια και ζάρωσε τα καλοσχεδιασμένα της φρύδια.

“Τι είναι αυτό που σας ενόχλησε πάλι, κύριε Λάμπη;” μου πέταξε νευριασμένη.

“Μα... Είναι δυνατόν;!” φώναξα. “Να χάνεις το παιδί σου και να κάθεσαι να ευχαριστείς τις αρχές, λεπτομερώς κι ονομαστικά για τη συμπαράσταση και το ενδιαφέρον που έδειξαν; Εσείς δηλαδή το βρίσκετε φυσιολογικό;”

Σήκωσε τους ώμους.

“Αν ξέρατε πόσα αφύσικα συναντούμε κάθε μέρα στη δουλειά μας, δεν θα σας έκανε τόση εντύπωση.” μουρμούρισε.

“Ναι, αλλά μήπως, με την επέμβασή σας, τα προκαλείτε αυτά τα αφύσικα;”

Τα όμορφα μάτια σκοτείνιασαν δυο τόνους.

“Μου κάνετε κριτική τώρα;”

“Εσείς δεν κάνετε κριτική στον εαυτό σας;”

“Το τι κάνω εγώ είναι δική μου δουλειά. Όπως δική σας δουλειά είναι να δέχεστε αδιαμαρτύρητα αυτά που, με τόσο κόπο, σας σερβίρουμε. Αν δεν σας αρέσει μπορείτε πάντα να πατήσετε το κουμπί του κοντρόλ.”

“Μα, αν το κάνω αυτό, τότε θα σας αποκλείσω από τη ζωή μου και δεν το θέλω” διαμαρτυρήθηκα.

Η έκφρασή της άλλαξε. Τα χείλη της χωρίστηκαν σ’ ένα φιλάρεσκο χαμόγελο.

“Εννοείτε εμάς τους της πληροφόρησης σαν σύνολο ή ειδικά εμένα;” ρώτησε.

“Ειδικά εσάς, το ξέρετε πολύ καλά!” είπα εκνευρισμένος, γιατί με ανάγκαζε να ομολογήσω πράγματα που δεν ήθελα.

Το χαμόγελο έγινε πιο πλατύ.

“Όχι, δεν το ξέρω” είπε. “Αλλά, μιας και το ’φερε η κουβέντα, δεν μου λέτε... γιατί αυτή η –τόσο τιμητική κατά τα άλλα– προτίμηση;”

Ξεροκατάπια, αλλά δεν είχα σκοπό να την αφήσω έτσι αυτή τη φορά.

“Γιατί... Γιατί ξεχωρίζετε” είπα ξερά. “Γι’ αυτό!”

Τα πράσινα μάτια άλλαξαν δεκάδες αποχρώσεις.

“Ξεχωρίζω σαν παρουσιάστρια ή σαν... γυναίκα;”

Κόμπιασα.

“Αυτές δεν είναι κουβέντες που γίνονται έτσι, στα πεταχτά” προσπάθησα να ξεφύγω.

“Τότε;”

“Γιατί να μην τα πούμε με την ησυχία μας, κάποια άλλη στιγμή;” πρότεινα.

Έκανε μια ανυπόμονη κίνηση με το ακριβό στυλό της.

“Έχετε πολύ καλά ότι ο χρόνος μου είναι εξαιρετικά περιορισμένος” είπε. “Αν καθόμουν ν’ ασχοληθώ με τον καθένα που θέλει να «τα πει με την ησυχία του», τότε το Δελτίο Ειδήσεων θα τελειωνε στις δύο μετά τα μεσάνυχτα.”

“Γιατί, έχετε πολλές περιπτώσεις ανθρώπων που επικοινωνούν μαζί σας με τον δικό μου τρόπο;” της πέταξα με κάποια ελαφριά ειρωνεία.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική και μετά χαμογέλασε.

“Εδώ έχετε δίκιο” παραδέχτηκε. “Πρέπει να ομολογήσω ότι η περίπτωση σας είναι μοναδική.”

“Λοιπόν;”

Εξακολουθούσε να χαμογελάει.

“Λοιπόν τι;”

“Δεν θα είχε ενδιαφέρον να συναντηθούμε κάποτε και εκτός δελτίου;”

Έριξε το κεφάλι της στο πλάι και με ατένισε κοκέτικα.

“Μου προτείνετε... ραντεβού, σαν να λέμε;”

“Γιατί όχι;”

“Δώστε μου ένα λόγο, γιατί να δεχτώ.”

“Ίσως κάτι τέτοιο να διεύρυνε τον δημοσιογραφικό σας ορίζοντα” πέταξα.

Γέλασε.

“Ναι, όλη σας η έννοια είναι πώς θα διευρυνθεί ο δημοσιογραφικός μου ορίζοντας!” είπε. “Νομίζω, κύριε Λάμπη –Λάμπη δεν σας είπαμε;– ότι είσατε μεγάλη μάρκα!”

“Αυτό σημαίνει «ναι»;”

Έριξε μια ματιά στο ρολόϊ της.

“Αυτό σημαίνει πως πρέπει να επιστρέψω στο δελτίο μου” είπε.

“Μετά το δελτίο” επέμεινα. “Θα μπορούσαμε να φάμε μαζί, εδώ...”

Έκανε ένα μορφασμό.

“Ετσι, ε; Θα 'χουμε και κεριά να υποθέσω...”

“Φυσικά.”

Φάνηκε να το σκέφτεται.

“Και είναι κάτι τέτοιο εφικτό;”

“Και βέβαια είναι.”

Δίστασε. Μια ακόμη αγχωμένη ματιά στο ρολόϊ. Το δελτίο έτρεχε.

Αναστέναξε.

“Σύμφωνοι. Μετά το δελτίο... Μια σαλάτα... Τα βράδια τρώω πάντα ελαφρά.”

Σηκώθηκα κι έτρεξα στην κουζίνα.

Σ’ ένα τέταρτο η τραπεζαρία ήταν έτοιμη να υποδεχτεί την ακριβή καλεσμένη μου.

“Βλέπω επίσημες καταστάσεις απόψε!” ήρθε μια γνώριμη φωνή από την πόρτα.

Αναπήδησα ξαφνιασμένος και στράφηκα.

“Ανθή!”

Στεκόταν ακουμπώντας στην κάσα και χαμογελούσε συνωμοτικά. Φορούσε την κόκκινη τουαλέτα, αυτή με το βαθύ ντεκολτέ, τα κοσμήματά της και είχε βαφτεί κάπως παραπάνω από το κανονικό. Στο μισόφωτο των κεριών έδειχνε ιδιαίτερα εντυπωσιακή κι επιθυμητή.

“Σε ξάφνιασα;”

“Δεν σε περίμενα” μουρμούρισα θορυβημένος.

“Μπα... Μη μου πεις πως δεν χαίρεσαι που με βλέπεις!”

“Μα, και βέβαια...”

Χαμογέλασε και πήγε να καθίσει στη συνηθισμένη της θέση, στην απέναντι πλευρά του τραπέζιού.

“Ωστόσο, κάτι μου λέει πως οι ετοιμασίες απόψε δεν έγιναν για μένα” είπε.

Ξέκλεψα μια ματιά στο ρολόϊ μου. Όπου να ’ταν το δελτίο τελείωνε...

“Έχω καλέσει κάποιον...” μουρμούρισα.

“Κάποιον ή κάποια;”

“Κάποια.”

Πήρε ένα ποτήρι και μου το έτεινε. Της έβαλα κρασί. Το σήκωσε προς το μέρος μου σε χαιρετισμό και ήπιε μια γουλιά.

“Την ξέρω;”

“Μπορεί... Μάλλον.”

Κοίταξε γύρω της και μόρφασε.

“Αποκλείεται να έκανες αυτές τις ετοιμασίες για τη γειτονοπούλα με τα κόκκινα μαλλιά” παρατήρησε. “Η Δόμνα τότε; Μακάρι να το αποφάσιζες.”

“Οχι, δεν είναι η Δόμνα” είπα κατεβάζοντας τα μούτρα.

“Τότε;”

“Μια από την τηλεόραση... Λέει τις ειδήσεις.”

Άφησε ένα γέλιο που αντήχησε περίεργα μέσα στο δωμάτιο.

“Αυτή με τα πράσινα μάτια!” είπε. “Πάω σοίχημα ότι είναι αυτή με τα πράσινα μάτια.”

Της έριξα μια λοξή ματιά.

“Πώς το κατάλαβες;”

Έκανε μια κίνηση με το ποτήρι της.

“Ξέρω τα γούστα σου” είπε χαμογελώντας. “Μόνο που...”

“Μόνο που τι;” νευρίασα.

“Μόνο που αυτή δεν έχει στήθος!” απάντησε σκασμένη στα γέλια.

Γύρισα και μπήκα στην κουζίνα φουρκισμένος. Η Ανθή με ακολούθησε.

“Αστειεύομαι” είπε. “Μην τα παίρνεις όλα της μετρητοίς.”

“Εντάξει. Δεν πειράζει.”

“Θέλεις να φύγω;”

Δεν απάντησα.

Ακούμπησε το ποτήρι κι έσιαξε το φόρεμά της.

“Έχεις δίκιο” είπε. “Δεν θα ’πρεπε να ’ρχομαι ακάλεστη.”

Ντράπηκα με τη γαϊδουριά μου.

“Το ξέρεις πως μπορείς να έρχεσαι όποτε θέλεις...” είπα.

Χαμογέλασε και μου χάρειψε το μάγουλο απαλά.

“Καλοσύνη σου. Όμως δεν θέλω να σου κάνω χαλάστρα.”

“Μη λες ανοησίες! Ούτε που την ξέρω καλά-καλά τη γυναίκα. Τι χαλάστρα να μου κάνεις; Μια απλή κουβέντα θα κάνουμε.”

Γέλασε και γύρισε να φύγει.

“Ευκαιρία λοιπόν να τη γνωρίσεις απόψε” είπε. “Ελπίζω να πάνε όλα καλά.”

Μου έριξε μια σκεφτική ματιά.

“Το ’χεις ανάγκη κάτι να πάει καλά στη ζωή σου επιτέλους” είπε και χάρηκε στο σκοτάδι.

Το κουδούνι της πόρτας αντήχησε σαν πυροβολισμός, θρυμματίζοντας βάρβαρα την ηρεμία του σπιτιού μου. Τινάχτηκα ξαφνιασμένος.

Επισκέψεις; Τώρα!

Έριξα μια απελπισμένη ματιά στο ρολοί μου. Το δελτίο όπου να 'ταν τελείωνε. Αναποδιά στην αναποδιά! Ν' ανοίξω ή να μην ανοίξω; Μπορεί να πρόκειται για λάθος. Κάποιος που μπέρδεψε τις πόρτες ή τους ορόφους... Διάολε!

Δεν ήταν λάθος. Ο Χαρίλαος περίμενε στο κεφαλόσκαλο, αγκομαχώντας από τις σκάλες. Ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενα να δω την ώρα αυτή μπροστά μου –επίσης ο τελευταίος που θα 'θελα να δω.

—Μεγάλε, την πουτσίσαμε! μου ανακοίνωσε μ' ένα συφύο χαμόγελο. Μπορώ να μπω ή έχεις τίποτα γκόμενες μέσα;

Σωριάστηκε στην πρώτη πολυθρόνα που βρήκε μπροστά του κι ακούμπησε την τσάντα που κουβαλούσε στο πάτωμα. Του έδωσα ένα ποτήρι κρασί για να συνέλθει και κάθισα απέναντί του, περιμένοντας τις εξηγήσεις που δεν θ' αργούσε να μου ξεφουρνίσει.

—Μένεις και στου διαόλου τη μάνα, ρε παιδί! γκρίνιαξε αδειάζοντας το μισό ποτήρι μονοκοπανιάς. Μου βγήκε η πίστη μέχρι να σκαρφαλώσω εδώ πάνω.

—Τα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια, μουρμούρισα μηχανικά.

Με την άκρη του ματιού έπιασα την καλεσμένη μου να μου κάνει νόημα από το γυαλί. “Τι να κάνουμε; Δεν πειράζει, άλλη φορά...”. Θαυμάσια!

Ο Χαρίλαος χαλάρωσε τη γραβάτα του κι αναστέναξε.

—Θα στα πω περιληπτικά, μου δήλωσε. Λοιπόν, με την κυρία Δόμνα τέρμα! Απόψε είχαμε ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών, κατόπιν του οποίου έλαβα τα παπούτσια στο χέρι και να 'μαι.

—Μην τα δραματοποιούμε, προσπάθησα να τον παρηγορήσω. Αν ο κάθε καυγάς κατέληγε σε οριστική ρήξη, τα δικαστήρια δεν θα πρόφταναν να βγάσουν διαζύγια.

Ο Χαρίλαος ξεράθηκε στα γέλια.

—Γιατί, νομίζεις πως τώρα προφταίνουν; είπε. Εμένα να ρωτήσεις, να σου πω! Άσε, ρε φιλάρα, είσαι άσχετος μ' αυτά και καλά κάνεις δηλαδή. Εσύ δεν έχεις να δώσεις λογαριασμό σε κανένα. Κάνεις ότι σου καπνίζει, όποτε σου καπνίζει και δεν τρέχει μία. Αλίμονο από μας τους άλλους, που μπήκαμε στο λούκι! Γάμα τα! Άμα σου λέω τέρμα, τέρμα.

—Η Δόμνα το αποφάσισε ή...

Έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι.

—Γάμα τα, είπαμε. Σκατά κι απόσκατα! Τέρμα, αυτό ήταν.

Μάλιστα.

—Δηλαδή... Μιλάμε για διαζύγιο κι έτσι;

—Μιλάμε δεν θα πει τίποτα, δικέ μου. Στα οχτώ βήματα, με συνοπτικές διαδικασίες.

—Τσακωθήκατε δηλαδή;

Κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε.

—Μακάρι να τσακωνόμασταν! είπε. Αν τσακωνόμασταν θα τα βρίσκαμε. Η πρώτη φορά θα ήταν ή η τελευταία; Αλλά πού; Τίποτα. Με κάθισε κάτω, η κυρία, και μέσα σε είκοσι λεπτά είχε διαγράψει είκοσι χρόνια ζωής. Ακούς, ρε; Ούτε ένα, ούτε δύο. Είκοσι συναπτά! Εικοσιδύο για την ακρίβεια. Από 'δώ και μπρος «Συγγνώμη, κύριε, ποιος είστε;». Τι να σου λέω τώρα και τι να καταλάβεις!

—Θες να κάνω μια προσπάθεια εγώ; πρότεινα μου-
διασμένα.

—Μπα! ξεφύσηξε ο Χαρίλαος. Αποκλείεται να της
αλλάξεις τα μυαλά. Δεν την ξέρεις εσύ τη Δόμνα τι αρβα-
νίτικο κεφάλι είναι. Έτσι και βάλει μια ιδέα δεν της τη
βγάζεις ούτε με εγχείρηση. Χειρότερα θα γίνουν τα
πράγματα, καλύτερα δεν θα γίνουν. Άλλο θέλω να σου
ζητήσω εσένα.

Και μου το ζήτησε.

—Δυο-τρεις μέρες, προσωρινά δηλαδή. Μέχρι να
βρω μια τρύπα, να κωθώ. Αν δεν σ' ενοχλεί εννοείται.
Νά, εκεί στον καναπέ θα τη βγάλω, ίσα για έναν ύπνο.
Ούτε που θα με πάρεις χαμπάρι...

Μάλιστα!

—Κανένα πρόβλημα, είπα με μισή καρδιά. Όμως,
με κείνη την... πέτρα του σκανδάλου τι γίνεται; Πώς και
δεν πήγες σ' εκείνη;

—Τη Φαίη λες; Πού να πάω, ρε μαλάκα, αφού μένει
με τους γονείς της το παιδί. Τι να πω; Χαίρεται, εγώ εί-
μαι ο γκόμενος που σας πηδάω την κόρη κι αν μπορείτε
να με φιλοξενήσετε, γιατί με πέταξε η γυναίκα μου έξω;

Απ' το κακό στο χειρότερο.

—Πάντως εξακολουθείτε να βλεπόσατε;

Ο Χαρίλαος άστραψε ένα πλατύ χαμόγελο.

—Αμ πώς φτάσαμε εκεί που φτάσαμε με τη Δόμνα
λες; Γιατί, 'ντάξει, μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, ε,
πού θα πας, ρε πούστη, θα σε συλλάβουν στο τέλος!

Μάλιστα!

Οι «δυο-τρεις» μέρες του Χαρίλαου έγιναν εβδομάδα
κι έχει ο Θεός.

Η ρουτίνα μου, η ζωή μου, η ηρεμία μου πήγαν κατά διαόλου. Ο ξένος άνθρωπος στο σπίτι –έστω κι αν δεν έκανε την εμφάνισή του παρά αργά το βράδυ– μου φάνταζε στρατός κατοχής. Δεν μπορούσα να δουλέψω, δεν μπορούσα να διαβάσω, δεν μπορούσα να ονειρευτώ.

Όταν δεν έβλεπε την παράνομη αγαπημένη του την άραζε μπροστά στην τηλεόραση κι έβλεπε αστυνομικά, σχολιάζοντας με τον δικό του, γραφικό τρόπο τα τεκταινόμενα.

—Κοίτα τον πούση, τον πρεζάκια, τι πάει να κάνει, ρε!... Ξου, κοπρίτη! Άσε τον γεράκο κάτω, ρε απολειφάδι της κοινωνίας! Αλλά, τι να σας κάνω;... Φταίει ο καριόλης ο νόμος που σας χαϊδεύει, αντί να σας κρεμάσει όλους σε καμιά κεντρική πλατεία, να ξεβρομίσει ο τόπος!

Επιπλέον έπινε. Κιβώτια ολόκληρα μπύρας! Έπινε απ' το κουτί κατευθείαν και ρευόταν μεγαλόπρεπα, σαν να 'ταν μόνος του στον κόσμο. Ο χώρος γύρω από την πολυθρόνα του είχε γεμίσει άδεια ντενεκεδάκια, σταχτοδοχεία γεμάτα αποσιγάρα και διαλυμένες εφημερίδες. Το πρωί το σπίτι ολόκληρο μύριζε σαν καπηλειό.

Το καθιστικό, όπου είχε εγκατασταθεί, μετατράπηκε εν ριπή οφθαλμού σε γουρουνοστάσιο. Ο καναπές ξέστρωτος, τα άπλυτα ρούχα πεταμένα ένα γύρο, ήταν αδύνατο να μπει εκεί μέσα άνθρωπος –άλλος από τον Χαρίλαο. Στην αρχή προσπάθησα να του δώσω να καταλάβει, με τρόπο, ότι αυτή η κατάσταση εμένα δεν μου ταίριαζε καθόλου και πως θα 'πρεπε να κάνει μια προσπάθεια. Όμως ο Χαρίλαος δεν καταλάβαινε Χριστό.

—Σιγά, μωρέ μαλάκα! μου είπε γελώντας. Σιγά! Τι έγινε; Εργένηδες είμαστε στο κάτω-κάτω.

Μου ήταν αδύνατο να καταλάβω πώς η Δόμνα μπόρεσε να ζήσει τόσα χρόνια μ' ένα τέτοιο γομάρι. Για-

τί γομάρι ήταν ο Χαρίλαος, δεν έχω άλλο χαρακτηρισμό που να του ταιριάζει.

Δεν πήγαινε άλλο. Θα 'πρεπε να βρω έναν τρόπο να τον ξεφορτωθώ, αν ήθελα να μην χάσω τα λογικά μου. Τελικά την αφορμή μου την έδωσε ο ίδιος.

Προσπαθούσα να ψευτοδουλέψω ένα απόγευμα όταν, να σου τον και καταφθάνει, χαμογελαστός και κεφάτος.

—Φιλάρα, μου κάνει. Μάζευτα και πήγαινε να ταΐσεις τις πάπιες στο πάρκο. Κανόνισα να 'ρθει η Φαίη, να τη βρούμε όμορφα και ωραία.

Έμεινα να τον κοιτάζω κατάπληκτος με το θράσος του.

—Εξόν κι άμα κάνεις κέφι να πάρεις μάτι, συμπλήρωσε γελώντας ο απίθανος. Από πάρτη μου δεν τρέχει τίποτα.

Προσπάθησα να παραμείνω ψυχραιμος, αλλά έβραζα.

—Νομίζω πως ήρθε η ώρα να σ' αποχωριστώ, Χαρίλαε, είπα.

Ο τύπος με κοίταξε έκπληκτος.

—Πλάκα μου κάνεις, ρε δικέ μου; έκανε.

—Οι δυο-τρεις μέρες έγιναν δυο-τρεις βδομάδες, συνέχισα εγώ απτόητος. Λυπάμαι, αλλά η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ήρθε η ώρα να τα μαζεύεις.

—Και μου το λες αυτό *τώρα*; φώναξε ο Χαρίλαος. Τώρα που κανόνισα με το γκομενάκι να τη βρούμε;

—Ναι, αλλά το σπίτι δεν είναι κανένα μπουρδέλο για να κάνεις εσύ ότι σου καπνίσει χωρίς να υπολογίζεις τίποτα, είπα. Υπάρχουν και κάποια όρια στη φιλοξενία, έτσι;

Ο τύπος κατέβασε τα μούτρα.

—Δεν ήξερα ότι είσαι τέτοια μούχλα, μωρ' αδερφάκι μου, μουρμούρισε. Αν το 'ξερα ούτε που θα πάταγα το πόδι μου εδώ μέσα.

—Έτσι είμαι εγώ. Και τώρα, μάζευτα και δρόμο.

Με κοίταξε σαν χαμένος.

—Δηλαδή... Σοβαρολογείς; Με πετάς έξω έτσι, εν ψυχρώ;

—Προτιμάς να σε πετάξω εν θερμώ;

Κάτι πήγε να πει, το μετάνιωσε, μάζεψε τα τσόλια του, τα πέταξε τσαντισμένος μέσα στην τσάντα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Αντιλαμβάνεσαι βέβαια ότι η φιλία μας τερμάτισε εδώ, μου είπε καθώς έβγαινε.

—Μακάρι να μην σε ξαναδώ ποτέ πια στα μάτια μου, ευχήθηκα και βρόντηξα την πόρτα πίσω του.

Επιτέλους!

Το ίδιο βράδυ –λες κι έσπασε η γκαντεμιά και λύθηκαν τα μάγια– δέχτηκα την επίσκεψη της Καίτης.

—Είπα ότι θα έρθω και ήρθα, μου είπε γελώντας.

—Φύγαν οι γονείς σου; ρώτησα.

—Χθες το πρωί. Πράγμα που σημαίνει ότι είμαι ελεύθερη σαν το πουλάκι, να κάνω ότι θέλω.

Μάλιστα!

—Και σαν τι θα 'θελες να κάνεις; προσπάθησα ν' ανιχνεύσω με τρόπο τις προθέσεις της.

Γέλασε.

—Για την ώρα καλά είμαι εδώ. Αν κατεβάσω καμιά ιδέα θα σου πω.

—Ας ελπίσουμε ότι δεν θα 'ναι σαν την άλλη φορά, μουρμούρισα.

Μου 'δωσε μια με τον αγκώνα της.

—Α, μην είσαι μούχλα! είπε. Μη μου τη σπας!

Καθίσαμε στην ταρατσα, ήπιαμε από μια βότκα-τόνικ, φάγαμε πρόχειρα μια σαλάτα και τέλος καταλήξαμε εκεί που ήλπιζα πως θα καταλήγαμε κάποτε, στην κρεβατοκάμαρη.

Η εμπειρία ήταν όπως ακριβώς την περίμενα. Χλιαρή και ρουτινιάρικη. Τα στήθη της μικρής ήταν βέβαια το μεγάλο της ατού, αλλά από μόνα τους δεν έφταναν να γεφυρώσουν το κενό που μας χώριζε. Η ίδια ωστόσο δεν φαινόταν να συμμαρξίζει τις απόψεις μου.

—Δεν το φανταζόμουν ότι θα την έβρισκα έτσι ωραία μαζί σου, μου είπε καθώς άναβε το πρώτο της τσιγάρο μετά. Εντάξει, κολλάμε. Θα περάσουμε καλά.

—Όσο λείπουν οι γονείς σου;

—Θα δούμε. Αν τσουλάει το πράγμα το συνεχίζουμε. Εκτός κι αν δεν θέλεις.

Ήθελα;

—Μη λες ανοησίες, μουρμούρισα. Τόσο καιρό σε περιτριγυρίζω.

Γέλασε.

—Σ' αρέσω δηλαδή;

—Τα έχουμε πει αυτά, επιχειρήσα να υπεκφύγω.

Με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε.

—Εγώ σου αρέσω ή αυτά; είπε κουφτώνοντας τα στήθη της.

Κάναμε άλλη μια φορά έρωτα, αργότερα, και μετά η
Καιτούλα αποκοιμήθηκε, αφήνοντάς με ν' αναρωτιέμαι
στο σκοτάδι αν αυτό που μου συνέβαινε τη στιγμή εκεί-
νη ήταν αυτό που ήθελα.

Σε κάποια γωνιά του μυαλού μου η Ella Fitzgerald
τραγουδούσε νοσταλγικά Cole Porter.

“Moonlight Cocktail”

Η Καίτη ήρθε κι έδεσε. Ενώ τις πρώτες μέρες μ' επισκεπτόταν αφού έπεφτε το σκοτάδι –πάντα υπήρχε ο φόβος των Ιουδαίων, βλέπε γειτόνων–, σιγά-σιγά ξεθάρρεψε κι έφτασε να ζει περισσότερο στο δικό μου σπίτι, παρά στο δικό της.

—Ξέρεις κάτι; μου είπε μια μέρα. Στο σπίτι σου διαβάζω πολύ καλύτερα. Άσε που είναι ασύγκριτα πιο ήσυχα. Μ' εμπνέει και το περιβάλλον, ρε παιδί μου! Έχει ατμόσφαιρα.

—Χαίρομαι που τ' ακούω, σφύριξα μέσα από τα δόντια μου, αλλά δεν ήξερα πόσο το εννοούσα.

Αυτό της έδωσε ακόμα περισσότερο θάρρος. Έτσι, κουβάλησε κάμποσα ρούχα, τα βιβλία της, τα καλλυντικά της κι εγκαταστάθηκε κανονικά. Βέβαια αυτή η συμβίωση σε τίποτα δεν μπορούσε να συγκριθεί με τον εφιάλητη του Χαρίλαου, δεν έπαυε όμως ν' αποτελεί εισβολή. Η αλήθεια είναι πως είχε και τις καλές του πλευρές το πράγμα. Και πρώτα απ' όλα –προς μεγάλη μου έκπληξη– ανακάλυψα ότι μπορούσα να δουλέψω, επιτέλους, φυσιολογικά. Λες και καθάρισε ξαφνικά το μυαλό μου και μπόρεσα να καθίσω ν' ασχοληθώ με πράγματα που τα 'χα κάνει πέρα, γιατί δεν κατάφερνα να συγκεντρωθώ όπως έπρεπε. Ίσως να ευθύνεται το σεξουαλικό, δεν ξέρω. Το ότι είχα εξασφαλίσει την καθημερινή ορμονική μου ισορροπία σίγουρα έπαιζε μεγάλο ρόλο. Ίσως πάλι να είχε να κάνει απλά με τη γυναικεία παρουσία γύρω μου. Έστω κι αν αυτή δεν ήταν της απόλυτης επιλογής μου, έστω κι αν δεν ταίριαζε με τα κρυφά μου όνειρα, ήταν πάντως κάτι το θετικό. Μου δημιουργούσε μια ψευδαίσθηση ότι ανήκα κι εγώ κάπου, δεν ήμουν ξεκάρφωτος.

Η Καίτη ήταν καλή συγκάτοικος. Δεν μ' ενοχλούσε, δεν μπερδεύονταν στα πόδια μου όταν καταπιανόμουν με κάτι, αλλά από την άλλη μεριά ήταν εκεί, πρόθυμη να κουβεντιάσει –έτσι και μ' έβρισκε σε ομιλητική φάση– πρόθυμη να συμμετάσχει. Δεν βγαίναμε παρά σπάνια. Τα βράδια μαγειρεύαμε στο σπίτι, πότε αυτή, πότε εγώ και τρώγαμε στην τράτσα, με το φως των κεριών, κάτι που την ενθουσίαζε.

—Λοιπόν, δεν θα το φανταζόμουν ποτέ ότι ήσουν τόσο ρομαντικός! μου είπε μια από τις φορές αυτές.

—Είμαι ρομαντικός επειδή μου αρέσουν οι συμπαθητικές ατμόσφαιρες; απόρησα.

—Δεν είναι μόνο αυτό. Βλέπω το σπίτι σου, πώς το

Έχεις φτιάξει, τον τρόπο που ζεις, τη μουσική που ακούς... Δεν ξέρω κανέναν άλλον έτσι.

—Μου κάνει εντύπωση που σ' αρέσουν αυτά τα πράγματα, παρατήρησα.

Με αγριοκοίταξε.

—Γιατί, μ' έχεις για κανένα ζώο που δεν ξέρει πού παν τα τέσσερα;

—Εννοώ ότι έχεις κάνει διαφορετικές επιλογές.

Γέλασε.

—Ακόμα δεν λες να ξεχάσεις κείνη την έξοδο στο Εμπορικό Κέντρο! είπε.

—Είναι πράγματα που ξεχνιούνται αυτά;

Συχνά, μετά το φαγητό, μου ζητάγε να της βάλω «από τη μουσική που μου άρεσε». Big Bands, Swing time, Cole Porter, New Orleans και Chicago Jazz, Glenn Miller... Όταν είχε κέφια με σήκωνε να χορέψουμε και ήταν περίεργο το συναίσθημα, να στροβιλίζομαι κάτω από τον αστροφώτιστο ουρανό κρατώντας στην αγκαλιά μου μια κοπέλα –για την οποία ήθελα, μα ήξερα πως δεν θα μπορούσα να νιώσω ποτέ τίποτα παραπάνω. Ωστόσο, ακόμα κι έτσι, υπήρχε μια αίσθηση μαγείας γύρω μου. Νά, κάτι τέτοιες στιγμές ήταν που μ' έπιανε μελαγχολία στη σκέψη ότι, σύντομα όλα αυτά θα 'παιρναν τέλος –απλά μια παρένθεση ήταν και θα 'κλεινε.

Με πείραζε να κάνω αυτές τις σκέψεις, γιατί ήξερα πολύ καλά πόσο επικίνδυνες μπορούν να γίνουν. Ένα γυναικείο κορμί στην αγκαλιά σου... Η τέλεια παγίδα! Μια παγίδα που βλέπεις να χάσκει μπροστά σου, γεμάτη μυτερούς πασσάλους, κι εσύ πας γραμμή να πέσεις μέσα. Είδα πάρα πολλούς να το παθαίνουν, όπως είδα και τ' αποτελέσματα κι ανατριχιάζω.

Σιγά-σιγά αποκτήσαμε μια οικειότητα που έκανε τη συμβίωση πολύ πιο εύκολη κι ευχάριστη. Όπως οι ζέστες είχαν σφίξει για τα καλά αρχίσαμε να κυκλοφορούμε στο σπίτι γυμνοί –κάτι που ωφέλησε σε μέγιστο βαθμό τις ερωτικές μας σχέσεις. Καμιά φορά, τη νύχτα βγαίναμε στην ταράτσα και ρίχναμε κουβαδιές το νερό πάνω μας, παίζοντας ο ένας με τον άλλο, για να καταλήξουμε αγκαλιασμένοι στις μουσκεμένες πλάκες. Ναι, η ερωτική μας ζωή είχε, χωρίς αμφιβολία, βελτιωθεί στο έπακρο. Καμιά σχέση με την πρώτη φορά!

Ένα βράδυ, όπως καϊδευόμασταν, ξαπλωμένοι στο κρεβάτι με όλα τα παράθυρα ανοιχτά, γύρισε ξαφνικά και με ρώτησε.

—Δεν μου λες;... Εσύ φαντασιώσεις δεν έχεις;

Ξαφνιάστηκα.

—Φρόντισες να τις ικανοποιήσεις όλες, αστείευτηκα φιλώντας την στον ώμο.

—Δεν εννοώ αυτό... Νά... Δεν φαντασιώνεις καμιά άλλη γυναίκα; Δεν μπορεί... Όλοι το κάνουν.

Προσπάθησα να ξεφύγω.

—Μα δεν μου αφήνεις περιθώρια να φαντασιώσω καμιά άλλη! γέλασα. Μόνη σου κάνεις για δέκα.

—Άστα αυτά τα σάπια τώρα κι απάντησε σ' αυτό που σε ρωτάω, με αποπήρε.

Μάλιστα!

—Αφού λες ότι συμβαίνει σε όλους, τότε θα συμβαίνει και σε μένα, είπα επιφυλακτικά.

Ανασηκώθηκε στον ώμο της κι έσκυψε πάνω μου.

—Ωραία! είπε. Θα 'θελα να μοιραστώ αυτές τις φαντασιώσεις μαζί σου.

Άρχισε να με καϊδεύει επίμονα ενώ η ανάσα της έβγαινε κοφτή και λαχανιασμένη.

—Μα...

Μου έκλεισε το στόμα μ' ένα φιλή.

—Μ' αρέσει, ψιθύρισε. Θα είναι όμορφα... Θα δεις.

Ανακάλυψα ότι είχα διεγερθεί φοβερά. Η ιδέα μ' αναστάτωνε. Την αγκάλιασα κι έχωσα το πρόσωπό μου ανάμεσα στα στήθη της.

—Πες μου..., ψιθύρισε. Ποια θα 'θελες να 'ναι αυτή τη στιγμή μαζί μας;

Μου κόπηκε η ανάσα. Ο λαιμός μου ήταν κατάξε-
ρος.

—Εσύ, ποια θέλεις;... βόγκηξα.

Έμπηξε τα νύχια της στην πλάτη μου και με τράβηξε κοντά της. Τα χείλη μας σχεδόν άγγιζαν.

—Την κοπέλα στο Πρακτορείο Εφημερίδων, ψιθύρι-
σε.

Ήταν ένα μελαχρινό, ψιλόλιγνο κορίτσι, με μακριά, μπουκλωτά μαλλιά, μεγάλα, σκοτεινά, μάτια και πανέμορφα χείλη. Την είχα προσέξει εδώ και καιρό, αλλά φυσικά ποτέ μου δεν είχα το κουράγιο να την πλησιάσω. Και νά που τώρα, η κοκκινομάλλα γειτονοπούλα την τράβαγε από τα βάθη του υποσυνείδητου μου, φέρνοντάς την στο κρεβάτι μας!

Κείνο το βράδυ κάναμε έρωτα (οι τρεις μας) όπως δεν είχαμε κάνει ποτέ μέχρι τώρα.

Το επόμενο πρωί η Καίτη ήταν στα κέφια της.

—Δεν ήταν καταπληκτικά χθες το βράδυ; μου χαμογέλασε όπως πίναμε τον καφέ μας.

—Θεσπέσια! παραδέχτηκα (λίγο ντροπιασμένος στο φως της ημέρας).

Με κοίταξε για λίγη ώρα πάνω από το φλυτζάνι της χαμογελώντας.

—Όλα συμβαίνουν εδώ μέσα, είπε δείχνοντας το μέτωπό της. Αν δεν κάνει κάτι «κλικ» εδώ μέσα δεν γίνεται τίποτα.

—Πώς να μη συμφωνήσω;

—Λοιπόν... Ξέρεις τι θα κάνουμε σήμερα; Θα κατεβούμε στην πλατεία. Θα καθίσουμε σ' ένα τραπεζάκι απόμερο και θα κόβουμε κίνηση. Όταν δούμε κάποια που να μας γυαλίζει θα τη φέρουμε απόψε μαζί μας. Τι λες;

Τι μπορούσα να πω; Έμενα έκθαμβος με την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα.

Από σήμερα και μέχρι το τέλος της βδομάδας πάλι μόνος. Η Καίτη πήγε στους γονείς της, στο χωριό, που γκρίνιαζαν. Μου είπε πως θα επέστρεφε την Κυριακή το βράδυ, σε τέσσερις μέρες δηλαδή.

Το σπίτι μου φαίνεται περίεργα άδειο, το κρεβάτι μου ακόμη χειρότερα. Λοιπόν, ποιος θα το 'λεγε πως θα συνήθιζα τόσο γρήγορα στην παρουσία ενός ξένου ανθρώπου εδώ μέσα! Η αλήθεια είναι ότι δεν με χωράει ο τόπος. Δεν ξέρω τι μου λείπει περισσότερο. Η συντροφιά, η αίσθηση που έχεις όταν κάνεις κάτι μαζί με κάποιον, ή αυτή η ραγδαία εξελισσόμενη ερωτική μας σχέση, η συνειδητή μας; Προσπαθώ να θυμηθώ το πρόσωπό της, αλλά δεν τα καταφέρνω. Το κορμί της όμως έρχεται εμπρός στα μάτια μου ως την παραμικρή του λεπτομέρεια. Και η φωνή της, το γέλιο της... Είναι στιγμές που νομίζω πως την ακούω στο διπλανό δωμάτιο.

Δεν μ' αρέσει αυτή η εξάρτηση.

Η σχέση που ξεκίνησε τελείως επιδερμικά κι επιπόλαια παίρνει μια τροπή που μ' ανησυχεί. Έτσι κάπως δεν την πατάνε όλοι και μετά πέφτουν στους χιλιάδες συμβιβασμούς, μόνο και μόνο απ' τον φόβο μην μείνουν μόνοι; Δεν είμαστε καλά!

Αποφάσισα τελικά να τηλεφωνήσω στον εκδότη. Το «πρώτο εξάμηνο» έχει περάσει προ πολλού κι ακόμα ούτε φωνή, ούτε ακρόαση. Τοο late! Το μαγνητοφωνημένο μήνυμα του τηλεφωνητή με πληροφόρησε πως όλοι βρίσκονται σε διακοπές και θα επιστρέψουν καλό Σεπτέμβρη. Πάμε δηλαδή για Χριστούγεννα και βάλει!

Με ζώνουν τα φίδια. Ρε, μπας κι άλλαξαν γνώμη και μείνω με τη χαρά; Αλλά πάλι, εδώ έχουμε συμβόλαιο, επίσημα πράγματα, με υπογραφές. Ναι, αλλά βρίσκομαστε επίσης στην Ελλάδα του τέλους αυτού του πανάθλιου 20ου αιώνα, όπου συμβόλαια και υπογραφές δεν αξίζουν μία. Είπα, ξείπα. Τι έγινε; Μήπως έτσι δεν γίνεται σ' όλους τους τομείς, στην πολιτική, στις συναλλαγές, στις ανθρώπινες σχέσεις; Γιατί ο εκδότης ο δικός μου ν' αποτελέσει εξαίρεση, δεν κατάλαβα!

Παιδεύομαι τώρα κάπου τέσσερα χρόνια με το χειρόγραφο αυτό. Η χαρά της αποδοχής έχει εξανεμιστεί από καιρό. Δηλαδή, με τέτοιους ρυθμούς, πότε θα μπορέσω να κυκλοφορήσω το επόμενο;

Ποιος το είπε αυτό το σοφό: “Στην Ελλάδα πρέπει να 'σαι γνωστός για να βγάλεις βιβλίο”.

Όποιος αμφιβάλλει ας θυμηθεί την περίπτωση της εθνικής μας κήρας. Λέγεται ότι έχει κιόλας εισπράξει γύρω στα 40 εκατομμύρια από τα ποσοστά της *έναντι*. Κι ακόμα δεν έχει πιάσει στυλό στο χέρι!

Εντάξει.

Κατεβαίνω ν' αγοράσω εφημερίδες, περισσότερο για να έχω την ευκαιρία να ξαναδώ την κοπέλα των νυχτερινών μας φαντασιώσεων.

Μου χαμογελάει.

—Καλημέρα σας.

Τα μάτια της γελαστά, το στόμα της μισάνοιχτο... Και να 'ξερε!

Ο κύριος Σώτος, ο φαρμακοποιός-λογοτέχνης, ζητάει τα τελευταία κουλτουριάρικα περιοδικά της συντεχνίας, αλλά το μάτι του γλιστράει απελπισμένα κατά τις ξέκωλες των περιοδικών για άντρες.

—Λάμπη! Δεν σε είδα... Τι γίνεται με το βιβλίο σου, κυκλοφόρησε;

Χέστηκε ο κύριος Σώτος για το βιβλίο μου, αλλά το χρησιμοποιεί σαν εφελήριο, να μου πει για τα δικά του.

—Όπου να 'ναι...

—Διάβασες το άρθρο μου στο «Δέντρο» για τον Βιζυηνό;

—Δεν διαβάζω «Δέντρο».

—Να το διαβάσεις. Απέσπασε πολύ καλές κριτικές. Μου ζήτησαν να τους γράψω κι ένα για τον Πορφύρα, αλλά δεν προφταίνω, βρε παιδί μου... Πνίγομαι. Νά, με τις διορθώσεις του τελευταίου μου βιβλίου υπό μάλης τρέχω... Και μου ζητούν κι απ' τη «Θεατρική Ομάδα» να τους δώσω ένα από τα έργα μου... Πότε να προφτάσω; Την άλλη βδομάδα πρέπει να δώσω μια διάλεξη για τους Επτανήσιους ποιητές στον Βόλο... Ξέρεις, με κάλεσε ο πολιτιστικός σύλλογος για το «Τριήμερο Τέχνης και Λόγου». Θα είμαστε όλη η αφρόκρεμα. Γεωργουσόπουλος, Κακναβάτος, εγώ... Σου 'δωσα πρόσκληση;

Πιάνω το γελαστό βλέμμα της Έλλης πίσω από τον πάγκο της. Αυτή κι αν βλέπει νούμερα κάθε μέρα!

—Πρόσκληση για τον... Βόλο!

—Γιατί; Αξίζει τον κόπο. Θα με θυμηθείς.

Μου πασάρει την πρόσκληση, παίρνει τα περιοδικά του και φεύγει.

—Δεν ήξερα ότι γράφετε κι εσείς, μου λέει η κοπέλα.

—Νά που το μάθατε.

—Και τι γράφετε; Μυθιστορήματα;

—Ότι μου κατεβαίνει. Σκόρπια πράγματα. Δεν βαριέσαι...

—Δεν μοιάζετε με λογοτέχνη.

—Δεν είπα ότι είμαι.

—Γιατί, ντρεπόσαστε;

Είναι να μην ντρέπεσαι;

—Κατά κάποιο τρόπο...

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική και μετά κούνησε το κεφάλι και χαμογέλασε.

—Ενώ ο κύριος Σώτος, ε; Κορυφή!

Το 'πιασε σωστά, η μικρά!

—Ακριβώς.

Η «δικιά μου» έχει σήμερα ρεπό φαίνεται. Στη θέση της ενημερώνει ένας κρυόκωλος με γυαλιά. Αμ δε! Ψάχνω τα κανάλια μέχρι που πέφτω στη μελαχρινή με τα κοντά μαλλιά και το σκοτεινό βλέμμα. Εδώ.

Με πληροφορεί για το νέο «άνανδρο χτύπημα» της

17 Νοέμβρη. Αυτή τη φορά καθάρισαν, μέρα μεσημέρι, έναν (αθώο) εφοπλιστή. Εκείνον τον ίδιο που χαντάκωσε τα Ναυπηγεία... Τον περίμεναν έξω από το γραφείο του, λέει, και τον περιποιήθηκαν με οχτώ σαρανταπεντάρες σφαίρες. Ο πολιτικός κόσμος εξέφρασε «τη φρίκη και τον αποτροπιασμό» του. Μέχρι κι ο πρωθυπουργός δήλωσε «συντετριμμένος»! Η απώλεια είναι δυσβάστακτη, όντως! Τι θα γίνει αν μας τελειώσουν οι πλούσιοι; Ποιος θα μας στηρίζει, ποιος θα μας παρηγορεί και –κυρίως– ποιος θα μας κουμαντάρει;

Το επόμενο έγκλημα, αν και «φρικιαστικό» δεν προκάλεσε σχόλια επωνύμων. Ένας τυπάκος καφούρης μπαίνει στο διαμέρισμα της φιλενάδας του (κατά δώδεκα χρόνια μεγαλύτερης του), την πετάει απ' το μπαλκόνι στον δρόμο κι αρχίζει να την πυροβολεί. Τρέχουν τα παιδιά της, να δουν τι συμβαίνει, τα γαζώνει πυροβολώντας εξ' επαφής και μετά αυτοκτονεί. Η πέτρα του σκανδάλου γλυτώνει και νοσηλεύεται στο νοσοκομείο.

Ανάσταση! Δυο «στυγερά εγκλήματα» την ίδια μέρα! Οι δαιμόνιοι ρεπόρτερ αμολημένοι δεξιά κι αριστερά, να μαζεύουν πληροφορίες από γειτόνους κι «αυτόπτες μάρτυρες», τα τσακάλια της ΕΛ.ΑΣ να κάνουν βαρύγδουπες δηλώσεις μπροστά στις κάμερες, close up στους λεκέδες από αίμα, στους κάλυκες, στα μπαλκόνια, δραματική μουσική υπόκρουση, κατάρες κι οδυρμοί των συγγενών –που δεν προφταίνουν να δίνουν παράσταση στα κανάλια–, ειδικοί να γνωμοδοτούν στα «παράθυρα»... Μεγαλεία!

Μια στιγμή! Μην φεύγετε. Έχουμε κι άλλο δράμα! Μια καθαρίστρια, που συνελήφθη στη Λάρισα για κλοπή σε σουπερμάκετ, σάλταρε απ' το παράθυρο του αστυνομικού τμήματος και σκοτώθηκε. Οι τελευταίες της λέξεις ήταν: “Πωπώ, ρεζιλίκια!”. Ένα μικρό διάλειμμα για διαφημίσεις –πουλάει σήμερα το δελτίο– και θα

ΰμασε πάλι μαζί, με περισσότερες γαργαλιστικές λεπτομέρειες, περισσότερο αίμα, δάκρυα και οδυρμούς. Είδατε όμως τι κάνουμε για σας, μπαγάσηδες;!

Γρήγορα στην τουαλέτα για κατούρημα. Απόψε δεν πρέπει να χάσω ούτε λεπτό προγράμματος. Τόσον καιρό είχα παραμελήσει το παράθυρο στον κόσμο, έχω μείνει πίσω, πρέπει ν' αναπληρώσω τα κενά.

Η μελαχρινή είναι ωραία, αλλά δεν έχουμε γνωριστεί ακόμη –είχα τον νου μου, βλέπεις, αλλού. Ίσως αυτή εδώ να είναι μια καλή ευκαιρία.

“Γεια σας” κάνω εγώ το πρώτο αδέξιο βήμα.

Με κοιτάζει έκπληκτη.

“Εσείς πάλι ποιος είστε;”

“Λάμπης. Τακτικός πελάτης του μαγαζιού.”

“Δεν έτυχε να σας δω άλλη φορά εδώ...”

“Είναι γιατί συχνάζω συνήθως παραπλεύρως.”

Έδειξε πικαρισμένη.

“Α! Και πώς αυτό απόψε, να μας τιμήσετε με την παρουσία σας;”

“Η δική μου έχει ρεπό.”

Ένα ειρωνικό χαμόγελο χάραξε τα χείλη της.

“Αφήστε με να μαντέψω...” είπε. “Μιλάμε φυσικά για την γουρλομάτα γόησσα του διπλανού καναλιού.”

“Ναι, αλλά...”

“Αλλά τι; Σκεφτήκατε μήπως να στραφείτε, προσωρινά, σε τίποτα «εναλλακτικές λύσεις»;

“Δεν είναι έτσι...” διαμαρτυρήθηκα. “Από καιρό σας θαυμάζω. Απλά, απόψε μου δόθηκε η ευκαιρία.”

“Κι εγώ τώρα θα πρέπει να πηδήξω απ’ τη χαρά μου;”

“Θα μπορούσαμε να γνωριστούμε καλύτερα” πρότεινε.

Χαμογέλασε.

“Βρήκατε τη μέρα. Δεν βλέπετε τι γίνεται στο δελτίο σήμερα; Για γνωριμίες είμαστε;”

“Κάποτε το δελτίο θα τελειώσει...”

“Και λοιπόν;”

“Θα μπορούσαμε να ιδωθούμε τότε.”

“Μεγάλο θράσος έχετε, κύριε... Δεν σας περνάει απ’ το μυαλό ότι μπορεί κι εγώ να έχω την προσωπική μου ζωή;”

“Όσοσο, ένα ποτό στην ταράτσα...”

Έφτιαξε τα χαρτιά της.

“Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, αλλά δεν θα μπορέσω. Και τώρα αφήστε με παρακαλώ να κάνω τη δουλειά μου.”

“Αύριο ίσως;”

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

“Δεν το βάζετε κάτω, ε;”

“Μα...”

Έφτιαξε τα μαλλιά της.

“Αν είστε κι αύριο εδώ, βλέπουμε...”

“Θα είμαι.”

Χαμογέλασε με κείνο το περιπαιχτικό χαμόγελο.

“Μην είστε τόσο σίγουρος” είπε κι επέστρεψε στα αίματα και τα δάκρυα.

Η κυρία Ανθή άπλωσε το χέρι από τη διπλανή πολυθρόνα και μου χάιδεψε τα μαλλιά.

“Τζίφος κι αυτή, ε;” είπε χαμογελώντας.

Απόψε φορούσε μια απλή ρόμπα και πασούμια, ήταν άφτιακτη κι έδειχνε μεγαλύτερη από την ηλικία της.

“Δεν προσπάθησα και πολύ...” μουρμούρισα.

Χαμογέλασε, πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο μου και το άναψε.

“Πώς πάει η ιστορία με τη μικρή;” ρώτησε.

“Μια χαρά.”

“Δεν τη βλέπω εδώ απόψε.”

“Έχει πάει να δει τους γονείς της που παραθερίζουν στο χωριό.”

“Κι εσύ βρήκες ευκαιρία να επιστρέψεις στις παλιές σου συνήθειες.”

“Δεν βλέπω ποιον πειράζει αυτό.”

“Έκτός από σένα τον ίδιο, κανέναν.”

Τη στραβοκοίταξα.

“Δεν φαντάζομαι να μου κάνεις κήρυγμα πάλι!” είπα.

Χαμογέλασε.

“Μπα, καμιά τέτοια πρόθεση. Απλά, δεν είχα τι να κάνω και είπα να ’ρθω να καθίσω λίγο μαζί σου. Άσχημα έκανα;”

Της χάιδεψα το χέρι.

“Έλα τώρα, βρε Ανθή! Αφού το έχουμε πει τόσες φορές, η παρουσία σου μου κάνει καλό. Θεσ να βγούμε στην ταράτσα;”

“Φυσάει. Καλύτερα εδώ, να καζέψουμε παρέα στην τηλεόραση.”

Πήγα να φέρω δυο ποτήρια κρασί παγωμένο και ξαπλώσαμε στις πολυθρόνες μας, σιγοπίνοντας και κουβεντιάζοντας, με τα μάτια καρφωμένα στο μαγικό παράθυρο προς τον έξω κόσμο.

Οι ειδήσεις τελείωσαν και το βραδινό πρόγραμμα άρχιζε. Για τα επόμενα είκοσι λεπτά όλα τα κανάλια πνίγονταν στ’ απορρυπαντικά, τα ποτά και τις σερβιέτες υγείας. Μόνο τα κρατικά –με τη μηδενική ακροαματικότητα– ασχολιόντουσαν με άλλα πράγματα.

Ο σουργελέστατος κύριος με το καπελάκι παρουσίαζε βιβλία κοινωνικο-ιστορικά, όλα γραμμένα από αριστερούς αγωνιστάδες και μαρξιστές διανοούμενους.

“Μια μέρα ίσως αξιωθούμε να σε καμαρώσουμε κι εσένα εκεί πέρα” σχολίασε η Ανθή.

Αναστέναξα. Η μέρα αυτή δεν μου φαίνεται πια και τόσο κοντινή.

Στο αδερφό κανάλι ένας πολυλογάς είχε μαζέψει κάμποσες πολιτικάτζες να συζητήσουν τα ελληνοτουρκικά. Μιλούσαν όλοι μαζί, διαφωνώντας, ενώ στην ουσία έλεγαν τα ίδια πράγματα. Εμείς, παραδοσιακά οι καλοί, με το δίκιο να μας πνίγει και τον Θεό μαζί μας. Αυτοί, παραδοσιακά οι κακοί, επίβουλοι, μοχθηροί κι απαρράδεκτοι. Λέξεις κλειδιά: «τουρκική αδιαλλαξία», «τουρκικές προκλήσεις», «ανθέλληνες», «ψευδοκράτος του Ντενκτάς», «γκρίζοι λύκοι», «τουρκικός επεκτατισμός», «απειλή», «εθνικά θέματα», «ετοιμότητα των ενόπλων δυνάμεων», «ουδέ μια σπιθαμή εδάφους», «υπερήφανη κι αυτόνομη εξωτερική πολιτική». Το νόημα που έβγαине ήταν: Ναι μεν να καθίσουμε κάτω να κουβεντιάσουμε με τους γείτονες, αλλά μόνο εκείνα τα θέματα που θα επιλέξουμε εμείς κι αφού φυσικά δεχτούν όλους τους όρους που εμείς θέτουμε.

“Γύρισε αλλού, ζαλίστηκα” με προέτρεψε η κυρία Ανθή.

Ο δαιμόνιος ντετέκτιβ-δημοσιογράφος-αναζητητής χαμένων ψυχών ξεκινούσε μια ακόμη συνταρακτική έρευνα προς ανακάλυψη εξαφανισθέντων. Δράμα, δάκρυα, suspense, αγωνία, μυστήριο. Θα βρεθεί ή δεν θα βρεθεί ο χαμένος;

Κακομοιριά.

Δίπλα, κάτι αδέκαστοι πολισμένοι της Νέας Υόρκης λιάνιζαν τους κακούς –επί το πλείστον νέγρους και πορτορικάνους. Ανατινάξεις, καταδιώξεις, πυροβολισμοί, ουρλιαχτά, αίμα, δάκρυα, χάος!

Παρακάτω. Ελληνική «κωμική» σειρά εσωτερικών χώρων. Κάτι απίθανοι κομπάρσοι, ντυμένοι παρδαλά, κεντούσαν τη δικιά τους απελπισία, μάλλον χωρίς σενάριο. Μπροστά τους οι παλιές, εμπορικές, μαυρόασπρες κωμωδίες φαντάζουν έργα τέχνης! Τι διάολο!

Ωπ! Εδώ είμαστε! Βαριετέ με κόκκινα βελούδα και γκλαμουριά! Η βαμμένη ξανθιά παρουσιάστρια, ναι, αυτή με τη φωνή που σπάει, υποδέχεται τους καλεσμένους της μ’ ένα ποτήρι μαϊμού σαμπάνια.

“Να μια που πρέπει να σ’ αρέσει!” σχολίασε γελώντας η Ανθή.

“Σιγά!”

“Γιατί; Ξανθιά είναι, νέα είναι, καλοβαλμένη, με βαθύ ντεκολτέ...”

“Μ’ έχεις παρεξηγήσει, Ανθή, ή μου φαίνεται;”

“Δεν σου αρέσει δηλαδή;”

“Έσένα σου αρέσει;”

Χαμογέλασε.

“Δεν έχουμε το ίδιο κριτήριο.”

Με σκούνησε με τον αγκώνα δείχνοντάς μου το γυαλί.

“Για δες την καλεσμένη...”

Η καλεσμένη ήταν πράγματι κάτι! Τρόμαξα να την αναγνωρίσω, έτσι μεταλλαγμένη που την είδα. Η κόκκινη τουαλέτα, με το ιλιγγιώδες ντεκολτέ και τα βυζιά σπρωγμένα προς τα πάνω ελέω «wonder bra», τα μαλλιά πιασμένα πίσω, το θαυμάσιο βάψιμο και η έλλειψη των μυωπικών γυαλιών παρουσίαζαν ένα σύνολο εξαιρετικά εντυπωσιακό. Σε τίποτα δεν θύμιζε εδώ την ασήμαντη επαρχιώτισσα, με το τονισμένο «νι» και «λι», που βλέπουμε συνήθως στην εκπομπή της.

“Τι μεταμόρφωση είναι αυτή!” θαύμασα.

“Είδες;” ασειεύτηκε η Ανθή. “Θα ’λεγε κανείς πως την ετοίμασες εσύ ο ίδιος!”

Η τύπισσα μιλούσε για τον εαυτό της, για το ταλέντο της, για τα κότσια της, που την έκαναν να ξεχωρίσει και να διαπρέψει σ’ ένα επάγγελμα κατ’ εξοχήν ανδρικό, για το κοινωνικό έργο που επιτελεί, για τις ευαισθησίες της, για τις μελλοντικές της επιδιώξεις.

Έμεινα να την καζεύω σαν μαγνητισμένος. Αν αυτή τη στιγμή είχα στη θέση της Ανθής την Καίτη –με την περίεργη libido– θα είχαμε κάνει Ανάσταση!

Σιγά-σιγά πιάστηκα στο ίδιο μου το παιχνίδι κι άρχισα να ξωκείλω.

“Α, κύριε Λάμπη! Πολύ καιρομαι που σας βλέπω! Ελάτε καθίστε στη συντροφιά μας!” αναφώνησε η παρουσιάστρια με τη χαρακτηριστική της, ψεύτικη, οικειότητα.

Ξεκούμπωσα το σακάκι του σμόκιν μου και θρο-

νιάστηκα δίπλα στην εντυπωσιακή καλεσμένη. Η οικοδέσποινα έκανε τις συστάσεις. Ανταλλάξαμε χειραψία και διαπίστωσα ότι το χέρι της έτρεμε ελαφρά μέσα στο δικό μου. Η τύπισσα δεν ήταν τόσο σίγουρη όσο ήθελε να δείχνει.

“Το τελευταίο σας βιβλίο είχε μια φανταστική, για τα ελληνικά δεδομένα, επιτυχία!” είπε η παρουσιάτρια για να με βάλει στο παιχνίδι.

Και γυρίζοντας στην καλεσμένη...

“Το διάβασες, Βασιλική μου;”

“Το διάβασα μονορούφι, μέσα σ’ ένα βράδυ, κι ομολογώ ότι μ’ εντυπωσίασε.”

“Ευχαριστώ” είπα σεμνά.

Η παρουσιάστρια εκθείαζε το βιβλίο –που να με φτύσεις εμένα αν το ‘χε ξεφυλλίσει– ενώ εγώ προσπαθούσα να πάρω το βλέμμα μου από τις προσφερόμενες καμπύλες της άλλης. Σε μια στιγμή έπιασε το βλέμμα μου. Χαμογέλασε και κατέβασε σεμνά τα μάτια.

Στην πίστα έμπαινε ο play-back τραγουδιστής υπηρεσίας και τα φώτα χαμήλωσαν. Επωφελήθηκα να σκύψω προς τη Βασιλική.

“Αλήθεια το διάβασες το βιβλίο;” της ψιθύρισα συνωμοτικά.

Τα ‘χασε προς στιγμή, κοκκίνισε ελαφρά κάτω από το μέηκ απ, μετά μου ανταπέδωσε το χαμόγελο.

“Για να πω την αλήθεια, όχι, αλλά θα το διαβάσω...”

Πρόφερε περίεργα και το «σ». Λίγο ψευδά, λίγο επαρχιώτικα. Το «νι» και το «λ» είναι φυσικά μια άλλη πονεμένη ιστορία.

“Μπα, δεν χάνεις τίποτα, άκου με που σου λέω” είπα.

Χαμογέλασε πάλι κι αυτή τη φορά κράτησε το βλέμμα μου. Η οικοδέσποινα έδινε οδηγίες στους παρατρεχάμενους για την επόμενη σκηνή.

“Θες να πάμε κάπου μόλις τελειώσουμε από εδώ;” της πρότεινα.

Δίστασε.

“Έχω γύρισμα...” ψιθύρισε.

Άπλωσα το χέρι μου και πήρα το δικό της. Δεν το τράβηξε.

“Μετά το γύρισμα τότε” επέμεινα.

“Μα θα ‘ναι αργά...”

“Και λοιπόν;”

Τα φώτα άναψαν ξανά, η παρουσιάστρια επέστρεψε στη θέση της κι αναγκάστηκα να τραβήξω το χέρι μου.

Η Καίτη επέστρεψε από την εξοχή αλλαγμένη. Δεν ήταν μόνο το μαύρισμα, κάτι στη συμπεριφορά της είχε μεταβληθεί.

—Οι γονείς μου επιστρέφουν την επόμενη βδομάδα, είπε αφού τελειώσαμε με τα καλωσορίσματα. Θα ‘ναι δύσκολο να βλεπόμαστε συχνά.

—Γιατί; Δεν μπορείς να ξεγλιστράς τα βράδια;

—Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα, Λάμπη. Κι αν με πιάσει ο πατέρας μου τι θα του πω; Μετά, μέρες έχουν μείνει μέχρι τις εξετάσεις. Πρέπει να στρωθώ στο διάβασμα.

—Και τώρα διαβάζεις.

—Ναι, αλλά όχι όπως πρέπει. Πρέπει να στρωθώ. Δεν σηκώνει άλλη αποτυχία. Μου το ξεκαθάρισαν. Αν

δεν μπω, τέρμα οι σπουδές. Θα πρέπει να πιάσω δουλειά.

Μάλιστα!

Το ίδιο βράδυ κατεβαίναμε στην πλατεία.

Όταν της επέστησα την προσοχή σε μια εντυπωσιακή λολίτα που καθόταν παρακάτω –να μπει στα υπόψιν γι’ αργότερα–, η Καίτη αντέδρασε απροσδόκητα.

—Άσε με κάτω, ρε Λάμπη, τώρα! είπε. Εντάξει, κάναμε ένα πείραμα, τη βρήκαμε ωραία, δεν θα το τραβήξουμε κιόλας επ’ άπειρο. Βαρέθηκα να μοιράζομαι το κρεβάτι μου με φαντάσματα.

Αυτό ήταν σίγουρα μια αλλαγή.

Από μπροστά μας πέρασε η Δόμνα, σφικταγκαλιασμένη επιδεικτικά μ’ έναν κουστουμαρισμένο νεαρό, απ’ αυτούς που διαφημίζουν ποτά σ’ εξωτικές παραλίες. Κοιτάξτε να δείτε τι πράγμα χτύπησα εγώ, ξενέρωτοι! Όχι θα καθόμουν να σκάσω! Τρέλες ήθελε ο κύριος Χαρίλαος; Να κι εγώ!

Η Καίτη δεν θέλησε να γυρίσει στο σπίτι μαζί μου. Ήταν κουρασμένη είπε κι εξάλλου είχε πρόγραμμα να μαζέψει λίγο το δωμάτιό της.

Αύριο ίσως.

“Slumber Song”

Tο ταξίδι στην Αθήνα ήταν αστραπιαίο. «Επαγγελματικής φύσεως!» Ένας φίλος, που ήξερε τα χάλια μου (για τα οικονομικά μιλάμε, τα άλλα ποιος να τα ξέρει και γιατί...), με σύστησε σ' έναν από κείνους τους εκδοτικούς οίκους που παράγουν ροζ φαντασιώσεις για καταπιεσμένες νοικοκυρές, με το κιλό. Χρειάζονταν μεταφραστές, λέει. Εντάξει, δεν ήταν ακριβώς η ονειρευμένη δουλειά, ήταν όμως κάτι. Και –το σπουδαιότερο– πλήρωναν καλά.

Τα γραφεία τους γεμάτα κάργα από επιθετικά δραστήριες κυράδες, άντρας πουθενά, ούτε για δείγμα. Η προϊσταμένη με δέχτηκε με ψεύτικη εγκαρδιότητα.

—Έχετε ξανακάνει μεταφράσεις; με ρώτησε.

—Τέτοιου είδους ποτέ, ομολόγησα.

Μου 'ριξε ένα λοξό βλέμμα, αβέβαιη για το τι ακριβώς εννοούσα.

—Κομπιούτερ διαθέτετε;

—Μάλιστα.

Στριφογύρισε το ακριβό στυλό στα δάχτυλά της.

—Συνήθως οι μεταφραστές μας είναι γυναίκες, είπε.

—Μήπως θα 'πρεπε να κάνω εγχείρηση αλλαγής φύλου; δοκίμασα ν' ασειευτώ.

Μου 'ριξε ένα σκοτεινό βλέμμα και κατάλαβα ότι δεν ήταν διατεθειμένη ν' ανεχτεί τέτοιου είδους ανδρικό χιούμορ.

—Θα πρέπει να σας δοκιμάσουμε, είπε ξερά.

—Ουδεμία αντίρρηση.

Έσπρωξε προς το μέρος μου τρεις δακτυλογραφημένες σελίδες.

—Κάντε αυτό το κείμενο και στείλτε το μου το συντομότερο, είπε κι έσκυψε πάνω στα χαρτιά της δείχνοντάς μου έτσι ότι η συνέντευξη είχε πάρει τέλος.

Διάβασα το «τεστ» στο αεροπλάνο της επιστροφής. Ένας ψηλός, μελαχρινός τυπός, με θεληματικό πηγούνι και δασύτριχο στήθος έφερνε βόλτα μια ελαφρώς σιτεμένη ξανθιά καλλονή, που έχοντας ατυχήσει προσφάτως σε κάποια σχέση δίσταζε, να του δοθεί ή να μην του δοθεί; Τελικά το πήρε απόφαση και ιδού η σκηνή του αμαρτήματος. Η οπτική γωνία ήταν απ' τη μεριά της κυράτσας, πράγμα που σημαίνει πως και η συγγραφεύς ομόφυλος θα 'πρεπε να 'ναι. Σίγουρα μια από τις χιλιάδες σιτεμένες Αμερικάνες, που έχοντας ξεχάσει πώς

γίνονται αυτά τα πράγματα, βγάζουν το άχτι τους στο χαρτί, ταλαιπωρώντας εκατομμύρια ομοιοπαθείς ανά την Υφήλιο και μερικούς άτυχους, σαν εμένα, που πρέπει να βγάλουν το ψωμί τους όπως μπορούν.

Γιατί ήρθαν έτσι τα πράγματα; Δεν έχω ιδέα. Συχνά κάθομαι και σκέφτομαι τι θα 'χε γίνει αν έκανα τούτη ή κείνη την κίνηση διαφορετικά και κάθε φορά μένω με την απορία. Γιατί, βλέπεις, στο παιχνίδι δεν παίζεις μόνος σου, ώστε να μπορείς να σχεδιάζεις στρατηγικές και να χαράζεις δρόμους ανενόχλητος. Υπάρχουν κι άλλοι κι αυτών τη διάθεση, την πρόθεση, δεν είναι εύκολο να την υπολογίσεις. Πας να φας τον πύργο και βρίσκεισαι ρουά-ματ στην επόμενη κίνηση. Άντε μετά να ξεδιαλύνεις αν το παιχνίδι ήταν τίμιο ή στημένο. Αλλά και να το βρεις τι έγινε; Χαμένος είσαι, έτσι κι αλλιώς. Ποιος ακούει τους χαμένους; Ο κόσμος χωρισμένος στα δυο: winners και losers. Διαλέγεις (αν μπορείς) και παίρνεις. Το πιο συχνό είναι ότι δεν σου δίνεται αυτή η δυνατότητα. Βουτάς με τα μούτρα κι ανάλογα με τη φορά του τροχού βγαίνεις από πάνω ή σε παίρνει από κάτω και σου αλλάζει τον αδόξαστο.

Αλλά γιατί γκρινιάζω; Δεν το λέει μήπως και η λαϊκή σοφία; «Όπως έστρωσες θα κοιμηθείς». Ναι, όμως αυτό το άτιμο το στρώμα το παραβρίσκω σκληρό τώρα τελευταία. Κι έρημο. Έρημο κυρίως.

Βρήκα το σπίτι όπως ακριβώς το άφησα. Άδειο, μελαγχολικό και βουβό. Άνοιξα τα παράθυρα ν' αεριστεί και πήρα τους δρόμους.

Αυτό ήταν, κύριε Λάμπη, πίσω στα γνωστά.

Η Καίτη φευγάτη. Μετά τις εξετάσεις (ναι, πέτυχε τελικά) ανέβηκε στην Αθήνα, να ψάξει για σπίτι και να κανονίσει τα της διαμονής της. Μετά, μου είπε πως θα

Έκανε ένα ρεσάλτο κατά τα νησιά με τους κολλητούς της, να ξεδώσει ύστερα από τόση προσπάθεια. Θα μ' έβλεπε όταν ξαναγύριζε, πριν αναχωρήσει και πάλι, αυτή τη φορά οριστικά. Τα ψωμιά μας, έτσι κι αλλιώς τα 'χαμε φάει. Πάει κι αυτό.

Όσο για τη Δόμνα... Καλά, αυτή ταχτοποιήθηκε με τον παιδαρό της. Το τραίνο πέρασε απ' τον σταθμό χωρίς να κόψει ταχύτητα. Ας πρόσεχες!

Άντε τώρα, να περπατάς στους έρημους δρόμους και να προσπαθείς να θυμηθείς ένα τραγουδάκι, να βραχυκυκλώσεις τα πηνία του μυαλού σου και να μην βρίσκεις άλλο από το «*I'm feeling good*» του James Brown – αν αυτό δεν είναι ειρωνεία! Κάτι αδέσποτα σκυλιά που ψάχναν στους σκουπιδοτενεκέδες ούτε που καταδέχτηκαν να με γαβγίσουν. Πώς ήταν εκείνο το ποιηματάκι που μας μάθαιναν στην Πρώτη Δημοτικού, να δεις;...

*Κάθε νύχτα στην αυλή
γαύου, γαύου το σκυλί
δος του και γαυγίζει.
Του σπιτιού εδώ αυτός
είναι φύλακας πιστός
ποιος δεν τον γνωρίζει;*

Και τα λοιπά, και τα λοιπά, και τα λοιπά.

Μάλιστα.

Μια μηχανή «*enduro*» –ή όπως διάολο τα λένε αυτά τα ακαλαίσθητα ξυλάγκουρα– ξεχύνεται στην αντίθετη κατεύθυνση ουρλιάζοντας δαιμονισμένα από την (επίτηδες) χαλασμένη της εξάτμιση. Ο πιτσιρικάς που την πιλοτάρει έχει φτιάξει τα μαλλιά του κοτσίδα. Η κοπέλα, με τα στενά δερμάτινα που γραπώνεται κτητικά πάνω του από την πίσω σέλα, έχει τα δικά της κουρεμένα σαν φαντάρους. Θα πηγαίνουν σίγουρα να χτυπήσουν σφηνάκια στο Εμπορικό Κέντρο, ίσως και κάνα στριφτό στη

ζούλα, θα την πέσουν κατόπιν σε καμιά ντίσκο και μετά στο στρώμα, φτιαγμένοι δεόντως δια τα περαιτέρω. Πάντα με προφυλακτικό, εννοείται. Δεν ξέρει κανείς αυτές τις μέρες...

Η θάλασσα εκεί που την άφησα κι αυτή. Μονότονη, προβλέψιμη –κι ας λένε του κόσμου τις αντίθετες ηλιθιότητες οι εραστές της– να κουνάει βάρκες και «σκάφη αναψυχής» και να νανουρίζει τα ψάρια, που δεν καταλαβαίνουν Χριστό, έτσι κι αλλιώς.

«*I'm feeling goood, tararararararaaaa...*», μεγάλη!

Και πάνω τούβλα, αλλά τι να πεις; Τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια!

Κάθομαι να κάνω τσιγάρο σ' ένα από τα ετοιμόρροπα πεζούλια της προκουμαίας. Ο Ζίρρο, έχει ξεμείνει από καύσιμα. Κι αυτός συνάδελφος! Άντε τώρα να βρεις περιπτερο ανοιχτό για σπίρτα, για περαστικό δεν το συζητάω, τέτοια ώρα οι τηλεοράσεις δουλεύουν στο φουλ, διπλοβάρδιες, κι οι καναπέδες αναστενάζουν.

Βλέπω την «ασπρούλα» της τοπικής Αρχής να τσουλάει αθόρυβα προς το μέρος μου και να σταματάει μπροστά μου. Ο συνοδηγός βγάζει το κεφάλι με βαριά καρδιά απ' το παράθυρό του. Ούτε σκέψη να κατέβει βέβαια –δεν ξέρεις ποτέ μ' όλους αυτούς τους λαθρομετανάστες!

—Ο κύριος;

—Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; εγώ.

Το έχω προσέξει, οι μπάτσοι κομπλάρουν έτσι και τους μιλήσεις ευγενικά και σε «σωστά ελληνικά». Ωστόσο, τούτος ο δικός μου, είναι φαίνεται αποφασισμένος να το παίξει σκληρός.

—Τι κάνεις εδώ πέρα;

—Τι φαίνεται να κάνω;

Οι μπάτσοι αλληλοκοιτάζονται. Να κατεβούμε, να μην κατεβούμε;... Μας ειρωνεύεται δηλαδή τώρα, το τσογλάνι; Εμάς, ολόκληρα όργανα του Νόμου και της Τάξης;

—Άσε τις εξυπνάδες, ρε, που 'χεις όρεξη για κουβέντα νυχτιάτικα, με αποπαίρνει ο οδηγός.

—Με συγχωρείτε, του κάνω. Αλλά εσείς μου πιάσατε κουβέντα. Εγώ καθόμουν εδώ ήσυχα-ήσυχα και σκεφτόμουν πού θα βρω φωτιά για το τσιγάρο μου.

Μεγάλη πρόταση με σωστή σύνταξη. Επιτέλους άρχισαν να κομπλάρουν.

—Ταυτότητα έχετε;

«Έχετε». Περάσαμε στον πληθυντικό αυτομάτως. Είναι μια κάποια πρόοδος.

Σηκώθηκα, έβγαλα την ταυτότητα από το πορτοφόλι μου και την έδωσα στον τύπο από το ανοικτό παράθυρο. Άναψαν τον φακό κι έσκυψαν πάνω της να τη μελετήσουν. Αν ήμουν οπλισμένος και είχα πρόθεση θα τους είχα φάει και τους δυο χωρίς να πάρουν χαμπάρι τι τους έλαχε.

—Συγγραφέας, λέει εδώ παρατήρησε ο οδηγός με δέος, ρίχνοντάς μου μια ματιά από κάτω προς τα πάνω.

—Αφού το λέει, έτσι θα 'ναι, παρατήρησα ευγενικά.

Ο συνοδηγός χαμογέλασε και μου επέστρεψε το ντοκουμέντο.

—Έχω ένα ανιψάκι που γράφει, είπε. Πολύ ταλέντο! Πέρσι πήρε βραβείο στην έκθεση.

Μάλιστα, να το καιρόσαστε.

—Μήπως έχετε φωτιά;

Ο συνοδηγός μου άναψε το τσιγάρο με τον αναπτήρα του.

—Μας συγχωρείτε για την ενόχληση, κύριε, είπε. Βλέπετε, το καθήκον...

—Το καθήκον πάνω απ' όλα! συμφώνησα.

Ανταλλάξαμε ευχές για μια καλή νύχτα κι έμεινα πάλι μόνος. Τουλάχιστον κατάφερα ν' ανάψω το τσιγάρο.

“Γράφεις;”

Άφησα το πληκτρολόγιο και γύρισα να υποδεχτώ την Ανθή.

“Αν σου πω τι κάνω, δεν θα με πιστέψεις” είπα γελώντας.

Απόψε φορούσε ένα απλό, σκούρο φόρεμα, κλειστό μέχρι πάνω.

“Πες μου.”

“Μεταφράζω ροζ λογοτεχνία.”

Γέλασε και κάθισε στη συνηθισμένη της πολυθρόνα.

“Τι καινούργιο βίτσιο είναι πάλι αυτό;”

“Χρειάζομαι λεφτά, Ανθή” της εξήγησα. “Δεν πάει άλλο.”

“Και με το βιβλίο σου τι γίνεται;”

Τώρα μάλιστα!

“Λείπουν όλοι σε διακοπές. Να δούμε πότε θα κυκλοφορήσει τώρα. Πάντως όχι πριν από τα Χριστούγεννα.”

“Ας ελπίσουμε ότι θα πάει καλά.”

Κούνησα το κεφάλι μου και πήγα να καθίσω κοντά της.

“Όσο καλά και να πάει, δεν πρόκειται να μου λύσει το πρόβλημα” αναστέναξα. “Στην Ελλάδα ζούμε.”

Άπλωσε το χέρι της και τ’ ακούμπησε στο δικό μου.

“Μην το βάζεις κάτω.”

“Μια κουβέντα είναι αυτή...”

“Κάτι μπορεί να γίνει... Πού ξέρεις; Τόσο καιρό παιδεύεσαι.”

“Κουράστηκα, Ανθή.”

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

“Ίσως θα ‘πρεπε να το κυνηγήσεις λίγο το πράγμα, Λάμπη” είπε μετά. “Κάνεις δεν πρόκειται να σ’ ανακαλύψει εδώ που έχεις κωθεί.”

“Δεν τα ‘χουμε πει αυτά;” έκανα εκνευρισμένος. “Η θα δημιουργείς ή θα κάνεις δημόσιες σχέσεις. Και τα δυο μαζί δεν γίνονται.”

Δεν ήταν διατεθειμένη να μου χαριστεί.

“Οι άλλοι πώς τα καταφέρνουν;” επέμεινε.

“Οι άλλοι μπορεί να ‘χουν γερό στομάχι. Εγώ αρρωσταίνω εύκολα.”

“Μήπως το χρησιμοποιείς αυτό σαν δικαιολογία;”

Της έριξα ένα σκοτεινό βλέμμα.

“Πάλι κήρυγμα, βρε Ανθή;”

Χαμογέλασε και μου ‘σφιξε το χέρι.

“Εντάξει, εντάξει” είπε. “Τ’ αφήνουμε αυτά. Έχει τίποτα η τηλεόραση απόψε;”

Μ’ έπιασαν τα γέλια.

“Σαν ζευγάρι απόμαχων!” είπα πατώντας το κουμπί του κοντρόλ. “Αραχτοί στις πολυθρόνες μας, έτοιμοι για την καθημερινή μας δόση αποκαύνωσης!”

Με κοίταξε ίσια στα μάτια.

“Είναι κάτι άλλο που θα προτιμούσες να κάναμε αντί γι’ αυτό;” μου πέταξε και η φωνή της είχε ένα τόνο πρόκλησης.

“Θα μπορούσαμε να πάμε στην κρεβατοκάμαρη, να βγάλουμε τα μάτια μας!” επέστρεψα την πρόκληση.

Δεν γέλασε.

“Τότε τι περιμένουμε;” είπε.

“Έλα, βρε Ανθή...”

Τράβηξε το χέρι της κι έστρεψε το βλέμμα της προς το γυαλί.

“Είναι στιγμές που μου ’ρχεται να σε φτύσω” μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της.

Και να ’ταν η μόνη!

Ο μάγκας σόουμαν-δημοσιογράφος υποδεχόταν έναν γνωστό, επαρκώς σιτεμένο μόδιστρο. Γύρω τριγύρω κάτι ξυλάγκουρες, ανορεξικές μοντέλες δεύτερης διαλογής, έπαιζαν πειθαρχικά τον ρόλο της γλάστρας. Ο καλεσμένος είχε βγάλει ένα τεράστιο φτυάρι και με την άνεση που χαρακτηρίζει τις κακές αδερφές έθαβε αβέρτα, συνάδελφους κι ανταγωνιστές. Στο τέλος, όταν και ο τελευταίος σβώλος από χόμα κατακάθισε απόμεινε ο μόνος ζωντανός-νεκρός, ικανοποιημένος και γεμάτος από το πελώριο εγώ του. Οι μοντέλες χειροκροτούσαν πειθήνια στα κατάλληλα σημεία.

“Σ’ αρέσει καμιά απ’ αυτές;” με ρώτησε η Ανθή.

Λες και ήταν εύκολο να τις ξεχωρίσεις μέσα στην απελπιστική τους ομοιομορφία!

“Αν αυτές αντιπροσωπεύουν την ιδανική εικόνα της σύγχρονης γυναίκας, τότε καταλαβαίνω γιατί όλο και περισσότεροι άντρες αποσύρονται” μουρμούρισα.

Γέλασε κι έπιασε το κοντρόλ.

“Περίμενε και θα σε πάω κάπου που θα ευχαριστηθείς” είπε κι άλλαξε κανάλι.

Η ξανθιά προξενήτρα με τα ωραία μπούτια γέμισε την οθόνη. Η Ανθή με κοίταξε χαμογελώντας με σημασία.

“Έτσι;”

Στριφογύρισα στην πολυθρόνα μου άβολα.

“Δεν μπορώ να καταλάβω... Αφού έχουν τόσο ωραία ξανθά μαλλιά, γιατί βάφουν τις ρίζες μαύρες!”

“Άσε, μαγκάκι, παλιό αυτό! Πουντιάσαμε!”

Η θιγμένη θεά των γεροντικών φαντασιώσεων με κάρφωνε απ’ το γυαλί με μια ματιά που σκότωνε.

“Συγγνώμη, δεν είχα πρόθεση να σας προσβάλω...” μουρμούρισα ντροπιασμένος.

Κι εκείνη δεν είχε πρόθεση να μου χαριστεί. Έφερε να χέρια της στη μέση κι έγειρε ελαφρά το κεφάλι στο πλάϊ, κόβοντάς με λες κι ήμουν μύγα.

“Αλλά μας αρέσει να κάνουμε τους έξυπνους εκ του ασφαλούς, ε;” είπε. “Το παίζουμε πνευματώδη αντράκια όταν δεν ρισκάρουμε τίποτα, από τη σιγουριά της πολυθρόνας μας;”

“Σας είπα, αστειεύτηκα.”

“Τώρα τι να σου πω εγώ; Αν οι επιδόσεις σου στο κρεβάτι είναι σαν το χιούμορ σου, τότε να μην σου φαίνεται παράξενο που τη βγάζεις έτσι, μαγκούφης σολίστας. Πώς είπαμε το ονοματάκι σου;”

“Λάμπης.”

Κούνησε το κεφάλι της κι έσκασε ένα μισοχαμόγελο.

“Α, μάλιστα. Ο περίφημος Λάμπης που περιπολεί στα κανάλια προσπαθώντας να τιμπήσει καμιά γκόμμενα! Τι έγινε, δικέ μου, σου γυαλίσαμε;”

“Με ξέρετε;” απόρησα.

“Ο κόσμος το ‘χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι!” μόρφασε η προξενήτρα. “Ανέκδοτο έχεις γίνει, ρε μεγάλε! Δεν το ‘χεις πάρει είδηση;”

Γύρισα να κοιτάξω την Ανθή, ελπίζοντας σε κάποια βοήθεια, αλλά η φίλη μου είχε γίνει άφαντη, αφήνοντάς με έκθετο στον λάκκο των λεόντων.

“Την πουρή ψάχνεις;” ρώτησε η ξανθιά. “Μην την ψάχνεις, την έκανε. Δεν μου λες, την κάνεις κέφι; Νταραβεράκι, νταραβεράκι;”

“Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός” μουρμούρισα ρίχνοντας λοξές ματιές κατά το κοντρόλ.

Κούνησε το κεφάλι της.

“Κατάλαβα” είπε. “Τζίφος κι από κει. Ξέρεις τι λέω εγώ, ρε μεγάλε; Δεν έρχεσαι από ‘δώ να σου βρω κάνα νούμερο, να βολευτείς; Κόσμος και κοσμάκης έχει βρει την υγεία του χάρη σε μένα. Άκου με που σου λέω.”

“Μεγάλη η καλοσύνη σου!” γρύλισα αρπάζοντας το κοντρόλ.

Πρόσεξε την κίνησή μου και γέλασε σαρκαστικά.

“Ετοιμαζόμαστε να την κάνουμε;” είπε. “Τα βρήκαμε σκούρα και πουλεύουμε;”

“Δικός μου λογαριασμός.”

Σήκωσε τους ώμους της.

“Εγώ τι να πω πια; Καλή επιτυχία.”

Ετοιμαζόμουν να πατήσω το κουμπί όταν με σταμάτησε.

“Για κάνε καμιά βόλτα δίπλα, στο σόου του μόρτη. Έχει κάτι που θα σου ταιριάξει. Θα με θυμηθείς.”

Εκνευρισμένος πήγα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κάτι πολιτικάντζες ανέλυαν περισπούδαχτα τη νίκη των αριστερών δυνάμεων στις Γαλλικές εκλογές. Μούχλα!

Πάει στο διάολο, ας δούμε τι γίνεται στου σόουμαν. Πού ξέρεις καμιά φορά...

Η βαμμένη τραγουδιάρα με το στενό πρόσωπο και τη σουβλερή μύτη δημιουργούσε σε play back, πάνω σε μια πίστα μαϊμού του στούντιο. Φόραγε ένα απειροελάχιστο κοντό ρουχαλάκι, κάργα στο στρας, μ' ένα πελώριο σκίσιμο στο πλάι κι ένα νεκοκτέ που πέταγε το μισό στήθος έξω. Μιλάμε για σκυλί ανώτερο από κείνο που έκανε «γαύου, γαύου» στο αναγνωστικό της Πρώτης. Επέστρεψα φουριόζος στην προξενήτρα.

“Ευχαριστώ για την πληροφορία” της πέταξα.

Άφησε τον γεράκο που πιλάτευε κείνη τη στιγμή και στράφηκε προς το μέρος μου.

“Μπα, δεν σου κάθισε, δικέ μου;” χαμογέλασε σαρκαστικά. “Πώς αυτό; Εντύπωση μου κάνει!”

“Καμιά άλλη τέτοια πληροφορία;” αντισάρκασα.

Έκανε πως το σκεφτόταν.

“Χμμ...” είπε. “Είσαι και δύσκολος! Δεν ξέρουμε και τα βίτσια σου... Για ρίξε μια βόλτα από τα κρατικά. Νομίζω ότι κάτι γίνεται εκεί πέρα.”

Στο ένα από τα κρατικά είχε αναμετάδοση αγώνων στίβου.

Τη στιγμή εκείνη μια ψηλή, γεροδεμένη κοπέλα, με τρίχες στις μασχάλες, έριχνε δίσκο. Δυνατό κορμί, μπράτσα και γάμπες με έντονη γράμμωση, πρόσωπο ακαθορίστου φύλου. Ο σχολιαστής χτυπιόταν στο μικρόφωνο, η επίδοση ήταν ρεκόρ!

Λίγο πιο πέρα κάτι κορίτσια έβγαζαν τις φόρμες τους, τίναζαν τις γάμπες, κάνοντας τα μυώδη μπούτια να τρεμουλιάζουν κι ετοιμάζονταν για τα εμπόδια.

Η Καίτη επέστρεψε απ' την Αθήνα, πιο μαυρισμένη ακόμα, ευχαριστημένη, άνετη και χορτασμένη. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Βρήκε σπίτι, τακτοποιήθηκε, γύρισε τα νησιά με την παρέα, όλα ωραία και καλά.

—Εσένα σε βλέπω λίγο αδυνατισμένο, μου είπε. Και τι χρώμα είναι αυτό; Δεν βγαίνεις καθόλου έξω; Πήγες για κανένα μπάνιο, να σε δει ο ήλιος ή μήπως φοβάσαι ότι θα λιώσεις;

Κάναμε έρωτα, αλλά χωρίς τις εξάρσεις και τις ακρότητες του πρόσφατου παρελθόντος. Σαν να μου το χρωστούσε μου φάνηκε. Κάτι σαν μνημόσυνο της σχέσης που έφτασε στο τέλος της.

—Τι θα κάνεις τώρα που φεύγω; με ρώτησε χαμογελώντας ενώ χάιδευε την πλάτη μου με τ' ακροδάχτυλά της.

—Θα μου λείψεις, είπα (και το εννοούσα φαντάζομαι).

—Θα σου λείψω σαν άνθρωπος ή σαν γκόμενα;

—Και τα δυο.

—Πιο πολύ όμως;

Δεν είχα απάντηση σ' αυτό και το κατάλαβε. Γέλασε κι άναψε ένα στριφτό.

—Δεν σε ωφελεί και πολύ αυτό, μουρμούρισα.

Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά και κράτησε τον καπνό μέσα της.

—Μην γίνεσαι ξενέρωτος, είπε μετά.

—Νοιάζομαι για σένα.

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική.

—Ε, λοιπόν σε πιστεύω, είπε. Μου φαίνεται περίεργο, γιατί στην πραγματικότητα αυτή η σχέση δεν μας έφερε πολύ κοντά, όμως, όταν λες πως νοιάζεσαι για μένα, κάπου ξέρω ότι λες αλήθεια.

Τράβηξε άλλη μια τζούρα και πρόσθεσε.

—Τελικά είσαι καλό ανθρωπάκι, τρομάρα σου. Κρίμα που δεν είχαμε περισσότερο καιρό να γνωριστούμε σε βάθος. Πού ξέρεις, μπορεί να μας έβγαζε κάπου...

—Έτσι πιστεύω κι εγώ, είπα.

Μου 'δωσε το τσιγαρλίκι και ξάπλωσε δίπλα μου ακουμπώντας το κεφάλι της στα διπλωμένα της μπράτσα. Της χάιδεψα το στήθος και την ένιωσα ν' ανατριχιάζει.

Θα μου 'λειπε στ' αλήθεια η Καίτη. Χωρίς να καταλάβω πώς έγινε αυτό, κατέληξε ν' αποτελεί το μοναδικό στέρεο σημείο αναφοράς στη ζωή μου. Δεν θα 'ταν καθόλου εύκολα τα πράγματα χωρίς αυτή.

Στράφηκε και με κοίταξε. Χαμογελούσε. Το χαμόγελο την ομόρφαινε πάντα. Φώτιζε και τόνιζε τα κατά τα άλλα ασήμαντα χαρακτηριστικά της.

—Κι εγώ σε νοιάζομαι, είπε. Χωρίς να είμαι ερωτευμένη, νιώθω καλά μαζί σου. Δεν ξέρω, ίσως επειδή το φέρεσιμό σου είναι αλλιώτικο απ' των πιτσιρικάδων που νταραβερίζομαι. Ίσως επειδή δείχνεις να υπολογίζεις τον άλλο... Είσαι πολύ εντάξει, να το ξέρεις.

—Παρηγοριά στον άρρωστο, μουρμούρισα.

Άπλωσε το πόδι της και μου 'δωσε μια κλωτσιά.

—Μη λες μαλακίες, είπε. Εγώ σου ανοίγω την καρδιά μου.

—Το εκτιμώ αυτό.

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα της και με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική.

—Λοιπόν, ξέρεις κάτι; είπε μετά. Εσύ θα 'σουν πολύ καλύτερα με την αδερφή μου, παρά μ' εμένα. Οι χαρακτήρες σας είναι παρόμοιοι. Έτσι κι εκείνη, κλείνεται στον εαυτό της και δεν αφήνει τίποτα να διαπεράσει τους φράχτες που έχει ορθώσει γύρω.

—Εγώ δεν κλείνομαι στον εαυτό μου...

Έβαλε τα γέλια.

—Μπα! Μην το ξαναπείς! Άσε μας, ρε Λάμπη τώρα! Με δουλεύεις; Εσύ κι αν έχεις ορθώσει φράχτες! Τι λέω φράχτες, πύργους ολόκληρους, με πολεμίστρες!

—Δεν το βλέπω έτσι.

—Το βλέπω όμως εγώ. Σου λέω, είναι στιγμές που νομίζω πως έχω απέναντί μου την Αγλαΐα!

Στράφηκε και μου 'ριξε ένα βλέμμα όπου έπαιζαν φωτίτσες.

—Λοιπόν, ξέρεις τι σκέφτομαι; είπε ξαφνικά. Δεν θα 'ταν ωραίο να σας έφτιαχνα μια κατάσταση με την αδερφή μου; Έτσι θα παραμείνεις στην οικογένεια. Κρίμα δεν είναι να σε φάνε τα ξένα τσακάλια που караδοκούν τριγύρω; Μια χαρά θα είναι.

—Ναι, κοροΐδευε εσύ! έκανα. Βάρα μαχαιριές στον πεθαμένο!

Μ' αγκάλιασε κι έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό μου.

—Δεν κάνω πλάκα! είπτε. Μιλώ πολύ σοβαρά. Θα δεις... Θα με θυμηθείς.

—Έλα, ρε Καίτη τώρα!

Με φίλησε κι έφερε το κορμί της πιο κοντά στο δικό μου. Είχε ερεθιστεί, όπως τότε που παίζαμε με τις φαντασιώσεις μας.

—Μιλώ σοβαρά, επανέλαβε.

Αυτή τη φορά η ένωσή μας ήταν όπως άλλοτε.

Σήμερα γνώρισα την Αγλαΐα. Η Καίτη την έφερε μαζί της στην πλατεία, όπως είχε υποσχεθεί.

Καμιά σχέση με την αδερφή της, ούτε στο κόψιμο, ούτε στον χαρακτήρα. Τούτη εδώ ήταν ένα φιλόλιγνο κορίτσι, με σχεδόν ανύπαρκτο στήθος, σκουροκάστανα μαλλιά, πιασμένα σε αλογοουρά με μια κορδέλα, μεγάλα μάτια με διστακτικό βλέμμα και χέρια με λεπτά, μακριά, δάχτυλα. Ήταν ντυμένη μ' ένα μακρύ, εμπριμέ φόρεμα –που θύμιζε χίπιτυς του '60– και σαντάλια, τελείως άβαφτη κι ανεπιτήδευτη. Αν της πρόσθετες μια κιθάρα είχες την Τζόαν Μπαέζ, στο πιο άχρωμο.

Η Καίτη κάθισε λίγο μαζί μας, ίσα να σπάσει ο πάγος, και μετά, προφασιζόμενη μια επείγουσα δουλειά, έφυγε και μας άφησε μόνους (κι αμήχανους).

—Μαθαίνω πως διαβάζεις για το πτυχίο σου, είπα για να πω κάτι.

—Ναι, δίνω τον Νοέμβρη.

—Καλή επιτυχία.

—Ευχαριστώ.

Έπεσε μια αμήχανη σιωπή. Από μπροστά μας πέρασε κουνιστή και λυγιστή η κυρία Τούλα, σφιγμένη μέσα σ' ένα ανεπαρκέστατο μίνι. Αχ!

—Η Καίτη σ' έχει σε μεγάλη εκτίμηση, είπε ξαφνικά η αδερφή.

—Δεν βλέπω το γιατί, αστειεύτηκα.

Με κοίταξε για πρώτη φορά κατευθείαν στα μάτια.

—Το βλέπει εκείνη όμως, χαμογέλασε.

Το πρόσωπό της θύμιζε αμυδρά την Έλλη, του πρακτορείου εφημερίδων.

—Καλοσύνη της.

—Γνωρίζοσατε πολύ καιρό;

Λες κι ο χρόνος παίζει κανένα ρόλο στη ζωή που κάνω!

—Όχι και πολύ.

—Κρίμα που φεύγει.

—Ναι, κρίμα.

—Είναι καλύτερα έτσι όμως, για κείνη.

—Το ξέρω.

—Και για σένα;

Αιφνιδιάστηκα.

—Θα μου λείψει, είπα. Αλλά αφού είναι για το καλό της...

—Σωστά.

—Πότε φεύγει;

Με κοίταξε παραξενεμένη.

—Δεν σου είπε;

—Όχι.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Απόψε.

Θα πρέπει να είχα περίεργη έκφραση γιατί άπλωσε το χέρι της και μ' άγγιξε στον ώμο.

—Ξαφνιάστηκες;

Ξαφνιάστηκα;

—Ήμουν απροετοίμαστος, ψιθύρισα.

—Θα 'πρεπε να στο 'χε πει πιο πριν.

Τώρα τι θα 'πρεπε και τι δεν θα 'πρεπε... Σ' ένα διπλανό τραπέζι η Δόμνα έπινε ούζο με κάτι συναδέλφους της –και τον παιδαρο φυσικά. Με είδε και μου 'κλεισε το μάτι με συνενοχή. Σπουδαία!

Σε λίγο σηκωθήκαμε να φύγουμε.

—Ξέρεις, η Καίτη μου ζήτησε να σε... προσέχω, μου πέταξε σε μια στιγμή χαμογελώντας.

—Θα με προσέχεις;

—Αν δεν σε πειράζει...

—Αντίθετα.

Σοβάρεψε.

—Αστειεύομαι, είπε.

—Εγώ καθόλου.

Είχαμε φτάσει έξω από το σπίτι της. Έριξε μια νευρική ματιά γύρω της –αχ, αυτός ο βραχνάς των γειτόνων!– και μου έτεινε το χέρι της αδέξια.

—Χάρηκα που σε γνώρισα.

Μάζεψα όλο μου το κουράγιο.

—Θα σε δω αύριο; κατάφερα να πω κοκκινίζοντας.

Χαμήλωσε τα μάτια της αμήχανη.

—Μα, διαβάζω...

—Δεν κάνεις ποτέ διάλειμμα; επέμεινα.

Άλλη μια ματιά στα πέρσις.

—Διάλειμμα κάνω, αλλά...

—Θες να πάμε για μπάνιο;

Η μανάβισσα είχε ξεπροβάλει απ' τη γωνία και με την πρόφαση της τακτοποίησης των καφασιών κατόπτευε την περιοχή. Η Αγλαΐα δίσταζε.

—Θα δούμε, αποφάσισε στο τέλος. Αν μπορέσω θα σε πάρω τηλέφωνο.

Στο γραμματοκιβώτιό μου βρήκα ένα σημείωμα από την Καίτη.

«Όπως έλεγε και η Μπέτυ Νταιήβις I hate goodbyes! Φεύγω απόψε για την Αθήνα. Θα σε θυμάμαι πάντα με πολλή αγάπη και τρυφερότητα. Ίσως σου τηλεφωνήσω κάποια φορά να μάθω νέα σου. Μην το βάζεις κάτω. Νομίζω ότι στο τέλος θα τα καταφέρεις. Σου αξίζει να τα καταφέρεις.

Με αγάπη

Καίτη

Υ.Γ. Της Αγλαΐας της αρέσεις, είμαι σίγουρη. Ελπίζω τα πράγματα να πάνε καλά για τους δυο σας. Προσπάθησε να είσαι πάντα ο εαυτός σου.»

Το ποτάμι κυλάει, πλατύ και κόκκινο, στα ριζά του λόφου.

Ξαπλωμένος στη σκιά ενός άγνωστου δέντρου προσπαθώ να θυμηθώ τα ποτάμια της πατρίδας. Πασχίζω να ξαναδω τον ουρανό του γνώριμο, να νιώσω το φύσημα του θαλασσινού αέρα, ν' ακούσω τα γέλια των παιδιών, τις φωνές των μανάδων, να μυρίσω τα ξύλα που καιν στα παραγώνια. Πόσα χρόνια από τότε που φύγαμε για το ατέλειωτο ταξίδι; Πόσες χώρες διαβήκαμε, πόσες καινούργιες λαλιές ακούσαμε; Ιδρώτας, δάκρυα, κραυγές, αίμα και πάνω απ' όλα η μυρωδιά του πετσιού κι ο ήχος του σίδερου...

Γύρω, στα πρόχειρα καταλύματα τους, οι σύντροφοι ετοιμάζουν το φαγητό, πλένουν τα βρωμισμένα ρούχα τους, σάζουν τα όπλα και τις φθαρμένες εξαρτήσεις. Και σ' όλων τα πρόσωπα η ίδια πίκρα και το ίδιο ερώτημα: Για πόσο ακόμα;

Την είδα ν' ανεβαίνει με το σταμνί στον ώμο και η καρδιά μου βούλιαξε.

Κουτοστάθηκε και μου χαμογέλασε.

—Φρέσκο νερό;

Γέμισα τις χούφτες μου και ήπια.

—Φαίνεσαι κουρασμένος.

—Όλοι είμαστε.

—Σκέφτεσαι την πατρίδα σου, τους δικούς σου;

Σκέφτομαι εσένα, Ρωξάνη. Όμως αυτό είναι κάτι δύσκολο να ομολογήσω.

Τελικά η σκοτεινή μελαχρινή των Ειδήσεων δέχτηκε την πρόσκληση.

Τώρα, ντυμένη μ' ένα βραδινό, λευκό φόρεμα, κάθεται απέναντί μου, κάτω από τον βιολετί ουρανό, στο τραπέζι της ταράτσας.

“Είναι πολύ όμορφα εδώ” λέει. “Πρέπει να ’σαι ευτυχής που ζεις σ’ ένα τέτοιο σπίτι, σ’ έναν τόσο όμορφο τόπο.”

“Είμαι ευτυχής που είσαι εδώ, μαζί μου.”

Χαμογελάει και πίνει μια γουλιά από το παγωμένο κρασί. Ξέρει πως πρόκειται για λόγια του αέρα.

“Δεν χρειάστηκε να προσπαθήσεις και ιδιαίτερα.”

Slumber Song με την ορχήστρα του Glenn Miller κι ένα αστέρι γκρεμίζεται κάπου στη δύση.

“Δεν ήθελα να μείνω μόνος απόψε.”

“Έφυγε η μικρή;”

Κάνω «ναι» με το κεφάλι.

“Θα σου λείψει;”

“Μου λείπει ήδη.”

“Δεν είναι και τόσο κολακευτικό αυτό για μένα” λέει ξερά.

“Δεν εννοούσα αυτό...”

“Μήπως θα προτιμούσες την άλλη, τη γουρλομάτα γόησσα που γυροφέρνεις τόσο καιρό τώρα;”

“Κάλεσα εσένα. Δεν είναι αυτό μια ένδειξη για τις προτιμήσεις μου;”

Χαμογελάει.

“Ένδειξη μπορεί, όχι όμως κι απόδειξη.”

Τείνει το ποτήρι της και της το γεμίζω.

“Ξέρεις γιατί ήρθα;” με ρωτάει ξαφνικά.

“Θα μου πεις;”

Γελάει και πίνει μια γουλιά απ’ το κρασί της.

“Ήρθα από περιέργεια. Έχεις γίνει θέμα συζήτησης στους κύκλους μας, ξέρεις. Βλέπεις, η περίπτωση η δική σου είναι μοναδική. Όχι πως δεν υπήρξαν κι άλλοι που προσπάθησαν, όμως εσύ είσαι ο μόνος που τα κατάφερε –εννώ με τόσο μικρές απώλειες. Αυτό έχει κάνει εντύπωση. Ήθελα να δω από κοντά τι σοῖ άνθρωπος είσαι και με ποιο τρόπο μπορείς να γεφυρώνεις με τέτοια ευκολία τους δυο μας κόσμους. Τι επιδιώκεις, τι ελπίζεις να καταφέρεις... Όπως και να το κάνουμε έχει ενδιαφέρον!”

Η προσενήτρα λοιπόν δεν έλεγε ψέματα.

“Τι λένε για μένα;” ρωτάω.

Σηκώνει τους ώμους της.

“Μερικοί πιστεύουν πως είσαι τρελός. Άλλοι σε θεωρούν απλά έναν από τους χιλιάδες μοναχικούς ανθρώπους που έχουν ευαισθητοποιηθεί στο έπακρο απ’ τη θητεία τους στη μοναξιά. Υπάρχουν κι εκείνοι που σε βλέπουν σαν μια διεστραμμένη περίπτωση, μ’ επικίνδυνο ψυχισμό και προβληματική σεξουαλικότητα.”

“Εσύ τι νομίζεις;”

Με κοιτάζει για κάμποσο διστακτική.

“Δεν ξέρω” λέει μετά. “Ίσως να είσαι όλα αυτά μαζί, ίσως κι άλλα... Εκείνο που μου κάνει εντύπωση είναι ότι πλησιάζεις μόνο γυναίκες.”

“Αυτό είναι αφύσικο;”

Χαμογελάει.

“Αυτό κάτι λέει για καταπιεσμένες επιθυμίες.”

“Καταπιεσμένες!”

“Είναι ψέμα;”

Ήταν ψέμα;

“Δεν ξέρω” παραδέχομαι.

Σηκώνεται και πάει ν’ ακουμπήσει στο παραπέτο της ταράτσας.

“Τι θα κάνεις με την αδερφή της μικρής;” μου πετάει ξαφνικά.

“Το ξέρεις κι αυτό;”

“Η εναλλακτική πραγματικότητα, μέσα στην οποία κινούμαστε, έχει περίεργες ιδιότητες.”

Πάω να σταθώ δίπλα της. Τα μπράτσα μας αγγίζουν κι ανατριχιάζω σύγκορμος.

“Δεν ξέρω τι θα κάνω” ψιθυρίζω με το βλέμμα χαμένο πέρα, στη θάλασσα. “Αν μου τηλεφωνήσει αύριο θα πάμε για μπάνιο.”

“Και μετά;”

Μετά; Υπάρχει μετά άραγε;

“Δεν ξέρω.”

Απλώνει το χέρι της και παίρνει το δικό μου. Τα δάχτυλά μας μπλέκονται.

“Έχεις όμως ανάγκη από κάποιον κοντά σου;”

“Πολύ φοβάμαι πως ναι” ψιθυρίζω.

Ένα αεροπλάνο της «Ολυμπιακής» χαμηλώνει για να προσγειωθεί. Στρέφομαι προς το μέρος της και βλέπω πως για πρώτη φορά απόψε χαμογελάει με τα μάτια.

“Είναι αργά, πρέπει να φύγω” λέει.

“Αργά για ποιο πράγμα;”

“Δεν ξέρω. Ίσως για όλα. Πρέπει να φύγω.”

Σκύβει προς το μέρος μου και μου δίνει ένα γρήγορο φιλί στο μάγουλο.

Βλέπω τη λευκοφορεμένη της σιλουέτα να κατευθύνεται προς την πόρτα και δεν έχω το κουράγιο να τη σταματήσω.

Πάνω απ' το κεφάλι οι κινητήρες του αεροσκάφους ουρλιάζουν δαιμονισμένα καθώς τροχοδρομεί για την προσγείωση. Πέρα, στο βάθος, μια βροχή πεφτάστερα, αυλακώνει τη νύχτα και διαλύεται στο σκοτάδι. Τι ευχή να κάνεις;

“Blue Skies”

Στο ραντεβού με την Αγλαΐα πήγα με βαριά καρδιά. Η ιδέα και μόνο να βρεθώ στην παραλία, μέσα στο λιοπύρι, με το πολύβουο κοσμομάνι να περιφέρει αναιδώς την ασχήμια του ολόγυρα, μου έκοβε τα πόδια. Η αλήθεια είναι πως το είχα φιλομετανιώσει κιόλας. Σαν συνοικέσιο φαινόταν η όλη ιστορία. Στην ουσία η Καίτη μ' έκανε πάσα. Όχι πως κάτι τέτοιο θα με πλήγωνε ανεπανόρθωτα σε άλλες εποχές δηλαδή, όμως τώρα κάτι δεν μου καθόταν καλά. Όσο το σκεφτόμουν τόσο βλαστημούσα την επιμονή μου, να πάω να χώσω το κεφάλι μου στο στόμα του λύκου. Και να πεις ότι είχα να κάνω με κανένα ανεπανάληπτο κελε-

πούρι! Γιατί, δεν λέω, η Αγγλαΐα μπορεί να ήταν μια χαρά άνθρωπος κι αξιόλογη κι απ' όλα, αλλά από κει μέχρι να κάνω σχέση μαζί της η απόσταση είναι τεράστια. Δεν μου πήγαινε. Δεν μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου μαζί της, πώς να το κάνουμε! Ίσως για μια φιλία... Η φιλία όμως, ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες, χρειάζεται και λίγο αλατοπίπερο για να σεριώσει κι εδώ, δεν είναι ανάγκη να 'ναι κανείς ειδικός για να καταλάβει ότι τέτοια περίπτωση δεν υπήρχε. Άσε που, έτσι όπως την είδα κλειστή, μόνο ψυχοπλάκωμα θα μπορούσα να περιμένω. Άλλη μια από τις χιλιάδες ασήμαντες κοπέλες που ξεσκίζονται στο διάβασμα επειδή δεν τις παίρνει να ξεδώσουν αλλιώς. Το πολύ να διαβάσει ποίηση ενδιαμέσως και να ονειρεύεται καταστάσεις που δεν θα ζήσει ποτέ. Αν, εννοείται, δεν είναι τελείως ουδέτερη κι άσχετη με κάθε τι που κάνει τη ζωή κάπως πιο υποφερτή.

Όμως, αφού μόνος μου πήγα ν' ανοίξω το λάκκο μου, δεν είχα άλλη επιλογή απ' το να σκύψω το κεφάλι και να το πάρω απόφαση ότι, στο κάτω-κάτω τι θα 'χανα, ένα πρωινό ήταν, θα πέρναγε –και μετά άντε βρες με!

Όπως το φοβόμουν, στην παραλία γινόταν το έλα να δεις. Οικογένειες ολόκληρες, με τις πατσές και τους κώλους στον αέρα, με τις φωνές και τα τσιρίγματα, με τα παιδάκια ν' αλωνίζουν... Κόλαση! Βρήκαμε μια γωνιά κάτω από ένα δέντρο και στρώσαμε τις πετσέτες. Από δίπλα, ένας κοπανατζής οικοδόμος, που είχε φέρει την αρραβωνιέρα για μπάνιο, απολάμβανε κάτι θανατερά λαϊκά που έφτυνε το πιστό του κασετόφωνο και κρυφοκοίταγε ό,τι ξένο πράγμα τύχαινε να περάσει από μπροστά του. Κάτι σωματαράδες με μακριά σώβρακα, της μόδας, έπαιζαν ρακέτες μες στην καλή χαρά. Δυο γερόντια, με ψάθινα καβουράκια και άσπρα κρέατα, που

κρέμονταν από παντού, προσπαθούσαν να κάνουν αμμόλουτρα –καθόσον τα άτιμα τα ρευματικά δεν αστειεύονται– ανταλλάσσοντας αισχρά καλαμπούρια κάθε που το μάτι τους έπεφτε σε κάτι φρέσκο. Μια φαλαιοειδής ματρόνα το 'χε βάλει πείσμα να ταΐσει ένα εγγονάκι που δεν της καθόταν με τίποτα. Η μαμά του, μια χαμηλοκώλα, βαμμένη κατάξανθη την είχε αράξει εκεί που σκάζει το κύμα, δήθεν απολαμβάνοντας τον ήλιο, αλλά το μάτι γαρίδα στους σωματαράδες με τις ρακέτες. Πώς ν' αγαπήσεις μια τέτοια ανθρωπότητα ή έστω να τη δεις με κάποια συμπάθεια και κατανόηση;

Η Αγλαΐα με μαγιό ήταν περίπου όπως την περίμενα. Λεπτή, με μικρά στηθάκια –τουλάχιστον να 'χε μοιάσει στον τομέα αυτό της αδερφής της!– και γάμπες δυσανάλογα γεμάτες σε σχέση με το σκαρί της. Δεν ήταν άσχημη, δεν ήταν όμως και κάποια που θα πρόσεχες.

Δεν μιλήσαμε πολύ και τα λίγα που είπαμε ήταν τυπικά και τετριμμένα. Μάλλον δεν ήμουν ο μόνος που έκανε αγγαρεία. Κολυμπήσαμε, φάγαμε ένα σάντουιτς της συμφοράς στο μπαρ, χαζέψαμε την παράσταση γύρω μας κι όταν πια είδαμε πως δεν υπήρχε τίποτ' άλλο να κάνουμε εδώ πέρα τα μαζέψαμε και φύγαμε. Το μόνο που μ' ένοιαζε τη στιγμή αυτή ήταν πότε θα μπού κάτω από το ντους, να διώξω από πάνω μου την αρμύρα και τη μπόχα της ανθρωπίλας.

Λίγο πριν φτάσουμε στη γειτονιά η Αγλαΐα σταμάτησε. Την κοίταξα παραξενεμένος.

—Κοίτα να δεις, Λάμπη, μου είπε. Σ' ευχαριστώ που ασχολήθηκες μαζί μου σήμερα, αλλά δεν υπάρχει λόγος να νιώθεις υποχρεωμένος επειδή, ενδεχομένως, το υποσχέθηκες στην αδερφή μου.

Ντράπηκα. Φαίνεται το φέροισμό μου παραήταν γαϊδουρινό για να βρει το κουράγιο να μου τα πει έξω

από τα δόντια αυτό το δειλό κορίτσι. Προσπάθησα να τα μπαλώσω, αλλά δεν ήταν διατεθειμένη να μ' αφήσει.

—Εντάξει, είπε. Δεν υπάρχει λόγος ν' απολογείσαι. Δεν έκανες κάτι το επιλήψιμο, αντίθετα. Όμως, πραγματικά, δεν υπάρχει λόγος. Άλλωστε δεν πρόκειται να πλήξω, έχω πολύ διάβασμα μπροστά μου.

Με πείραξε.

—Δεν έχει να κάνει με σένα, είπα. Αλλά, τον καιρό αυτό η διάθεσή μου δεν είναι από τις καλύτερες. Όλα μου φταίνε κι όλα μ' ενοχλούν.

Με κοίταξε μέσα από τα μαύρα της γυαλιά. Τι έκφραση να 'χαν τα μάτια της άραγε;

—Είναι που έφυγε η Καίτη; ρώτησε.

—Κι αυτό, παραδέχτηκα. Αν και δεν προλάβαμε να γνωριστούμε πολύ καλά... Αλλά κι ένα σωρό άλλα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Η Καίτη λέει ότι είσαι πολύ κλειστός άνθρωπος.

—Το ίδιο ακριβώς λέει και για σένα.

Χαμογέλασε.

—Είμαστε τελείως διαφορετικές, είπε.

Περπατήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί.

—Θες να ξαναειδωθούμε; άκουσα ξαφνικά τον εαυτό μου να ρωτάει.

Δεν απάντησε αμέσως.

—Γιατί; είπε τέλος.

Γιατί κάτι θα 'πρεπε να κάνω για να διορθώσω τα σημερινά, γι' αυτό.

—Σκέφτηκα ότι, μιας κι έχουμε τα ίδια κουσούρια, πού ξέρεις, μπορεί να γίνουμε φίλοι, αστειεύτηκα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Κάπου το 'χω ξανακούσει αυτό, μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της.

Ωχ, πέσαμε σε κάποια πονεμένη ιστορία! Ετοιμάστηκα να υποστώ την αναπόφευκτη εξομολόγηση, αλλά δεν μου 'κανε τη χάρη. Σταμάτησε και πάλι και μ' αντιμετώπισε.

—Με την Καίτη ήσασταν φίλοι; ρώτησε.

Δεν το περίμενα και ξαφνιάστηκα. Τι ήξερε για τη σχέση μου με την αδερφή της και τι θα 'πρεπε εγώ να της πω; Ήμασταν φίλοι η Καίτη κι εγώ; Εραστές, ναι, συνένοχοι, ναι, φίλοι όμως; Ήμουν εγώ ικανός να κάνω φιλίες με μια κοπέλα που είχε το στήθος της Καιτούλας (που θα 'πρεπε να τη λένε Ελένη);

—Με την Καίτη ήταν αλλιώς, προσπάθησα να ξεφύγω.

—Ήσασταν όμως και φίλοι; επέμεινε.

—Θα μπορούσαμε να 'μασταν, ελίχτηκα όσο πιο επιδέξια μπορούσα. Αν γνωριζόμασταν καλύτερα σίγουρα θα 'μασταν και φίλοι.

Χαμογέλασε.

—Δεν απαντάς ποτέ ευθέως, είπε. Τέλος πάντων... Κατάλαβα τι θες να πεις.

Αμφιβάλλω, αλλά γιατί να το ψάχνουμε;

Στεκόταν εκεί και με κοιτούσε καταπρόσωπο. Έτσι, με βρεγμένα τα μαλλιά της, ήταν σχεδόν όμορφη.

—Ξέρεις κάτι, Λάμπη; είπε μετά. Πρέπει να σου πω πως δεν πιστεύω ότι μπορεί να υπάρξει πραγματική φιλία ανάμεσα στα δυο φύλα. Για να συμβεί κάτι τέτοιο η σχέση πρέπει να περάσει πρώτα από άλλα κανάλια.

—Δεν συμφωνώ! διαμαρτυρήθηκα. Προσωπικά έχω ένα σωρό γυναίκες φίλες, στις οποίες μπορώ να στηριχτώ —κι εκείνες σε μένα— ακριβώς όπως και με τους άντρες φίλους.

Χαμογέλασε πλατιά τώρα. Είχε όμορφα δόντια, δεν κάπνιζε.

—Και δεν μου λες;... Οι φίλες σου, είναι όμορφες ή άσχημες;

Ωπ!

—Τι σχέση έχει αυτό; πήγα να πω.

Αλλά δεν μ' άφησε.

—Θα σου πω. Για θυμήσου όμως... Όμορφες ή άσχημες; Να το πω αλλιώς μάλλον. Ελκυστικές ή αδιάφορες;

Τώρα που το σκεφτόμουν...

—Εντάξει, μουρμούρισα. Καταλαβαίνω πού το πας. Όμως, επιμένω... Αυτό δεν έχει καμιά σχέση.

—Ελκυστικές λοιπόν, έβγαλε το θριαμβευτικό συμπέρασμα η Αγλαΐα.

—Έστω.

Χαμογέλασε ξανά. Μου άρεσε να τη βλέπω να χαμογελάει.

—Τώρα να σου κάνω μια αδιάκριτη ερώτηση;

Αναστέναξα.

—Κάνε μου.

—Θα μου απαντήσεις όμως ειλικρινά και χωρίς υπεκφυγές. Αλλιώς δεν υπάρχει λόγος.

—Στο υπόσχομαι.

Δίστασε λίγο.

—Με πόσες απ' αυτές δεν έχεις σκεφτεί —έστω και περιστασιακά— ότι θα 'θελες να κάνεις έρωτα; μου πέταξε γρήγορα-γρήγορα, σαν να φοβόταν μήπως το μετανιώσει.

Με είδε να την κοιτάζω αποσβολωμένος κι έβαλε τα γέλια. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπα να γελάει με την καρδιά της.

—Εντάξει! είπε. Απάντησες. Μην κάνεις τον κόπο να ψάχνεις για λέξεις. Θα 'πρεπε να δεις την έκφρασή σου!

—Μα..., πήγα να διαμαρτυρηθώ.

Με πήρε από το μπράτσο, η πρώτη οικεία κίνηση που έκανε κι άρχισε να περπατάει πάλι.

—Εκεί είναι το πρόβλημα, μου εξήγησε μετά. Δεν μπορούμε να γίνουμε φίλοι.

Σώπασε για λίγο.

—Ούτε και τίποτ' άλλο, συμπλήρωσε.

Τελικά δεν ήταν γραφτό φαίνεται να κάνω καριέρα σαν μεταφραστής ροζ λογοτεχνίας. Απορρίφθηκα πανηγυρικά και δια ροπάλου. Η αγέλαστη εκδότρια μου εξήγησε ξερά-ξερά στο τηλέφωνο ότι δεν είχαν ανάγκη από «εξυπνάκηδες» που το 'παιζαν κριτικοί Τέχνης, αλλά από «down to earth, no nonsense, hard working» άτομα που δεν θα 'φτυναν το ψωμί που έτρωγαν.

Αυτό σίγουρα οφείλεται στην υποσημείωση, που δεν μπόρεσα να μην συμπεριλάβω στο «τεστ» που ταχυδρόμησα.

«Υποθέτω» έγραφα «ότι η απόμαχος συγγραφέας προσπαθεί στη σκηνή αυτή να θυμηθεί —φευ, ανεπιτυχώς—

πώς ακριβώς γίνονται αυτά τα πράγματα, το κουτούπωμα δηλαδή. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που χρειάζεται εδώ πέρα είναι *ερμηνεία* κι όχι μετάφραση».

Οπότε πάει κι αυτό κι επιστρέφουμε από κει που ξεκινήσαμε.

Τα πράγματα είναι σκούρα. Πρέπει το συντομότερο να βρω κάτι να κάνω, γιατί σε λίγο θ' αρχίσω να τρώω τους σοβάδες των τοίχων.

Ο Σταμάτης, στον οποίο εξομολογήθηκα το πρόβλημά μου, κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

—Γαμώ το κέρατό μου! είπε. Αν είναι δυνατόν! Άνθρωποι με τα δικά σου τα προσόντα ν' αντιμετωπίζουν τέτοιες καταστάσεις! Κωλοχώρα!

—Τι προσόντα, ρε Σταμάτη; Προσόν είναι που βάζω δέκα σωστές αράδες στο χαρτί;

—Γιατί, λίγο το 'χεις; Πάρε τις εφημερίδες και κοίτα ποιοι γράφουν και τι, να φρίξεις! Άκου όλους αυτούς τους μαλάκες που βγαίνουν στο γυαλί και δεν ξέρουν να πουν δυο κουβέντες ελληνικές σωστά! Τι λέμε τώρα! Αλλά βέβαια, εσένα πού να σε βρουν έτσι που κρύβεσαι κωμένος εδώ πέρα, στου διαόλου τη μάνα; Δεν τα 'παμε, τα 'παμε, Ελλάδα είναι η Αθήνα κι οτιδήποτε πέρα από κει, απλά δεν μετράει. Ειδικά στον τομέα των δικών σου δραστηριοτήτων κι ενδιαφερόντων. Να 'σουν στην Αθήνα, θα σε παρακαλούσαν... Εδώ...

—Δεν λέει να βγει και το ρημάδι το βιβλίο! μουρμούρισα.

Ο Σταμάτης με κοίταξε λοξά.

—Και πες ότι βγήκε, ρε παιδί! είπε. Τι έγινε; Έλυσες το πρόβλημά σου; Ακόμα κι αν το προωθήσουν και πάει καλά, ξέρεις πότε θα πάρεις λεφτά εσύ; Του Αγίου Πι θα

πάρεις, που είναι και κινητή εορτή, τότε θα πάρεις. Εγώ στο λέω. Χέστα! Πρέπει να βρούμε καμιά άλλη λύση.

Η λύση ακούει στο όνομα Σπύρος Τσιγκούνης. Ο κύριος Σπύρος, φίλος του Σταμάτη, τυγχάνει ιδιοκτήτης ενός μεσαίου μεγέθους και ποιότητας ξενοδοχείου, λίγο έξω από την πόλη. Στο ξενοδοχείο υπάρχει μια θέση ρεσεψιονίστα που χήρεψε προσφάτως. Οχτάωρο κανονικό, άλλοτε πρωί, άλλοτε βράδυ και οι αποδοχές –χωρίς ένσημα και τέτοιες αηδίες βέβαια– ανέρχονταν στο μυθικό ποσόν των 150.000 δραχμών.

—Υπάρχουν βέβαια και τα τυχερά, εξήγησε ο κύριος Τσιγκούνης, αλλά με την κρίση που μαστίζει τον τουρισμό μας και τη χαμηλή ποιότητα των πελατών δεν είναι να υπολογίζει και πολύ κανείς σ' αυτά.

Ήμουν όμως εγώ τώρα σε θέση να επιλέγω; Δέχτηκα μ' ευγνωμοσύνη τη δουλειά κι άρχισα να κάνω πάλι όνειρα. Πού ξέρεις; Ίσως τελικά να γύριζε η τύχη μου... Ίσως κάτι να γινόταν... Ίσως.

Και πράγματι, κάτι έγινε.

Μια βδομάδα από τη μέρα που ανέλαβα τα καινούργια μου καθήκοντα ο διευθυντής του ξενοδοχείου με κάλεσε και μου 'δωσε ένα φάκελο.

—Δυστυχώς, Λάμπη, λόγω της φοβερής κρίσης που περνάμε, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε περικοπές στο προσωπικό, είπε. Και φυσικά δεν μπορούμε να διώξουμε τους παλιούς, που έχουν οικογένεια και υποχρεώσεις... Καταλαβαίνεις. Λυπάμαι.

Στον φάκελο υπήρχαν 35.000 δραχμές σε χαρτονομίσματα των πεντακοσίων, για να φαίνονται πολλά. Ο κύριος Τσιγκούνης εξαντλούσε κάθε περιθώριο στη γενναιοδωρία του!

Επέστρεψα στο σπίτι, έκλεισα πόρτες και παράθυρα κι έπεσα για ύπνο.

«Tomorrow is another day» δεν έλεγε και η Σκάρλετ Ο' Χάρα;

Ο Σταμάτης το φέρνει βαρέως που δεν κατάφερε να με τακτοποιήσει. Αμολήθηκε να ψάχνει σε γνωστούς και φίλους και τελικά μου βρήκε κάτι. Η καινούργια μου δουλειά δεν έχει ωράριο και χτύπημα καρτέλας. Θα κάνω μεταφράσεις συμβολαίων, από τα ελληνικά στα αγγλικά ή στα γαλλικά για λογαριασμό ενός μεσιτικού γραφείου που έχει πάρει-δώσει με αλλοδαπούς. Εντάξει, μπορεί να μην είναι η πιο συνταρακτική ενασχόληση του κόσμου, αλλά τουλάχιστον με βολεύει επαρκώς, για την ώρα, μέχρι να συμβεί το θαύμα που περιμένω και που δεν μπορεί ν' αργήσει πια πολύ. Επιπλέον δεν θα έχω να βγαίνω από το σπίτι, κάτι το εξαιρετικά σημαντικό, γιατί στη φάση αυτή δεν θέλω να βλέπω ούτε σκύλο μπροστά μου, πόσο μάλλον ανθρώπους.

Το μόνο κακό στην όλη ιστορία είναι που δεν μου μένει ώρα –αλλά ούτε διάθεση– ν' ασχοληθώ με τα δικά μου πράγματα. Πάλι, ίσως αυτό να 'ναι και καλό. Μια ευκαιρία για αποτοξίνωση, για κάθαρση. Ουδέν κακόν αμιγές καλού –παρηγοριά στον άρρωστο!

Η Ανθή έρχεται συχνά και μου κάνει παρέα όπως πληκτρολογώ νομικές ηλιθιότητες. Δεν μιλάμε πολύ. Κάθεται στην πολυθρόνα της, καζεύει στην τηλεόραση και με παρηγορεί όταν με πιάνει η βαρυγκώμια.

“Όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς πέρασαν από τέτοια λούκια” μου λέει.

“Δεν θέλω να είμαι *μεγάλος* συγγραφέας. Μου αρκεί να είμαι *πετυχημένος*.”

“Κι αυτό θα γίνει. Υπομονή.”

“Πόση υπομονή ακόμη;”

“Όση χρειάζεται.”

Κάτι μου λέει όμως πως έχω πλησιάσει επικίνδυνα στα τελευταία μου όρια.

Εντεκάμισι χιλιάδες αυτοκτονίες στη Γαλλία, με πληροφορεί η εφημερίδα, για λόγους που σχετίζονται με οικονομικά θέματα και ανεργία. Κι άλλες 150.000 απόπειρες που δεν τελεσφόρησαν. Δηλαδή, κανονικός πόλεμος!

Παρακάτω, σε μια άλλη στήλη παραθέτουν τις μηνιαίες απολαβές των γνωστών τηλεπαρουσιαστών. Αρχίζουν από πέντε εκατομμύρια για τους «τοπ» τσάκαλους και φτάνουν στο ενάμισο για τα πιο δεύτερα βιολιά. Η «δικιά μου» βρίσκεται κάπου στη μέση.

Πέντε εκατομμύρια τον μήνα για να (παρα)πληροφορείς τον κοσμάκη! Δηλαδή... Πόσα θα 'πρεπε να παίρνει ένας δάσκαλος αν τηρηθούν οι σωστές αναλογίες; Δεκαπέντε; Είκοσι;

Ζω σε λάθος κόσμο ή εμένα μου φαίνεται;

Ον.

Η μελαχρινή θεά της πίστας, με κατακόκκινη, μακριά τουαλέτα, κι ένα ομοιόχρωμο γάντι –όπως η Ρίτα Χάιγουορθ στη «Τζίλντα»–, τα δίνει όλα. Κινήσεις προβαρισμένες χιλιάδες φορές, χαμόγελα και αισθησιασμός νοτίων προαστίων. Η φωνή δεν βγαίνει, αλλά σάματι ποιος σκοτίζεται για τέτοιες λεπτομέρειες, ας είναι καλά οι κονσόλες και οι μάγοι ηχολήπτες!

Δεν είναι για πέταμα η κακομοίρα, απλά την έχουν φυλακίσει σ' ένα ρόλο που ούτε της ταιριάζει, ούτε μπορεί να τον παίξει σωστά. Βέβαια, αν έμενε απλά ο εαυτός της μάλλον δεν θα πούλαγε, οπότε... Καλά κάνει. Προσπαθώ να τη φανταστώ στο πάλκο, στις μαγικές Τζιτζιφιές του άλλοτε, δίπλα στον Χατζηχρήστο, στον Παπαϊωάννου, στον Τσιτσάνη... Το πολύ να την είχαν για μόστρα, καθισμένη σε μια καρέκλα με κοντό φουστανάκι –τα πόδια κολλητά–, να χαμογελάει απλάνως χτυπώντας το ντέφι και φωνάζοντας πού και πού «όπα».

Σταματάει το τραγούδι απότομα, στρέφεται προς το μέρος μου και με κεραυνοβολεί με μια φοβερή ματιά.

“Αν δεν ήμουν καλή δεν θα 'χα την επιτυχία που έχω” μου πετάει κατάμουτρα.

Ξαφνιάζομαι και νιώθω να κοκκινίζω. Προσπαθώ να δικαιολογηθώ.

“Δεν είπα ότι δεν είσαστε καλή...” μουρμουρίζω.

“Δεν το είπες, αλλά το σκέφτηκες. Κοίτα να δεις, αγόρι μου... Αν δεν σου κάνω δεν έχεις παρά να γυρίσεις σε άλλο κανάλι, έτσι; Κανείς δεν σε υποχρεώνει να με βλέπεις. Άντε μπράβο.”

“Δεν έχω πρόβλημα να σας βλέπω, να σας ακούσω δυσκολεύομαι...”

Την είδα να σφίγγει το μικρόφωνο στο χέρι σαν να ετοιμαζόταν να μου το πετάξει στο κεφάλι.

“Α, ώστε έτσι; Μπανισιριτζής δηλαδή, ε; Μπανισιριτζής.”

“Είσαστε ωραία γυναίκα, δεν μπορώ να πω...”

Φάνηκε να μαλακώνει κάπως ή η ιδέα μου;

“Τόσους χρυσούς δίσκους δεν τους πήρα για τα ωραία μου τα μάτια, έτσι;”

Το «σίγμα» συριστικό.

“Δηλαδή, κι εμένα έτσι και μου ’διναν το κρατικό βραβείο πάει να πει ότι θα ήμουν σπουδαίος συγγραφέας;” πέταξα δειλά-δειλά.

Η ντίβα για πρώτη φορά άστραψε ένα πλατύ χαμόγελο. Το πρόσωπό της ομόρφυνε με μιας.

“Αμ έτσι πες μου, να καταλάβω!” γέλασε. “Πες μου ότι είσαι κουλτουριάρης, να συνεννοηθούμε.”

“Σαν «ψωριάρης» το κάνετε ν’ ακούγεται αυτό...” παρατήρησα (κάπως) ενοχλημένος.

“Γιατί, δεν είσατε; Εσύ και οι όμοιοι σου ζείτε σ’ άλλο κόσμο, αγόρι μου. Μόνο να κρίνετε ξέρετε, αφ’ υψηλού. Και πανάθεμα αν καταλαβαίνετε τι σας γίνεται. Δυο γαϊδουριών άχυρο δεν είσατε ικανοί να μοιράσετε, αλλά έχετε γνώμη για όλα. Αυτό μειράει, το άλλο είναι για πέταγμα... Και με τι κριτήρια, ρε τσόλια; Σε ρωτώ, με τι κριτήρια; Τι ξέρετε εσείς από ζωή για να βγαίνετε να κάνετε το δάσκαλο, ε; Με ρώτησες εμένα τι τράβηξα και τι πέρασα για να φτάσω εδώ που βρίσκομαι; Με ρώτησες;”

“Η έντασή μου αφορά την ποιότητα του προϊόντος που πλασάρετε, κυρία μου” απάντησα ξερά. “Με σας δεν έχω τίποτα το προσωπικό. Αντίθετα, όπως σας είπα και πιο πριν, σαν γυναίκα σας θαυμάζω.”

Μου χάρισε έναν ειρωνικό μορφασμό.

“Α, βέβαια, ξέχασα. Όταν πρόκειται για κρεβάτι την κουλτούρα την βάζουμε στην πάντα.”

“Δεν μίλησα εγώ για κρεβάτι...” της πέταξα εκνευρισμένος.

“Α, ναι... Σίγουρα... Ο θαυμασμός σου είναι εσένα ανώτερος των ταπεινών ενστίκτων, πλατωνικός. Μιλάμε

και για την πρώτη κουλτούρα! Ρε δεν τα' αφήνεις τα σάπια λέω εγώ; Σε ποια νομίζεις ότι μιλάς; Σε κανένα κοριτσάκι άβγαλτο που δεν ξέρει πούθε πάνε τα τέσσερα; Άσε μας κάτω, κύριε μου, στα τελευταία, μην στα πω πιο χοντρά για να τα καταλάβεις...”

Και παρατώντας με σύξυλο επέστρεψε στο τραγούδι της με μεγαλύτερο πάθος, σαν να 'θελε να με κάνει να συναισθανθώ το λάθος μου.

Ευτυχώς στο διπλανό κανάλι μεταδίδουν αγώνες στίβου.

Το θέμα της ημέρας οι «τρικλοποδιές» που μας βάζει ο Ιταλός μαφιόζος προσπαθώντας να μας εκθέσει παγκοσμίως –με απώτερο σκοπό τον τορπιλισμό της υποψηφιότητάς μας για την Ολυμπιάδα του 2004. Πάλι η υφήλιος εναντίον μας!

Οι αθλητές μας κάνουν φιλότιμες προσπάθειες να διακριθούν κι ας τους χρωστούν ακόμα τα πριμ από την προηγούμενη Ολυμπιάδα, κι ας έχουν να δουν οδοιπορικά από του Αγίου Πι ανήμερα! Οι φιλότιμες προσπάθειες όμως δεν αρκούν. Η εξέδρα θέλει μετάλλια, πρωτιές... Μπάφιασαν από «θριάμβους» του τύπου «10ος ολυμπιονίκης», τώρα που γεύτηκαν το μέλι δεν μασάνε άλλα φούμαρα. Πώς το λένε εκείνο το σοφό οι Αμερικάνοι; «Ο πρώτος είναι πρώτος, ο δεύτερος δεν είναι τίποτα». Εμείς δεν έχουμε φτάσει εκεί ακόμη, αλλά πού θα πάει, δυο-τρεις επιτυχίες ακόμη κι ο όχλος θα ζητάει αίμα.

Ο «σίγουρος» τσακάλης του μήκους –αυτός που τρελαίνεται για μεγαλόστομες δηλώσεις πριν από τους αγώνες– πάτωσε ξανά. Έφταιγε το βήμα, ο άνεμος ήταν αντίθετος, οι κριτές άδικοι, ο στίβος βαρύς, ο Θεός απών... Τα συνηθισμένα. Επόμενη ελπίδα μας η συναδέλφισσά του στο ίδιο αγώνισμα των γυναικών. Είναι κι όμορφη... Βοηθάει.

Τη βλέπω να ξεχύνεται στον στενό διάδρομο... Ένα τρέξιμο αβίαστο, σαν της ελαφίνας... Οι γάμπες θεϊκές, ανάγλυφες από την προσπάθεια... Σίδερο κάτω από βελουδένιο δέρμα... Ένα πάτημα... Η πτήση... Οι ζητωκραυγές... Οι πανηγυρισμοί...

Τα καταφέραμε. Ένα μετάλλιο... Το ασημένιο;

Οι δημοσιογράφοι την περικυκλώνουν, ρωτούν άσχετα πράγματα... Εξοργιστική η άγνοια αυτών των ανθρώπων! Απ' όλον τον απίθανο συρφετό του δημοσιογραφικού «λειτουργήματος» τούτοι εδώ είναι οι πιο πρωτόγονοι, οι πιο αγράμματοι, οι ορκισμένοι φονιάδες της γλώσσας.

Τι θα την ρώταγα εγώ τη στιγμή αυτή του θριάμβου της; Θα βρισκα λέξεις ή θα περιοριζόμουν να την κοιτάζω μαγνητισμένος, μαγεμένος, ζηλεύοντας μια δόξα που δεν μπορεί να σου αμφισβητήσει κανείς;

Η ντίβα εξακολουθεί να τα δίνει όλα στον δικό της κόσμο. Το γάντι έχει φύγει τώρα. Μάλλον, σε κάποια στιγμή έμπνευσης και υπολογισμένου ενθουσιασμού, θα το πέταξε στο δικό της πλήθος, ιερό κειμήλιο και σημαία.

Με βλέπει και μορφάζει, χωρίς να διακόψει όμως τη φορά αυτή. Τα σίγμα μόνο βγαίνουν κάπως πιο συριστικά.

Off.

Σκέφτομαι να τηλεφωνήσω στην Αγλαΐα, μα δεν μου βγαίνει. Δεν φέρθηκα καλά κι αυτό με πειράζει, αλλά πώς να επανορθώσω; Η κοπέλα είναι έξυπνη, θα με διαβάσει αμέσως, και μετά τι κάνω; Με την αδερφή της τα πράγματα ήταν πιο απλά, ξεκάθαρα. Η σχέση, όσο κράτησε, ήταν καθορισμένη. Κρεβάτι, συντροφικότητα,

αντίδοτο στη μοναξιά. Βγάσαμε τα μάτια μας και δεν το ψάχναμε παρακάτω. Ξέραμε ότι υπήρχε ημερομηνία λήξης και ζούσαμε μέρα με την ημέρα προσπαθώντας να πάρουμε ο ένας από τον άλλο ότι μπορούσαμε. «Να πάρουμε» αυτό ήταν το κλειδί της όλης φάσης. Παίρναμε, δεν δίναμε. Υγιέστατο, από μια άποψη, περιοριστικό από μια άλλη.

Και το ρημάδι το τηλέφωνο να μην λέει να χτυπήσει. Αλλά και να χτύπαγε...

Βλέπεις, δεν φτάνει να εκδοθεί και να κυκλοφορήσει ένα ρημάδι βιβλίο. Αν δεν το προωθήσουν, αν δεν το διαφημίσουν, αν δεν το προβάλουν, είτε βγήκε είτε δεν βγήκε ένα και το αυτό. Γιατί, ποιος στο καλό θα σκύψει πάνω στο πόνημα ενός άγνωστου των αγνώστων Λάμπη, που δεν ακούστηκε ποτέ, που δεν συζητήθηκε, που δεν υπάρχει καν; Δεν πάει να 'χει γράψει το αριστούργημα των αιώνων, άμα δεν γίνει ντόρος κανείς δεν πρόκειται να ενδιαφερθεί. Τα πίσω ράφια των βιβλιοπωλείων και οι αποθήκες των εκδοτικών οίκων είναι γεμάτα από αριστουργήματα που περιμένουν να γίνουν πολτός.

Όχι, η προβολή δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

Στέλνεις αντίτυπα δεξιά κι αριστερά. Στις εφημερίδες, στους κριτικούς, στον κύριο με το καπελάκι που έχει την εκπομπή στην τηλεόραση... Πού αλλού; Κι εντάξει, τα 'στειλες. Όλοι στέλνουν. Ποιος θα καθίσει να τους δώσει σημασία όμως; Ποιος θα κάνει τον κόπο να το ανοίξει το ρημαδοέντυπο, να το διαβάσει. Και πες ότι το κουτσοδιάβασε –γιατί με τον φόρτο που υπάρχει δεν περιμένει κανείς βέβαια από τον αρμόδιο να εντυφήσει εις βάθος–, πού θα βρει τον χώρο να το παρουσιάσει; Οι εφημερίδες δεν είναι ιδιαίτερα γενναιόδωρες με τις σελίδες τους όταν πρόκειται για «πολιτιστικά» θέματα (ειδικά το βιβλίο το έχουν μην σου πω τι). Οι εκδόσεις από την

άλλη μεριά (περιέργως και όλως παραδόξως) αυξάνονται και πληθαίνουν, οπότε φυσικά προτεραιότητα στην παρουσίαση έχουν τα ονόματα εκείνα που είναι αναγνωρίσιμα και «καθιερωμένα». Ποιος από τους γνωστούς να μείνει απέξω ώστε να πληροφορηθεί ο κόσμος (που χέστηκε, με το συμπάθιο) για την ύπαρξη κάποιου νεόκοπου Λάμπη; Οπότε η καταχώρηση αναβάλλεται κι αναβάλλεται και δώστου κι αναβάλλεται έως ότου είτε γίνει είτε δεν γίνει ένα και το αυτό. Άντε τώρα εσύ να πείσεις τον βιβλιοπώλη να κρατήσει χώρο στην προθήκη του επί ένα χρόνο για το βιβλίο του Λάμπη που περιμένει τη σειρά του να παρουσιαστεί! Δεν είμαστε καλά!

Τώρα βέβαια και το εξώφυλλο παίζει κάποιο ρόλο. Αν είναι «τραβηχτικό» κάποιος μπορεί να στραβωθεί να το πιάσει στα χέρια του κι αν του αρέσει πολύ να φτάσει μέχρι την ακραία περίπτωση να το αγοράσει. Δεν γίνεται δουλειά όμως έτσι.

Η χήρα έχει εξασφαλίσει την επιτυχία του πονήματός της πριν ακόμα κυκλοφορήσει. Κάτι πολιτικάτζες που το παίζουν συγγραφείς, κάτι δημοσιογράφοι, κάτι «επώνυμοι», δεν θ' αντιμετωπίσουν ποτέ πρόβλημα μακάρι και να γράψουν την πατάτα της χιλιετίας. Δημόσιες σχέσεις, «το ένα χέρι νίβει τ' άλλο» και πάνω τούβλα. Με το που χτυπάει βιτρίνα περνάει αυτομάτως στη δεύτερη έκδοση. Πράγμα που σημαίνει ότι πουλήθηκαν με το καλημέρα τα χίλια πεντακόσια, δυο χιλιάδες αντίτυπα της σάνταρ έκδοσης. Άντε εσύ τώρα, Λάμπη μας, να πουλήσεις έστω διακόσια!

Κι άντε πάλι να προτείνεις στον εκδότη και δεύτερο βιβλίο! Μα θα 'χει άδικο να σε πάρει με τις ντομάτες μετά ο άνθρωπος; (Άδικο θα 'χει, αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό).

Πάλι, ο δικός μου εκδότης είναι τη στιγμή αυτή το νούμερο ένα στον χώρο. Οργανωμένος, δικτυωμένος, σο-

βαρός... Όσους τίτλους βγάζει μόνος του σ' ένα χρόνο δεν βγάζουν όλοι οι άλλοι μαζί, αλλά... Έστω και μ' αυτές τις συνθήκες, τι πιθανότητες έχει ο Λάμπης, ο κάθε Λάμπης; Μόνο αν γίνει κάτι και σπάσει ο διάολος το ποδάρι του... Κάτι που έφαγα τη ζωή μου να περιμένω να συμβεί όμως και δεν λέει να μου κάνει τη χάρη.

Οπότε...

Κάτσε να μεταφράσεις συμβόλαια, είλωτα, κι άσε τα όνειρα για κείνους που τους παίρνει.

Οι γυναίκες της Ινδίας είναι οι ομορφότερες του κόσμου, έλεγες.

Κι έτσι είναι, μόνο που λίγοι έχουν πια το κουράγιο να τις θαυμάσουν. Άλλες εικόνες παίζουν μπροστά στα πρησμένα από την κούραση και την αϋπνία βλέφαρά τους. Εικόνες μακρινές, μορφές οικείες, κορμιά γνωστά στο άγγιγμα και το χάδι, φόρμες γήινες, δικές τους, ένα φιλί την ώρα του αποχαιρετισμού, ένα χάδι, μια υπόσχεση, ένα γέλιο παιδιού... Κι ας είναι ευλογημένος τούτος ο τόπος από τους θεούς... Κι ας ζούμε όλοι ένα όνειρο που δεν έχει τέλος... Κι ας φτάσαμε στην άκρη της Γης... Την καλύβα που αφήσαμε πίσω σκεφτόμαστε και το τσουκάλι στη φωτιά. Γιατί δεν είναι στη φύση του ανθρώπου το μεγαλείο. Δεν αντέχει η ψυχή του ν' ανεβαίνει συνεχώς.

Θα ήθελα να ήμουν σαν εκείνους. Πόσο θα το 'θελα! Να είχα κάπου να γυρίσω, κάποιον να με περιμένει... Μια γυναίκα, ένα παιδί, ένα σπίτι, μια μάνα... Κάτι.

Η μάνα μου πέθανε την περασμένη άνοιξη. Ήταν το μόνο νέο που έφτασε ως εμένα όλου αυτό του καιρού. Μαζί της πέθανε και η γεύση του γυρισμού.

Κάθομαι στην άκρη του ποταμού και καζεύω τις κοπέλες που πλένουν τα πολύχρωμα ρούχα τους. Σκούρο

δέρμα, ψημένο από τον ήλιο, μεγάλα μάτια, κατάμαυρα σαν τη νύχτα, κορμιά αγαλμάτινα με κινήσεις όλο χάρη κι ερωτικά καλέσματα. Γελούν και τιβίζουν μεταξύ τους σ' αυτή την παράξενη γλώσσα, την τόσο ξενική αλλά και τόσο οικεία συγχρόνως. Η παρουσία μου δεν τις ενοχλεί, αντίθετα φαίνεται να τις διασκεδάζει. Κάθε τόσο γυρίζουν και μου ρίχνουν γελαστές ματιές. Ξέρω πως δεν έχω παρά να διαλέξω. Εδώ τα πράγματα είναι αλλιώς απ' ότι εμείς έχουμε συνηθίσει. Ο έρωτας δεν είναι κάτι που πρέπει να κρύψεις, είναι χαρά και ζωή. Οι άνθρωποι αγαπιούνται ελεύθερα, χωρίς απώτερες σκέψεις, χωρίς συμφέρον, χωρίς συμβατικότητες. Έτσι θα πρέπει να ήταν πιστεύω στην αρχή του κόσμου, πριν οι θεοί αποστρέψουν το βλέμμα τους από μας. Μια συνεχής γιορτή, μια τελετή χαράς, μια ανύψωση της ψυχής και των αισθήσεων.

Ξαπλώνω στη σκιά του αρχαίου δέντρου και πασχίζω να κλείσω τα μάτια μου, να μην σκέφτομαι, να μην νιώθω, να μην καταλαβαίνω. Ένα απαλό αεράκι κατεβαίνει από το βοριά και γαληνεύει την ψυχή μου.

Μετά, το άγγιγμα το γνώριμο, το απαγορευμένο, των αγαπημένων χειλιών στα δικά μου.

"Summertime"

Δεν γινόταν να ξεφύγω. Ο Σταμάτης γιόρταζε τα γενέθλιά του και είχε καλέσει κόσμο. Στην αρχή το σχέδιο ήταν για κέντρο, οπότε θα 'χα μια καλή δικαιολογία, αλλά μετά το σχέδιο άλλαξε και η συγκέντρωση θα λάβαινε χώρα στο σπίτι του. «Μερικοί φίλοι» μόνο κατά τη διαβεβαίωσή του. Τίποτα το εξεζητημένο, τίποτα το επίσημο. Έτσι, να καθίσουμε στη βεράντα, να πιούμε ένα ποτήρι, να σαχλαμαρίσουμε, «να περάσει η ώρα».

Δεν γινόταν να ξεφύγω.

—Ευκαιρία να βγεις λίγο από το καβούκι σου, να δεις και κανέναν άνθρωπο, μου είπε ο φίλος μου. Δεν

είναι δυνατόν να κλειδαμπαρώνεσαι όλη την ώρα έτσι περιμένοντας πότε θα χτυπήσει το γαμημένο τηλέφωνο, να βγει ο εκδότης. Θα πάθεις στο τέλος.

Δίκιο είχε, αλλά σε μένα κάτι τέτοια πήγαιναν χαμένα. Και να 'βγαινα και να μην έβγαινα δεν θ' άλλαζε τίποτα στη ζωή μου. Τα ίδια σκατά παντού. Πολύ φοβάμαι ότι φτάνω (αν δεν έχω φτάσει κιόλας) στο αδιέξοδο που πάντα φοβόμουν κι απ' το οποίο ούτε ξέρω, ούτε και με νοιάζει να βγω. Οπότε, τι εδώ, τι εκεί; Στο κάτω-κάτω τι είχα να χάσω;

Η Ανθή με είδε να ετοιμάζομαι και χαμογέλασε.

“Πώς και το αποφάσισες;” είπε παίρνοντας ένα από τα τσιγάρα μου κι ανάβοντάς το.

Καθισμένη στο κρεβάτι αναπαυτικά, με την πλάτη στον τοίχο, φορούσε ένα μαύρο κομπινεζόν και ήταν άφτιακτη. Μια εικόνα πολύχρονης συμβίωσης.

“Με κάλεσε ο Σταμάτης...” της εξήγησα. “Δεν γίνεται να λέω συνέχεια όχι.”

“Καλά που το κατάλαβες... Άλλωστε, καλό θα σου κάνει. Θα βγεις, θα δεις κόσμο...”

“Αυτό λέει κι ο Σταμάτης” μουρμούρισα καθώς έψαχνα για παρουσιάσιμο πουκάμισο.

“Με μισή καρδιά το λες” παρατήρησε.

“Τα βαριέμαι αυτά, βρε Ανθή...”

Χαμογέλασε.

“Το ξέρω. Όμως... θα δεις... Στο τέλος μπορεί και να σου αρέσει.”

Πουκάμισο σε καλή κατάσταση δεν βρισκόταν πουθενά. Ίσως ένα φανελάκι μακό...

“Όλο και με λιγότερους βρίσκω κοινά σημεία...”

μουρμούρισα “Τι να μ’ αρέσει; Μήπως δεν ξέρω πώς θα ’ναι; Οι άντρες από τη μια μεριά να μιλάνε για λεφτά, ποδόσφαιρο και γκόμενες κι οι γυναίκες από την άλλη να μιλάνε για λεφτά, παιδιά και γκόμενους. Εγώ πού κολλάω;”

“Εσύ το έχεις δηλώσει: «ουδέτερος παρατηρητής»” απάντησε με κάποιο ελαφρό σαρκασμό στη φωνή της.

Σκούρο μπλε φανελάκι σε αρίστη κατάσταση, αν εξαιρέσουμε ένα μικρό κάψιμο από τσιγάρο κάτω από την αριστερή μασχάλη, που δεν θα φαίνεται.

“Δεν τα ’χω καταφέρει κι άσχημα ως τώρα σαν ουδέτερος παρατηρητής...”

“Ετσι λες;”

Στράφηκα και είδα πως με κοίταζε με κείνο το διαπεραστικό βλέμμα που είχε κάθε φορά που πήγαινε να με στριμώξει. Χωρίς φτιάξιμο η ηλικία κραύγαζε απελπισμένα, αλλά δεν πείραζε καθόλου.

“Έλα, βρε Ανθή, δεν έχω όρεξη για νουθεσίες κι αντιπαραθέσεις...” είπα.

“Δεν πρόκειται για νουθεσία. Νοιάζομαι για σένα.”

Ήξερα πως έλεγε αλήθεια. Πήγα κοντά της και την αγκάλιασα από τους ώμους.

“Το ξέρω και σ’ ευχαριστώ” είπα. “Απλά, δεν είμαι και πολύ στα κέφια μου τελευταία. Μην με παρεξηγείς.”

Άπλωσε το χέρι της και μου χάιδεψε το μάγουλο με μια τρυφερότητα που με συγκίνησε.

“Δεν σε παρεξηγώ” είπε. “Προσπαθώ να σου πω πως, αν με χρειαστείς, είμαι εδώ.”

Ο περίφημος «στενός φιλικός κύκλος» του Σταμάτη

απεδείχθη –όπως το περίμενα– σχήμα λόγου. Η βεράντα κόντευε να σωριαστεί από το πλήθος που σήκωνε πάνω της. Τους περισσότερους τους ήξερα βέβαια, αλλά ήταν και κάμποσα φρούτα που έβλεπα για πρώτη φορά.

Η Ασπασία με τον σύζυγο, οι «ευποροαστοί» του καφενείου σε πλήρη σύνθεση, η κυρία Τούλα, σφιγμένη σ' ένα κοντό μπλε φορεματάκι, με τον σύζυγο κι αυτή, ο κύριος Σώτος μετά της κυρίας του και... η έκπληξη της βραδιάς, η Δόμνα με τον παίδαρο συνοδό. Τέλεια! Όλοι-όλοι αντάμα κι ο ψώριαρος ακώρια –τρόπος του λέγειν.

Ο Σώτος ήταν ο πρώτος που με πήρε είδηση, για κακή μου τύχη, και κατέπλευσε πλήρους ενθουσιασμού και συνταρακτικών νέων.

—Λάμπη, πού να σου τα λέω! κραύγασε. Θρίαμβος! Θρίαμβος, παιδί μου! Δρέψαμε δάφνες ανεπανάληπτες! Πρώτο κρατικό βραβείο δοκιμίου! Μάλιστα, όπως το ακούς. Πρώτο κρατικό βραβείο δοκιμίου! Τι σου λέει αυτό, ε;

Τι να μου 'λεγε αυτό; Τι θα 'πρεπε να μου λέει δηλαδή αυτό; Κατάπληκτο με άφηνε, κυριολεκτικά ξερό! Αυτό μου 'λεγε.

—Συγχαρητήρια, κατάφερα να πω. Αλλά... Νομίζω ότι τα κρατικά βραβεία απονέμονται τον Ιανουάριο, με τον καινούργιο χρόνο... Πώς;...

Ο κύριος Σώτος γέλασε καλοκάγαθα και με χτύπησε στην πλάτη.

—Αχ, βρε Λάμπη, αχ, βρε Λάμπη, πού ζεις; είπε. Μα καλά, δεν το ξέρεις ότι αυτές οι δουλειές προαποφασίζονται; Η επίσημη ανακοίνωση είναι μια απλή διαδικασία. Κάνεις σαν να μην ανήκεις στο χώρο των γραμμάτων, βρε παιδί μου!

Μάλιστα.

—Του χρόνου λέω να χτυπήσω κι αυτό του πεζογραφήματος, συνέχισε ο βραβευμένος χαμηλώνοντας τη φωνή του εμπιστευτικά. Ξέρεις... Το ποσόν εκεί είναι ασυγκρίτως ελκυστικότερο.

Άφησα το βλέμμα μου ν' αλητέψει στα πέριξ κι αυτό το ατίθασο πήγε να σταθεί στα ορεκτικά μπουτσια της κυρίας Τούλας που ξεπρόβαλαν σ' όλη τους τη μεγαλοπρέπεια μέσα από το ανεπαρκέστατο φορεματάκι. Λεία, με ωραία γράμμωση κραύγαζαν να τα προσέξεις, να τα καταχωρήσεις στα κυκλώματα της μνήμης για τις μετέπειτα μοναχικές φαντασιώσεις.

—Εσένα το βιβλίο σου πώς πάει, τυπώθηκε; έφτασε από μακριά η φωνή του συνομιλητή μου.

—Τυπώνεται, μουρμούρισα.

Και με πρόφαση να σερβιριστώ ένα ποτό κατάφερα να του ξεγλιστρήσω προσωρινά.

Η Δόμνα με σταμάτησε πριν καταφέρω να φτάσω στον μπουφέ.

—Μπα, τι βλέπω; έκανε χαμογελώντας. Έπεσε κανένας φούρνος; Μαύρα μάτια κάναμε να σε δούμε.

Πανέμορφη, λαμπερή, ασυζητητί ανανεωμένη. Ο έρωτας, ο άτιμος!

—Νά που με βλέπετε...

—Μόνος σου ήρθες;

—Ε, ναι... Τις οδαλίσκες τις αφήνω συνήθως στο σπίτι.

Γέλασε.

—Αχ, βρε Λάμπη! είπε. Τίποτα δεν μπορείς να πάρεις στα σοβαρά, ούτε καν τον εαυτό σου.

—Ε, κάτι παραπάνω θα ξέρω...

Στράφηκε και με κοίταξε ίσια στα μάτια.

—Έτσι λες; είπε.

—Γιατί, διαφωνούμε;

Είχαμε φτάσει κοντά στον μπουφέ κι έψαχνα να βρω κάτι που δεν θα μου τίναζε το στομάχι στον αέρα. Ευτυχώς κάπου ξεχασμένο υπήρχε άσπρο κρασί.

—Τελικά ίσως να μην σε ξέρω και τόσο καλά, ήρθε η απάντηση της Δόμνας.

—Γιατί, μήπως εγώ με ξέρω; μουρμούρισα βάζοντας κρασί σ' ένα ποτήρι.

Με κοίταξε και πάλι στα μάτια κι αυτή τη φορά χαμογέλασε.

—Μυστήριο τραίνο που είσαι όμως, βρε Λάμπη!

—Γιατί το λες αυτό; ενδιαφέρθηκα.

Χαμογέλασε πάλι, κάτι πήγε να πει, δίστασε... Φάνηκε να το σκέφτεται... Στο τέλος πήρε την απόφαση.

—Θα σε ρωτήσω κάτι που ήθελα να σε ρωτήσω από καιρό, αλλά δεν μου βγαίνει, είπε. Θα μου απαντήσεις όμως χωρίς περιστροφές. Σύμφωνοι;

Τώρα γιατί τα χέρια μου άρχισαν να παγώνουν;

—Σύμφωνοι, είπα με μισή καρδιά.

Ήπια μια γουλιά από το ποτό της.

—Θυμάσαι που κουβεντιάσαμε για ένα όνειρο εδώ και καιρό; πέταξε ξαφνικά.

Και με ξεμπέρδεψε.

Δεν το περίμενα και φαίνεται πως σ' αυτή ακριβώς την ανετοιμότητά μου ποντάρισε για να μ' αιφνιδιάσει.

—Κάτι θυμάμαι..., ψέλλισα ψάχνοντας για δρόμους διαφυγής.

Δεν μου 'κανε τη χάρη.

—Ξέρεις για ποιο όνειρο μιλάω.

Ήξερα. Κατάφερα να κάνω «ναι» με το κεφάλι.

—Λοιπόν..., συνέχισε. Δεν έδωσα αμέσως τότε σημασία, αλλά αργότερα, όταν το ξανασκέφτηκα, μου έκανε μεγάλη εντύπωση.

—Τι σου 'κανε εντύπωση; ρώτησα για να κερδίσω χρόνο περισσότερο παρά γιατί δεν ήξερα την απάντηση.

—Μου 'κανε εντύπωση που ήξερες λεπτομέρειες, είπε κοιτάζοντάς με κατάματα. Λεπτομέρειες του δικού μου ονείρου. Δεν σου φαίνεται κομμάτι περίεργο αυτό;

—Spooky, δοκίμασα ν' ασειευτώ.

Πάλι δεν μου 'κανε τη χάρη.

—Δεν κάνω πλάκα, με προειδοποίησε.

Δεν υπήρχε άλλος τρόπος παρά να επιχειρήσω βουτιά στα βαθιά. Παγιδευμένος!

—Για να δούμε αν μιλάμε για το ίδιο πράγμα, έκανα.

—Να συγκρίνουμε σημειώσεις δηλαδή;

—Ας πούμε...

Δίστασε για μια στιγμή και μετά το αποφάσισε.

—Εντάξει, είπε χαμογελώντας. Μια σου και μια μου. Ρώτα με.

Μια κουβέντα είναι αυτή. Το ποτήρι στα χέρια μου πάγωνε αφόρητα, το ακούμπησα σ' ένα τραπεζάκι. Τουλάχιστον αν το πήγαινα με το μαλακό...

—Ήμασταν στο σπίτι μου οι δυο μας, είπα. Ναι;

—Ναι. Και κάναμε έρωτα, ήρθε ακαριαία η απάντηση διαλύοντας τα σχέδιά μου.

—Στο μπάνιο...

—Ακριβώς... Ήταν νύχτα και... δεν ήμασταν μόνοι μας.

Κόμπιασα. Την κοίταξα για να πάρω θάρρος. Χαμογελούσε μ' ένα χαμόγελο ακαθόριστο.

—Η κοπέλα απέναντι... Γδυνόταν.

—Κόκκινα μαλλιά και ωραίο στήθος...

Κοιταχτήκαμε, αυτή τη φορά το ίδιο ξαφνιασμένοι.

Έπεσε μια σιωπή. Την έσπασε πρώτη εκείνη.

—Πώς είναι δυνατόν να ξέρεις τι ονειρεύτηκα; ψιθύρισε.

Τι μπορούσα να της πω;

—Μοιραστήκαμε το ίδιο όνειρο, μουρμούρισα.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική. Μετά άπλωσε το χέρι της και με χάιδεψε απαλά, τρυφερά, στο μάγουλο.

—Όπως και να 'χει το πράγμα δεν ευθυνόμαστε για τα όνειρά μας, είπε. Έτσι δεν είναι;

—Έτσι.

Μου χαμογέλασε ξανά κι έφυγε να ψάξει για τον φίλο της.

Η Ανθή με περίμενε εκεί που την είχα αφήσει, όπως την είχα αφήσει.

“Λοιπόν;” ρώτησε βλέποντάς με να μπαίνω. “Πέρασες καλά;”

“Σπουδαία!” αναστέναξα αφήνοντας το κορμί μου να σωριαστεί δίπλα της στο κρεβάτι.

Άπλωσε το χέρι και μου ανακάτεψε τα μαλλιά.

“Γιατί άφησες την ευκαιρία να πάει χαμένη;” ψιθύρισε.

Γιατί την άφησα;

“Ίσως γιατί είναι πια πολύ αργά.”

“Η γιατί φοβάσαι;”

“Η γιατί φοβάμαι” παραδέχτηκα.

Οι μέρες περνάνε απελπιστικά ομοιόμορφες και προβλέψιμες. Οι λογαριασμοί τρέχουν και δεν τους προφταίνω. Τρώω όταν το θυμάμαι, χωρίς όρεξη, ότι βρεθεί. Κοιμάμαι όταν δεν μπορώ να κρατήσω πια τα βλέφαρά μου ανοιχτά. Διαβάζω χωρίς να ξέρω τι διαβάζω. Και φυσικά, μεταφράζω συμβόλαια σαν αυτόματο. Τηλεόραση δεν έχω ανοίξει, έπαψα να διαβάζω εφημερίδες, μόνο τις αγοράζω, για να μπορώ να βλέπω την Έλλη με τα ωραία μάτια και να συντηρούμαι με το χαμόγελό της.

Η Έλλη, η Δόμνα... Ανικανοποίητες φαντασιώσεις που δεν θα 'παιρναν ποτέ σάρκα και οστά. Γιατί; Τρέχα γύρευε. Η μία ήξερε, αλλά τ' άφησα να περάσει, η άλλη... Δυο-τρεις φορές έφτασα πολύ κοντά να της μιλήσω, να της ζητήσω να πιούμε έναν καφέ μαζί, όμως δεν είχα το κουράγιο ν' αντιμετωπίσω πιθανή (πιθανότατη) άρνηση. Τουλάχιστον έτσι άφηνα μια υποψία ελπίδας να τρέφεται κάπου στο σκοτάδι περιμένοντας καλύτερες ημέρες...

Όχι, η ζωή μου πάει κατά διαόλου κι εγώ δεν έχω ούτε τη δύναμη, ούτε τη διάθεση ν' αντιδράσω. Τουλάχιστον όταν έγραφα περνούσα καλά. Τώρα όμως ούτε αυτό δεν μπορώ να κάνω. Κάθομαι κι αραδιάζω τις σκέψεις μου στην οθόνη του κομπιούτερ κι αντί αυτό να με αλαφρώσει με βαραίνει περισσότερο. Αν συνέβαινε κάτι και

τα τίναζα και κάποιος διάβαζε αυτά τα παραληρήματα σίγουρα θα κούναγε το κεφάλι του με κατανόηση. Σαλταρισμένος ο τυπάκος! Έπαιξε κι έχασε. Κι αντί να το χωνέψει και να συμφιλιωθεί με την ιδέα έδωσε ένα σάλτο και πήγε ακόμα πιο μακριά, από κει που δεν υπάρχει γυρισμός. Α, ρε Λάμπη, loser! Αιωνία σου η μνήμη, φευγάτε!

Άντε να βρεις άκρη!

Και ξαφνικά όλα άλλαξαν. Μέσα σ' ένα Σαββατοκύριακο. Εκεί που δεν το περίμενα.

Τίποτα δεν το προδίκαιζε και τίποτα δεν με είχε προειδοποιήσει γι' αυτό. Έγινε ξαφνικά, όπως όλα τα σημαντικά στη ζωή μου. Ξαφνικά.

Την είδα να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού μου με το που άνοιξα τα μάτια μου κείνο το Σαββατιάτικο πρωινό. Φορούσε ένα απλό μπλουζάκι και τζηνς, είχε τραβηγμένα τα μαλλιά της πίσω και ήταν τελείως άβαφη. Χαμογελούσε.

“Εσύ!!!;”

“Καθόλου πρωτότυπη ατάκα” σχολίασε χωρίς να πάψει να χαμογελάει.

Τράβηξα το σεντόνι μηχανικά και σκέπασα τη γύμνια μου.

“Μα... Πώς;...”

Τα μάτια της, από κοντά φαίνονταν πιο ανοιχτόχρωμα απ' ότι στο γυαλί. Υπήρχαν μελιές και γκριζες ανταύγειες που έπαιζαν μέσα στο πράσινο.

“Σκέφτηκα να κάνω κάτι ξεχωριστό αυτό το Σαββατο-

κύριακο” είπε. “Ήρθα να το περάσω μαζί σου. Ελπίζω να μην σ’ ενοχλεί αυτό.”

Να μ’ ενοχλήσει!

“Είναι που... Δεν το περίμενα...” κατάφερα να ψιθυρίσω.

“Έχεις τίποτ’ άλλα σχέδια; Δεν θέλω να σου είμαι εμπόδιο.”

Να είναι εμπόδιο!!!

“Όχι, όχι...” βιάστηκα να πω. “Αντίθετα, είμαι πανευτυχής που σε βλέπω.”

Γέλασε.

“Μη βιάζεσαι” είπε. “Στο τέλος γίνονται οι λογαριασμοί. Σε προειδοποιώ, δεν είμαι πολύ εύκολος άνθρωπος να ζει κανείς μαζί του.”

“Θα... ζήσουμε μαζί;!” ψέλλισα μην πιστεύοντας στ’ αυτιά μου.

Με κοίταξε περιπαιχτικά. Τα λακκάκια στην άκρη των χειλιών της τρεμόπαιζαν.

“Τουλάχιστον γι’ αυτό το Σαββατοκύριακο” είπε. “Αν φυσικά το θες κι εσύ.”

“Είναι σίγουρο πως δεν ονειρεύομαι;”

“Όσο γι’ αυτό... Στο υπογράφων.”

Απίστευτο!

Κοίταξα γύρω μου. Το δωμάτιο είχε τα χάλια του. Ακολούθησε το βλέμμα μου.

“Μη σε νοιάζει” είπε χαμογελώντας. “Έχω δει και χειρότερα. Θα το τακτοποιήσουμε μαζί.”

Σηκώθηκε και τεντώθηκε.

“Πάω να σου φτιάξω καφέ” είπε. “Μια κοφτή ζάχαρη και γάλα, έτσι;”

“Ναι, ευχαριστώ.”

Βγήκε να πάει στην κουζίνα κι εγώ επωφελήθηκα να τρέξω στο μπάνιο, να μπω κάτω απ’ το νερό, να συνέλθω.

“Ονειρο είναι!” σκέφτηκα. “Θα δεις... Βγαίνοντας από το μπάνιο δεν θα υπάρχει ψυχή στο σπίτι. Δεν μπορεί...”

Στέγνωξα με την ησυχία μου, ξυρίστηκα, βούρτσισα τα δόντια μου, ντύθηκα...

Τη βρήκα να με περιμένει στο σαλόνι, με δυο κούπες καφέ αχνιστό ακουμπισμένες μπροστά της στο τραπέζακι.

“Μ’ αρέσει το σπίτι σου” είπε. “Είναι... Πώς να το πω;... Διαφορετικό. Δείχνει άνθρωπο με αισθητική και προσωπικές ευαισθησίες.”

Κάθισα απέναντί της, ήπια μια γουλιά απ’ τον καφέ που μου είχε ετοιμάσει (θεσπέσιος!) κι άναψα τσιγάρο για να κρύψω την αμηχανία μου.

“Ακόμη δεν το ‘χεις κωνέψει, έτσι;”

Είχε κουλουριαστεί σαν γάτα στον καναπέ και με κοίταζε χαμογελώντας.

“Δεν είναι και τόσο εύκολο!” μουρμούρισα. “Δεν το περίμενα...”

“Τα καλύτερα και τα χειρότερα μας συμβαίνουν πάντα χωρίς να τα περιμένουμε” είπε.

Ο ήλιος έξω πυρπολούσε αλύπητα τα ντουβάρια των σπιτιών, εδώ μέσα όμως το φως φιλτραριζόταν γλυκά από τις γρίλιες των κλειστών παντζουριών κι έδινε μια ψευδαίσθηση δροσιάς.

“Ἦρθες ἀλήθεια νὰ περάσεις τὸ Σαββατοκύριακο μαζί μου;” τὴ ρώτησα διστακτικά.

“Δεν θέλεις;”

“Μου φαίνεται ἀπίστευτο.”

“Γιατί;”

“Μα... Δεν γνωριζόμαστε καν!”

Χαμογέλασε.

“Ευκαιρία νὰ γνωριστούμε.”

“Ναι...”

“Μένεις μόνος σου ἐδῶ;” ρώτησε.

“Φυσικά.”

“Γιατί *φυσικά*; Τὸ φυσικὸ ὑπάρχει στὸ νὰ ζεῖ κανεὶς ολομόναχος;”

“Ἐχω συνηθίσει ἐτσι.”

“Καὶ δεν σ’ ἐνοχλεῖ αὐτό; Δεν εἶναι στιγμὲς ποὺ θὰ ἤθελες νὰ μοιραστεῖς κάτι με κάποιον; Μία σκέψη, ἓνα ἀστεῖο, ἓνα χᾶδι;”

“Ὅταν νιώθω αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τὸ κάνω.”

Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

“Εἶναι ὅμως ὁ τρόπος σου σωστός;”

“Δεν εἶμαι σίγουρος γιὰ τὸ τι εἶναι σωστό καὶ τι λάθος.”

Γέλασε.

“Αὐτὸ νὰ λέγεται!” εἶπε. “Σίγουρα. Ὅμως ἐγὼ γιὰ ἄλλο μιλάω. Γιὰ τὸν τρόπο ποὺ διάλεξες νὰ ἔχεις ἐπαφὴ με τὸν ἔξω κόσμον. Ἡ μέθοδός σου εἶναι –παραδέξου το– ἀπὸ τὶς πιο ἀνορθόδοξες. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι χαράζουν μία γραμμὴ ποὺ ὀρίζει τὰ σύνορα ἀνάμεσα σε

πραγματικότητα και φαντασίωση. Στη δική σου περίπτωση οι δυο αυτοί κόσμοι μπλέκουν και μπερδεύονται, αλληλοσυμπληρώνονται. Πώς ξεχωρίζεις το απτό από το ιδεατό;”

“Δεν τα ξεχωρίζω. Αν το ’κανα θα κατέληγα σαν τους χιλιάδες δυστυχημένους ανθρώπους που βολοδέρνουν δικασμένοι ανάμεσα σ’ επιθυμία και πραγματοποίηση. Τουλάχιστον έτσι είμαι μέρος του παιχνιδιού κι όχι απλός θεατής.”

“Το βλέπεις δηλαδή σαν παιχνίδι;” έκανε σμίγοντας τα φρύδια της.

“Όχι βέβαια. Είναι ο δικός μου τρόπος ζωής, το δικό μου ταξίδι.”

“Και φυσικά το καταφύγιο. Ένας τόπος όπου κανείς και τίποτα δεν μπορεί να σ’ αγγίξει, αν δεν το θελήσεις ο ίδιος. Σωστά;”

“Και είναι αυτό επιλήψιμο;”

“Δεν θα βάλω εγώ ταμπέλες.”

Της άρεσαν οι διαξιφισμοί. Απίστευτα ετοιμόλογη για γυναίκα! Θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνη αν την άφηνε κανείς να πλησιάσει πολύ.

“Πάντως εξακολουθεί να μου κάνει εντύπωση που διάλεξες να περάσεις το Σαββατοκύριακο σου μ’ αυτό τον τρόπο” είπα.

Χαμογέλασε.

“Να σου πω την αλήθεια και μένα μου κάνει εντύπωση. Όμως, κάτι μου λέει πως δεν έκανα λάθος.”

Αμήν!

Σηκώθηκε και μάζεψε τις κούπες του καφέ.

“Έχω μια ιδέα” είπε. “Θες να φτιάξουμε το σπίτι

μαζί; Να το αλλάξουμε, να του δώσουμε μια άλλη μορφή, κάτι που να ταιριάζει και στους δυο μας; Δεν θα 'χει γούστο;”

“Γιατί όχι;”

Πότε ήταν η τελευταία φορά που ασχολήθηκε γυναίκα μ' αυτά τα πράγματα εδώ μέσα;

Πρώτα πιάσαμε να ξεσκαρτέψουμε τις εφημερίδες και τα περιοδικά που στοιβαγμένα άναρχα εδώ κι εκεί έπνιγαν τον χώρο. Αυτά που θα 'φευγαν μπήκαν σε μεγάλες μαύρες σακούλες σκουπιδιών που αραδιάζονταν, όλο και πολυαριθμότερες καθώς πέραγε η ώρα, στον διάδρομο, δίπλα στην πόρτα. Τον ίδιο δρόμο πήραν και τα άπειρα μικροαντικείμενα που δεν εξυπηρετούσαν πια κανένα σκοπό και που από καιρό είχαν πάψει να έχουν λόγο και δικαίωμα ύπαρξης εδώ μέσα.

Μετά πιάσαμε την ηλεκτρική σκούπα και με γέλια κι αστεία επιτεθήκαμε στη σκόνη και τις αράχνες που στοιχειωναν τα πάντα. Ήταν ευχαρίστηση να κάνω πράγματα μαζί της, μου έδινε μια αίσθηση μονιμότητας. Αφού άλλαξε τον χώρο, αφού θέλησε ν' αποτυπώσει πάνω του τη δική της σφραγίδα, πάει να πει πως το πέρασμά της δεν θα 'ταν πρόσκαιρο. Έμοιαζε λίγο σαν να 'μασταν νιόπαντρο ζευγάρι που έφτιανε τη φωλιά του –όπως γίνεται στα έργα. Πού και πού κάναμε ένα μικρό διάλειμμα, να πιούμε μια μπύρα, ν' ανασάνουμε και τότε έψαχνα το βλέμμα της, πασχίζοντας να διαβάσω αυτό που κρυβόταν βαθιά μέσα στην πράσινη άβυσσο. Το καταλάβαινε και χαμογελούσε.

“Το *τώρα* είναι κείνο που έχει αξία” μου υπενθύμιζε. “Μην το χάνεις για χάρη ενός αβέβαιου *μετά*.”

Μα αυτό το *μετά* δεν ήταν που έτρεμα σ' όλη μου τη

ζωή; Πώς να το αγνοήσω; Και πώς ν' αντέξω τη σκέψη μιας συνέχειας όπου εκείνη θα ήταν όμως απύσχα; Βλέπεις, ήδη, στο μικρό αυτό διάστημα της απροκάλυπτης εισβολής της στη ζωή μου, είχε καταφέρει να με στοιχειώσει. Ποτέ άλλοτε παρουσία γυναίκας δεν είχε γεμίσει με τέτοιο απόλυτο κι επικίνδυνο τρόπο τον χώρο αυτό (και μάλιστα τόσο γρήγορα). Ούτε η Εύα, ούτε η καημένη η Όλγα, ούτε –πολύ λιγότερο– η Καίτη δεν είχαν καταφέρει αυτό που η άγνωστη (γιατί άγνωστη δεν ήταν;) κατάφερε άκοπα μέσα σε λίγες ώρες. Ίσως έφταιγε το ξαφνικό του πράγματος, η έκπληξη, το απροσδόκητο, που δεν μου άφησε περιθώρια να υψώσω τις άμυνες μου, να προστατευθώ. Ίσως πάλι να ήταν κάτι άλλο, κάτι πολύ διαφορετικότερο... Πολύ πιο τρομακτικό...

Μ' έβαλε να μαστορέψω τα φωτιστικά, αλλάζοντας εντελώς τη λειτουργικότητα και την αποστολή τους, ενώ εκείνη βάλθηκε ν' αδειάζει και να τακτοποιεί τα ντουλάπια και τα ράφια της κουζίνας. Μετά, ανοίξαμε μαζί μπαούλα, ντουλάπες και συρτάρια κι αρχίσαμε να ψάχνουμε για υφάσματα, παντιέρες, μπατίκ, υφαντά κι άλλα μικροπράγματα που ήταν απαραίτητα για τις αλλαγές που είχε κατά νου.

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και στο σπίτι επικρατούσε ένα χαρούμενο χάος. Κοίταξα γύρω μου και –για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό– ένιωσα την καρδιά μου ν' αλαφρώνει. Επιτέλους, μοιραζόμουν κάτι με κάποιον! Με κάποιον που... Που τι;

Ανατρίχιασα και το κατάλαβε.

“Τι έπαθες, κουράστηκες;” με ρώτησε παραμερίζοντας με την ανάστροφη του χεριού τα μαλλιά που της έπεφταν στα μάτια.

Στάζαμε και οι δυο στον ιδρώτα, τα φανελάκια κολούσαν πάνω μας και η σκόνη είχε φτιάξει γκριζόμαυρους λεκέδες σε ρούχα και σε δέρμα.

“Έμεινα από τσιγάρα” είπα ξαφνικά, λες και μου ἔρθε έμπνευση τη στιγμή εκείνη.

“Θα κατέβεις να πάρεις; Με την ευκαιρία κατέβασε και μερικές σακούλες.”

Με είδε που δίσταζα και κατάλαβε. Χαμογέλασε και ήρθε κοντά μου. Άπλωσε το χέρι της και –για πρώτη φορά– με άγγιξε στο μάγουλο.

“Μη φοβάσαι” είπε. “Δεν πρόκειται να πάω πουθενά. Εδώ θα με βρεις.”

Χαμήλωσα τα μάτια ντροπιασμένος που διάβασε με τόση ευκολία το μυαλό μου.

“Δεν έχω συνηθίσει ακόμη στην ιδέα...” δικαιολογήθηκα.

Στάθηκε για λίγο μπροστά μου, το πρόσωπό της αντίκρυ στο δικό μου, πολύ κοντά, και με κοίταξε βαθιά στα μάτια, σαν να ἔθελε να με υπνωτίσει με τα δικά της, τα μαγικά. Μετά, σαν υπόσχεση ή σαν απειλή, ακούμπησε τα χείλη της στα δικά μου απαλά, μια, δυο φορές και τραβήχτηκε πάλι αμέσως.

“Εδώ θα είμαι” ψιθύρισε.

Τα φώτα είχαν ανάψει κάτω στον δρόμο και οι τουρίστες, με τις βραδινές τους στολές, σουλατσάριζαν χαζεύοντας άσκοπα τα κρεμασμένα ταγάρια και τα χαϊμαλιά της συμφοράς πριν πάρουν το δρόμο για το εστιατόριο. Κάτι βλαχοκαμάκια, σφιγμένα μέσα στα στενά, άσπρα τους παντελόνια, με το μαλλί φρέσκο από το κομμωτήριο, ανέβαιναν προς την πλατεία με την ελπίδα να συναντήσουν την περιπέτεια που θα τους έφτιαχνε τη βραδιά. Κάτι παιδάκια κυνηγιόντουσαν με τα παγωτά κωνάκι στο χέρι...

Τα βήματά μου μ’ έφεραν χωρίς να το καταλάβω στον περίπατο της παραλίας, όπου οικογένειες και συ-

νταξιούχοι σουλατσάριζαν γαλήνια, απολαμβάνοντας τα χρώματα του ουρανού που σκούραινε στο βάθος και το ελαφρό αεράκι που 'ρχόταν από τη θάλασσα, να δροσίσει τα ταλαιπωρημένα από την κάψα της ημέρας κορμιά τους. Παρέες-παρέες έμοιαζαν όλοι τους ν' ανήκουν κάπου. Ένωσα να είμαι η μοναδική παραφωνία ανάμεσά τους.

Κάθισα σ' ένα πεζούλι και ξεχάστηκα.

Δυο πραγματικότητες. Η δική τους και η δική μου. Δυο κόσμοι που δεν τέμνονται, άρα δεν συναντιούνται. Ποιος από τους δυο ήταν ο αληθινός;

Τι θα 'βρισκα γυρίζοντας στο σπίτι;

Τι ήθελα να βρω;

Γιατί, δεν είχα πια καμιά αμφιβολία, αυτό που συνέβαινε τη φορά αυτή ήταν αλλιώτικο. Δεν το είχα προκαλέσει –συνειδητά τουλάχιστον– κι επομένως δεν μπορούσα να το ελέγξω. Δεν ήταν παιχνίδι. Δεν ήταν απόδραση. Δεν ήταν μια από τις ιστορίες εκείνες που διηγούμαι στον εαυτό μου για παρηγοριά. Δεν ήξερα τι ήταν, δεν είχα όνομα που να του ταιριάζει. Ένωθα μόνο ότι ήταν επικίνδυνο. Πράγμα παράξενο όμως... Δεν φοβόμουν. Το μόνο που με φόβιζε ήταν μην γυρίσω και δεν τη βρω εκεί.

Μονομιάς κατάλαβα πως τίποτ' άλλο δεν είχε σημασία πια. Ούτε το βιβλίο, ούτε τα καλλίγραμμα μπουτια των γυναικών, ούτε τα λεφτά, ούτε η ζωή μου η ίδια. Ότι όνειρα είχα κάνει μέχρι τώρα ακυρώνονταν, εκμηδενίζονταν. Μόνο η παρουσία της είχε αξία. Αν έφευγε...

Τινάχτηκα πάνω κι άρχισα να τρέχω σαν δαιμονισμένος προς το σπίτι. Οι νοικοκυραίοι και οι σουλατσάδοροι στρέφονταν να με κοιτάξουν παραξενεμένοι στο δρόμο –άλλος ένας φουκαράς που τον βάρεσε η ζέστη

κατακούτελα. Ανέβηκα τις σκάλες δυο-δυο και χτύπησα το κουδούνι της πόρτας ξέπνοος. Τίποτα! Ησυχία!

Κανείς!

Μια μαύρη απελπισία μ' έπιασε και με πλάκωσε. Έψαξα για τα κλειδιά μου... Τα χέρια μου δεν υπάκουαν... Θεέ μου!

Η πόρτα άνοιξε και την είδα μπροστά μου, σαν σε όνειρο, να μου χαμογελάει.

“Τι έπαθες; Έτρεχες;”

Την άρπαξα στην αγκαλιά μου και την έσφιξα όπως δεν έχω σφίξει ποτέ άνθρωπο μέχρι τώρα. Προσπάθησα να μιλήσω, αλλά ο λαιμός μου είχε ξεραθεί. Τα μάτια μου είχαν θολώσει κι έτσουζαν.

Δυο αυλάκια αλμυρά δάκρυα κύλησαν πάνω στα μάγουλά μου κι αντί να ντραπώ τα δέκτηκα με ανακούφιση.

“Σου το είπα πως θα μ' έβρισκες εδώ” ένιωσα τα χείλη της να ψιθυρίζουν κοντά στο αυτί μου.

Από μέσα ερχόταν απαλή η μουσική του «*Summertime*».

“ Ain’t Misbehavin’ ”

Πλησίαζαν μεσάνυχτα όταν τελειώσαμε με το σπίτι. Το αποτέλεσμα ήταν θεαματικό. Τίποτα δεν θύμιζε πια τον χώρο που ήξερα, τον κόσμο που είχα σκαρώσει όλα αυτά τα χρόνια. Λες και τον άγγιξε μια νεράιδα με το μαγικό της ραβδί κι εξόρκισε τα μάγια και τη σκοτεινιά, που ήταν η μόνιμη συντροφιά μου, ανοίγοντας την σκεπή διάπλατη στον ουρανό και τ' αστέρια!

—Καλά τα καταφέραμε, σχολίασε επιθεωρώντας το έργο της.

—Ναι, είναι πολύ όμορφα.

—Σου αρέσει;

—Ότι κάνεις μου αρέσει.

Γέλασε και μου ῥιξε μια φιλική αγκωνιά.

—Με κακομαθαίνεις, είπε.

Μετά, κάναμε ένα ντους, ο καθένας με τη σειρά του, να ξεπλύνουμε τη σκόνη και τον ιδρώτα από πάνω μας, φορέσαμε καθαρά ρούχα, φτιάξαμε μια σαλάτα και βγήκαμε στην ταράτσα.

Το φεγγάρι, τεράστιο, ασημένιο, κρεμόταν στη μέση του ουρανού σαν ψεύτικο δίνοντας στο σκηνικό μια όψη ακόμα πιο θεατρική απ' ότι συνήθως.

Φάγαμε κουβεντιάζοντας αμέριμνα και μετά, με τις πολυθρόνες μας κοντά-κοντά πιαστήκαμε από το χέρι και ξεχαστήκαμε ν' αγναντεύουμε τη θάλασσα και τα φωτάκια που λαμπίριζαν στην απέναντι ακτή.

—Είχα δίκιο να ῥθω τελικά, ψιθύρισε σε μια στιγμή. Είναι πολύ όμορφα εδώ.

Έσφιξα το χέρι της απαλά κι ανταποκρίθηκε.

—Είναι όμορφα επειδή είμαστε μαζί.

Στράφηκε και με κοίταξε στα μάτια.

—Έτσι νιώθεις; ρώτησε.

—Κι εσύ;

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

—Κι εγώ, ψιθύρισε. Είχα καιρό να νιώσω έτσι. Ξαφνιάστηκα.

—Θα μείνεις;

Η ματιά της γλύκανε.

—Θέλεις να μείνω;

—Με όλη μου την καρδιά!

Χαμογέλασε κι έστρεψε το βλέμμα της προς τη θάλασσα πάλι.

—Δεν ξέρω αν αυτό είναι πολύ καλό για σένα, Λάμπη, είπε. Ούτε για μένα ξέρω δηλαδή.

—Γιατί;

—Δεν ξέρουμε πώς θα τελειώσει... Δεν το ελέγχουμε πια.

Ένωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά.

—Γιατί να τελειώσει;

—Γιατί όλα τελειώνουν κάποτε.

Άπλωσα το ελεύθερο χέρι μου και της χάιδεψα το μάγουλο. Στράφηκε και με κοίταξε.

—Θέλεις να τελειώσει; τη ρώτησα.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

—Δεν ξέρω, είπε μετά. Δεν ξέρω πια τι μου συμβαίνει και πού πάω. Δεν τα 'χα υπολογίσει έτσι τα πράγματα.

—Μετανιώνεις;

Έσκυψε προς το μέρος μου και με φίλησε απαλά στα χείλη.

—Όχι, ψιθύρισε. Αυτό όχι.

Κοιμηθήκαμε αγκαλιασμένοι αυτή τη μαγική νύχτα. Ένωθα το κορμί της κολλημένο στο δικό μου και ήταν δύσκολο να πω πού σταμάταγε εκείνη και πού άρχιζα εγώ. Αυτό δεν έμοιαζε πια με τίποτα απ' όσα είχα ζήσει, με τίποτα απ' όσα είχα ονειρευτεί. Ήταν πέρα απ' την πραγματικότητα, πέρα από το όνειρο. Κατάλαβα πως είχα φτάσει πλέον στο τέλος του ταξιδιού. Δεν υπήρχε πιο πέρα, όπως δεν υπήρχε πριν. Το κατάλαβα και

τρόμαξα γιατί, όσο κι αν ετοιμαζόμουν μια ζωή για κάτι τέτοιο, είδα πως δεν ήμουν ακόμη έτοιμος.

Τι θα 'κανα αν έφευγε;

Έμεινα ξάγρυπνος ν' αφουγκράζομαι την ήσυχη ανάσα της μέχρι που το σκοτάδι πήρε να ξεφτίζει. Η τελευταία μου σκέψη ήταν πάλι για κείνη.

Εύπνησα σ' ένα άγνωστο δωμάτιο και μου πήρε κάμποση ώρα για να θυμηθώ πως όλα είχαν αλλάξει εδώ μέσα. Στράφηκα δίπλα μου και είδα το κρεβάτι άδειο. Μόνο το βαθούλωμα στο μαξιλάρι μαρτυρούσε το πέρασμά της.

Τινάχτηκα πάνω πανικόβλητος. “Έφυγε!” σκέφτηκα και ξεχύθηκα, με την ψυχή στο στόμα, να ψάξω το σπίτι.

Με είδε να μπαίνω αλλοπαρμένος στην κουζίνα και χαμογέλασε.

—Για πού το 'βαλες με τέτοια φούρια πρωί-πρωί;

Ντράπηκα να ομολογήσω τον πανικό μου. Πήγα κοντά της, την αγκάλιασα σφικτά και τη φίλησα.

—Νόμισες ότι έφυγα;

—Για μια στιγμή...

Έγειρε πάνω μου.

—Αν φύγω, δεν θα φύγω στα κρυφά, ψιθύρισε.

Μου 'δωσε μια κούπα καφέ και μ' έσπρωξε στο μπάνιο.

—Άντε, ρίξε λίγο νερό πάνω σου, να συνέλθεις, είπε.

—Έλα μαζί μου.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Φοβάσαι ακόμη;

Μπήκαμε μαζί κάτω από το ντους κι αφήσαμε το νερό να μας τυλίξει σαν μια μαγική κουρτίνα. Αγαπηθήκαμε ξανά και ξανά, σαν παιδιά που μόλις ανακάλυψαν το μυστήριο της ζωής και θέλουν να το χαρούν όσο πιο απόλυτα γίνεται.

Περάσαμε τη μέρα μας κοντά-κοντά. Λες κι αν απομακρυνόταν ο ένας λίγο θα χανόμασταν και οι δυο.

Το απόγευμα κατέβηκα να κάνω ψώνια, αλλά, πράγμα περίεργο, το άγχος της προηγούμενης μέρας είχε κάνει φτερά. Τώρα ήξερα πως με περίμενε.

Τη βρήκα στην αγαπημένη της θέση, κουλουριασμένη σαν γάτα στον καναπέ, να διαβάζει. Με άκουσε και σήκωσε το κεφάλι της. Χαμογελούσε.

—Γύρισες;

Πήγα κοντά της και τη φίλησα σαν να 'χα να τη δω μέρες.

—Μου έλειψες, είπα.

Δέσαμε τα χέρια και κοιταχτήκαμε.

—Θα είναι δύσκολη αυτή η βδομάδα, είπε μετά σαν να μονολογούσε. Και για τους δυο μας.

—Δεν θα σε δω καθόλου; τρόμαξα.

Με χάρειψε με το ελεύθερο χέρι της.

—Δεν ξέρω, ψιθύρισε. Είναι να γίνουν ένα σωρό πράγματα... Δεν θέλω να το σκέφτομαι.

—Έστω για λίγο;

Χαμογέλασε κουρασμένα.

—Το λίγο δεν μας φθάνει πια, Λάμπη, είπε. Έτσι που τα καταφέραμε...

Η καρδιά μου αναπετάρισε. Δηλαδή... Δηλαδή

υπήρχε περίπτωση να συμμερίζεται και η ίδια τα αισθήματα μου; Έστω και σ' ένα μικρό ποσοστό;

—Θα τρελαθώ αν δεν σε δω, είπα.

Το χαμόγελό της πλάτυνε. Μου έσφιξε το χέρι.

—Αχ, Λάμπη! έκανε. Πώς σου αρέσουν οι υπερβολές!

—Δεν υπερβάλω, διαμαρτυρήθηκα. Μου είναι αδύνατο να φανταστώ πια τη ζωή χωρίς εσένα. Κι ας ακούγεται κοινότυπο.

Με κοίταξε σκεφτική.

—Μπορεί ν' ακούγεται κοινότυπο, αλλά ξέρω πως είναι αλήθεια, είπε. Το ξέρω γιατί κι εγώ νιώθω μπερδεμένη. Δεν καταλαβαίνω τι μου συμβαίνει. Όλα έχουν έρθει τούμπα μέσα μου. Τα 'χω χαμένα...

Άπλωσε το χέρι της κι ακούμπησε τα χείλη μου με τ' ακροδάχτυλά της σε μια κίνηση που πλημμύριζε τρυφερότητα.

—Αν είναι αυτό που φοβάμαι, τότε τα πράγματα θα είναι στ' αλήθεια πολύ δύσκολα, πρόσθεσε.

—Ότι και να 'ναι θα το αντιμετωπίσουμε μαζί...

—Ακόμα κι αν μας ξεπερνάει; Ακόμα κι αν δεν το ελέγχουμε;

—Αρκεί να 'μαστε μαζί, είπα.

Με κοίταξε πολλή ώρα βαθιά στα μάτια, σαν να 'ψαχνε εκεί μέσα τη λύση στο πρόβλημα που την απασχολούσε.

—Το πιστεύεις αυτό αλήθεια; ρώτησε τέλος.

—Δεν έχω άλλη επιλογή, ομολόγησα. Αν δεν είναι έτσι, τότε δεν έχω λόγους να ζω.

Συννέφιασε.

—Μη μιλάς έτσι, με αποπήρε. Δεν ξέρεις τι λες.

—Ξέρω τι σημαίνει η αγάπη σου για μένα, είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Αγάπη! είπε. Φτιάσαμε να μιλάμε για αγάπη τόσο γρήγορα;

—Δεν βρίσκω πιο ανώδυνο όρο για να εξηγήσω αυτό που νιώθω για σένα...

Άφησε το χέρι μου απότομα κι ανακάθισε στον καναπέ. Με μια κίνηση του κεφαλιού τίναξε τα μαλλιά της.

—Σώπα! είπε. Δεν ξέρεις τι λες. Δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα μιλάς.

Πήγα να καθίσω κοντά της και την αγκάλιασα από τους ώμους. Δίστασε για μια στιγμή και μετά, μ' έναν αναστεναγμό, έγειρε το κεφάλι της πάνω μου.

—Τι φοβάσαι; τη ρώτησα μαλακά. Αν κάποιος ρισκάρει σ' αυτή την ιστορία αυτός είμαι εγώ και δεν με νοιάζει. Ο έλεγχος της κατάστασης είναι δικός σου.

Αναστέναξε.

—Έτσι νόμιζα κι εγώ, ψιθύρισε. Και στην αρχή τουλάχιστον έτσι ήταν, τώρα όμως...

Ακούμπησε το χέρι της στην καρδιά μου, σαν να 'θελε να μετρήσει τους ακανόνιστους παλμούς της. Μετά, σήκωσε τα μάτια της και με κοίταξε.

—Πρέπει να σου πω μερικά πράγματα, είπε. Πρέπει να ξέρεις...

—Πες μου, αν θέλεις. Δεν υπάρχει «πρέπει».

Τη φίλησα απαλά κι ανταποκριθήκε.

—Ξέρεις για ποιο λόγο ήρθα εδώ; με ρώτησε ξαφνικά.

Αιφνιδιάστηκα.

—Από περιέργεια υποθέτω;

Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

—Έτσι είναι, παραδέχτηκε. Από περιέργεια. Βλέπεις, είτε το πιστεύεις είτε όχι, τα κατάφερες να δημιουργήσεις μια κάποια αίσθηση στο χώρο μας με την εμβόλιμη παρουσία σου. Ποτέ πριν δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Βέβαια κι άλλοι το επιχειρήσαν, κυρίως μοναχικοί άνθρωποι, γέροι, άρρωστοι, καταδικασμένοι, όμως κανείς δεν το πέτυχε στον δικό σου βαθμό.

Ακριβώς τα λόγια της σκοτεινής μελαχρινής του αντίπαλου καναλιού!

—Κάπου το 'χω ξανακούσει αυτό, μουρμούρισα πικαρισμένος (τι περίμενα ν' ακούσω;).

Κούνησε το κεφάλι καταφατικά και χαμογέλασε.

—Ναι, ξέρω, είπε. Η Σαλονικιά. Εμείς τη βάλαμε. Πες το περιέργεια, πες το επαγγελματική διαστροφή... Θέλαμε να μάθουμε περισσότερα για σένα. Τη διαλέξαμε λοιπόν για την... χμμ, λεπτή αυτή αποστολή επειδή είχαμε ενδείξεις πως της είχες κάποια, ας πούμε, συμπάθεια και καθίσαμε να περιμένουμε τ' αποτελέσματα. Δεν σου κρύβω πως τα καλαμπούρια έδιναν κι έπαιρναν. Κάποιος μάλιστα βρήκε κι έναν πετυχημένο χαρακτήρισμό. «Κυβερνονταραβέρι». Έτσι το χαρακτήρισε.

Θαυμάσια!

—Δυστυχώς δεν βγήκε τίποτα, συνέχισε. Γυρίζοντας πίσω η δικιά μας δεν είχε τίποτα να μας πει. Για την ακρίβεια δεν άνοιξε το στόμα της. Κι όταν την πιάσαμε μας διαολόστειλε. Καταλαβαίνεις ότι το ενδιαφέρον μας κεντρίστηκε στο έπακρο. Τι να συμβαίνει άραγε μ' αυτή την περίεργη περίπτωση που μας προέκυψε; Τι μυστικό

κρύβει και τι έκανε, ο μυστηριώδης άνθρωπος, για ν' ακρηστεύσει μια έμπειρη –αν και λίγο ξενέρωτη, αν θες τη γνώμη μου– κοσμοπλανεύτρα;

Μου χαμογέλασε.

—Αν έκανες ό,τι και σε μένα, τότε καταλαβαίνω την ταραχή και το μπέρδεμά της είπε.

Πειράχτηκα και το κατάλαβε. Μ' αγκάλιασε κι ακούμπησε το μάγουλό της στο δικό μου.

—Βλακεία μου, είπε. Ξέχασέ το.

Ένα παγωμένο χέρι άρχισε ν' ανακατεύει τα σπλάχνα μου.

—Κι έτσι αποφασίστηκε να βάλετε σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα, σάρκασα. Επιστρατεύτηκες εσύ, ως ειδική, να βγάλεις το φίδι από την τρύπα.

Απέφυγε να με κοιτάξει στα μάτια.

—Σχεδόν...

—Μην μου πεις ότι προσφέρθηκες εθελοντικά!

Έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι.

—Ήταν η λογική κίνηση, είπε. Άλλωστε είχα ήδη μιλήσει μαζί σου μια-δυο φορές... Είχαμε κάποια επαφή. Ήμουν το πλέον ενδεδειγμένο πρόσωπο.

Σηκώθηκα και πήγα κοντά στο παράθυρο. Το παγωμένο χέρι έσφιγγε το στομάχι μου, να το συνθλίψει.

Και βέβαια ήταν το πλέον ενδεδειγμένο πρόσωπο! Πώς δεν το είχα καταλάβει πιο πριν;

—Όστε υπήρχε σχέδιο;

—Ναι. Έτσι ξεκίνησε.

Στράφηκα προς το μέρος της.

—Και τώρα;

Έπαιζε νευρικά με το στρίφωμα της μπλούζας της.

—Τώρα... Δεν ξέρω. Σου είπα και πριν, δεν αναγνωρίζω τον εαυτό μου... Δεν φανταζόμουν να μου συμβεί ποτέ *εμένα* αυτό. Έτσι.

—Να σου συμβεί τι;

Σήκωσε το πρόσωπό της και με κοίταξε. Τα διάσημα μάτια είχαν σκουρύνει κάμποσους τόνους.

—Μην μ' αναγκάζεις να το πω, Λάμπη, έκανε. Δεν είμαι έτοιμη ακόμη.

Το παγωμένο χέρι χαλάρωσε το σφίξιμό του. Ανάσπασε.

—Δεν πρόκειται να σ' αναγκάσω, είπα σηκώνοντας τους ώμους. Άλλωστε, το παιχνίδι παίζεται –παιζόταν απ' την αρχή– με τους δικούς σου όρους.

Έπεσε μια στενάχωρη σιωπή. Την έσπασε πρώτη.

—Δεν είναι παιχνίδι, Λάμπη, είπε.

Δεν μπορούσα να κρατηθώ άλλο μακριά της. Έτρεξα στον καναπέ και την αγκάλιασα. Γραπώθηκε πάνω μου και μείναμε έτσι, χωρίς να μιλάμε για πολλή ώρα.

—Δεν με νοιάζει, ψιθύρισα στο τέλος. Όποιος και να 'ταν ο λόγος που σ' έφερε εδώ δεν με νοιάζει. Αρκεί που ήρθες. Αρκεί που μ' άφησες να σ' αγαπήσω.

Πήρε το πρόσωπό μου στα χέρια της και με κοίταξε κατάματα. Οι άκρες των χειλιών της έτρεμαν ελαφρά ή μου φάνηκε;

—Σώπα! είπε σιγά. Σώπα!

Με φίλησε πρώτη και ήταν αυτό το φιλή αλλιώτικο από τ' άλλα. Μια υπόσχεση και μια ομολογία, ένα ταξίδι πέρα από τα γνωστά και πέρα από τα μυστήρια του κόσμου τούτου. Ήμασταν μαζί!

Αργότερα, στην ταράτσα, μετά το φαγητό, μου πέταξε
ξαφνικά.

—Δεν ήξερα ότι γράφεις.

Αιφνιδιάστηκα.

—Και πώς το 'μαθες; ρώτησα.

Χαμογέλασε και τέντωσε τα μπράτσα της πάνω από
το κεφάλι της, σαν να 'θελε να πιάσει τ' αστέρια.

—Δημοσιογραφικές πληροφορίες, αστειεύτηκε.

—Που θα πει;...

—Βρήκα τα γραφτά σου όσο έλειπες για ψώνια, εξή-
γησε.

Και βλέποντας την έκφρασή μου βιάστηκε να προ-
σθέσει.

—Ήταν ακουμπισμένα πάνω στο γραφείο σου. Δεν τα
διάβασα.

—Πάλι καλά! αναστέναξα.

—Γιατί, τα κρατάς κρυφά;

—Όχι βέβαια...

—Τότε, συμφωνείς να τα διαβάσω;

—Όχι βέβαια.

Γέλασε και μου 'δωσε ένα καϊδευτικό χτύπημα στο
μπράτσο.

—Ευτυχώς που δεν χρειάζεται να σου πάρω συ-
νέντευξη, είπε. Θα μου 'βγαζεις το λάδι.

—Συνήθως εσύ βγάζεις το λάδι των άλλων.

—Το δέχομαι σαν κομπλιμέντο φυσικά.

—Φυσικά.

Γέλασε και τεντώθηκε ξανά. Ήθελα να την αγκαλιάσω, να τη σφίξω, να τη γεμίσω φιλιά... Κρατήθηκα.

—Θα μου πεις τι γράφεις;

—Τίποτα το σπουδαίο... Βλέπεις περιμένω να με ειδοποιήσει ο εκδότης για την κυκλοφορία του πρώτου μου βιβλίου και βρίσκομαι σε κατάσταση ελαφράς σύγχυσης. Απλά, μουτζουρώνω χαρτιά, έτσι, για να πω πως κάτι κάνω.

Το πρόσωπό της έλαμψε.

—Όστε είσαι συγγραφέας!

—Δεν θα το 'λεγα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Βέβαια, είπε. Έτσι εξηγείται... Τι άλλο θα μπορούσες να 'σαι για να μπορείς να δημιουργείς τέτοιου είδους καταστάσεις; Καλλιτέχνης, δημιουργός... Πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν;

Μ' άρπαξε από το χέρι.

—Να διαβάσω κάτι; είπε και η φωνή της είχε έναν κωμικό τόνο παράκλησης.

—Off the record? αστειεύτηκα.

Μου 'δωσε μια γερή τσιμπιά και γέλασε.

—Φυσικά.

—Εντάξει.

Σηκώθηκε και με φίλησε.

—Πήγαινε εσύ να φτιάξεις καφέ κι εγώ θα φέρω έξω μια λάμπα, είπε. Είμαι πολύ περιεργη...

—Ευτυχώς, μουρμούρισα.

—Ευτυχώς που είμαι περίεργη;

—Αλλιώς θα 'ρχόσουν ποτέ εδώ;

Για την επόμενη ώρα ήταν βυθισμένη στο χειρόγραφο μου. Κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια της από τα χαρτιά και μου χαμογελούσε. Άλλοτε κούναγε το κεφάλι πέραδώςθε. Μερικές φορές έσκασε στα γέλια. Πράγματι, μια εξαιρετικά εκφραστική αναγνώστρια.

Κι εγώ να καταβάλω τιάνιες προσπάθειες να μην τρέχω κοντά της κάθε τόσο, να τη φιλήσω, να την αγγίξω, να νιώσω την ύπαρξή της και να βεβαιωθώ.

—Άθλιε Λάμπη! φώναξε σε μια στιγμή ξεκαρδισμένη στα γέλια. Άκου αυτό: *«Η θεά του δελτίου των οχιώ, μου χαρίζει ένα φωτεινό χαμόγελο και περνάει στο επόμενο θέμα...»* μπλαμπλαμπλά... *«Προσπαθώ να μαντέψω τι φοράει κάτω από το κλασικό ταγιέρ της. Μαύρο σουτιέν ή λευκό; Μάλλον μαύρο, με δαντέλες, χαμηλά κομμένο, έτσι που ίσα να σκεπάζει τις θηλές. Οι θηλές πρέπει να είναι σκούρες, με μεγάλες ωρεόλες, ερεθισμένες από τον πυρετό της πληροφόρησης και τη συναρπαστική διαδοχή των γεγονότων. Αδρεναλίνη στο φουλ, που λέει και το γνωστό λαϊκό ρητό. Το ανώτερο αφροδισιακό. Αυτό και η δόξα του γυαλιού.»*

Άφησε το χειρόγραφο και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Αυτά σκεφτόσουν για μένα, παλιοσάτυρε; φώναξε γελώντας. Εγώ να προσπαθώ να σ' ενημερώσω κι εσένα ο νους σου στα δαντελένια εσώρουκα, τις θηλές και τις ωρεόλες; Φτιου σου!

Ευτυχώς που το λιγοστό φως του πορτατίφ δεν επέτρεπε να φανεί το έντονο κοκκίνισμα στο πρόσωπό μου.

—Αυτά κάνει η μοναξιά! προσπάθησα ν' αστείευτώ.

—Στη δική σου περίπτωση ωστόσο μάλλον σε καλό σου βγήκε, είπε σοβαρεύοντας. Μ' αρέσει ο τρόπος που γράφεις. Θα 'πρεπε να το πάρεις κάπως πιο ζεστά όμως.

—Τι να κάνω δηλαδή;

—Να προωθήσεις τη δουλειά σου, διάολε! φώναξε. Τόσοι και τόσοι φελλοί προβάλλονται αναισχυντα, καθημερινά, κι εσύ που έχεις κάτι να πεις –και τον τρόπο να το κάνεις– να κολλάς σε διαδικαστικά ζητήματα ;

—Δεν είμαι εγώ γι' αυτά, γλυκιά μου. Μήπως θέλεις να σου δείξω τη συλλογή μου από επιστολές εκδοτών που έλαβα όλα αυτά τα χρόνια;

Μου 'ριξε μια σκεφτική ματιά, κάτι πήγε να πει, αλλά το μετάνιωσε.

Το ρολοί της εκκλησίας χτύπησε μεσάνυχτα. Την είδα να σκυθρωπάζει.

—Πέρασε η ώρα, μουρμούρισε.

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό μου.

—Πρέπει να φύγεις αύριο; τόλμησα να ρωτήσω.

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

—Ναι. Έχω μια πολύ φορτωμένη μέρα μπροστά μου. Θα πρέπει να ξεκινήσω πρωί-πρωί.

Έπεσε μια σιγή που κανείς μας δεν ήθελε να σπάσει πρώτος.

Σηκώθηκε, έσβησε τη λάμπα και με πήρε από το χέρι.

—Πάμε για ύπνο; ψιθύρισε.

—Θα ξανάρθεις;

Η φωνή μου ακούστηκε αγνώριστη.

Μ' αγκάλιασε κι έγειρε πάνω μου.

—Το ξέρεις αυτό, δεν το ξέρεις; είπε μόνο.

Έφυγε χωρίς να την καταλάβω, αφήνοντάς μου ένα σημείωμα στο μαξιλάρι.

«Θα προσπαθήσω να σε δω το συντομότερο», έγραφε. «Μην με ξεχνάς».

Λες και ήταν κάτι που πέρναγε από το χέρι μου!

Η μέρα κόλαση! Τριγύριζα από 'δω κι από κει μέσα στο σπίτι και δεν με χωρούσε ο τόπος. Όπου και να πήγαινα, όπου και να κοιτάζα κάτι μου τη θύμιζε. Οι λίγες ώρες που περάσαμε μαζί άφησαν τη σφραγίδα τους παντού.

Εκεί, στον καναπέ, δεν ήταν που της άρεσε να κάθεται κουλουριασμένη; Σ' αυτή τη μπανιέρα δεν βρεθήκαμε μαζί παίζοντας με το νερό και τις αισθήσεις μας; Εδώ, δεν αγκαλιαστήκαμε;

Τα σεντόνια στο κρεβάτι είχαν ακόμη τη μυρωδιά του κορμιού της. Εκεί πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας, σε μια κατάσταση μισοϋπνωσης, προσπαθώντας να γυρίσω πίσω στον χρόνο και τις στιγμές που ζήσαμε μαζί. Ν' ακούσω την ανάσα της, να νιώσω το χάδι της, να βυθιστώ στο απύθμενο πράσινο των ματιών της, να χαθώ.

Οι ώρες σούρνωνταν απελπιστικά αργές, μονότονες, ομοιόμορφες.

Είπε πως θα ξαναρχόταν. Μου 'δωσε να καταλάβω πως και για κείνη αυτό που έγινε εδώ ήταν σημαντικό.

Δεν είπε όμως πότε.

Το πρόγραμμά της είναι φορτωμένο. Θα βρει κάπου να με χωρέσει κι εμένα άραγε;

Κι αν δεν τα καταφέρει; Αν για κάποιο λόγο δεν μπορέσει να κρατήσει την υπόσχεσή της; Αν έχανε το δρόμο; Γιατί, το ξέρω, το ταξίδι αυτό δεν είναι σαν τ' άλλα. Δεν μπορείς να μπεις στο αεροπλάνο, στο τραίνο, στ' αυτοκίνητό σου και να πας. Χρειάζεται να φύγεις «από μέσα» πρώτα, να θέλεις, να το επιζητείς... Να το απαιτήσεις. Πρέπει επίσης να μη φοβάσαι τις συνέπειες, αυτό που θα συναντήσεις μπροστά σου. Όχι, αυτού του είδους τα ταξίδια δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση, κάτι ξέρω κι εγώ. Καθόλου εύκολη υπόθεση.

Λίγο πριν το δελτίο των οχτώ κατάφερα να συρθώ μέχρι το μπάνιο, να ρίξω νερό πάνω μου, να φύγει ο πυρετός και η αρρώστια της ημέρας, να σουλουπωθώ λιγάκι, γιατί –αν κρίνω απ' την εικόνα που μου 'στελνε ο καθρέφτης– είχα μαύρα χάλια.

Δεν ήξερα αν θα μπορούσε να ξεφύγει απόψε, να 'ρθει, έστω για λίγο... Όμως, ίσως να είχαμε την ευκαιρία να πούμε δυο κουβέντες ανάμεσα σε δυο τροχαία ή ένα φόνο και μια ληστεία τραπέζης. Πού ξέρεις... Με λίγη τύχη, ίσως...

Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει –ακριβώς όπως το περιγράφουν οι συγγραφείς στα αισθηματικά μυθιστορήματα– καθώς περίμενα να τελειώσουν τα εισαγωγικά του δελτίου και να εμφανιστεί. Η υποβλητική φωνή του τελάλη διαλαλούσε τηνπραμάτεια του καναλιού για το βράδυ αυτό. Ο κοντός με το λαδί κοστούμι και την κόκκινη γραβάτα διαβεβαίωνε τον ελληνικό λαό πως τελικά θα την πετυχαίναμε την σύγκλιση, αν όχι εντός των προθεσμιών που μας όρισαν, πάντως οπωσδήποτε μέσα στα τρία, τέσσερα επόμενα τέρμινα. Θρασύτατη ληστεία σε κοσμηματοπωλείο του κέντρου της πόλης. Συντροφικές μαχαιριές των υπουργών της κυβέρνησης σχετικά μ' ένα θέμα που δεν αφορούσε κανέναν. Νέες τουρκικές προκλήσεις (φυσικά). Πολύνεκρο δυστύχημα στην Εθνική

Αθηνών-Λαμίας. Νέος νόμος για τα αυθαίρετα. Πυρκαγιές σε πέντε νομούς. Σπουδαία μεταγραφή πέτυχε ο Ολυμπιακός στο ποδόσφαιρο.

Το πρόσωπο που με κοίταζε μέσα από το στούντιο των ειδήσεων δεν ήταν εκείνο που περίμενα. Ο γραβατωμένος αναπληρωματικός καμιά σχέση δεν είχε με την εικόνα που με στοίχειωνε όλη τη μέρα.

Έμεινα για κάμποσο άναυδος, παράλυτος από το σοκ, μην καταλαβαίνοντας αυτά που άκουγα και μην βλέποντας τις «συναρπαστικές» εικόνες που μου προσφέρονταν.

Ίσως... Ίσως ερχόταν αργότερα.

Ίσως...

Περίμενα και περίμενα, κοροϊδεύοντας τον εαυτό μου, ενώ στο βάθος ήξερα πως δεν θ' άλλαζε τίποτα. Ωστόσο... Πού ξέρεις;

Είδα ολόκληρο το δελτίο, χωρίς να καταλαβαίνω λέξη, είδα τις εμβόλιμες διαφημίσεις, είδα τα αθλητικά, τον καιρό και το χρηματιστήριο... Τίποτα.

Έπρεπε να το πάρω απόφαση.

Κάτι θα 'τυχε. Κάποιο επείγον ρεπορτάζ... Κάποια σημαντική συνέντευξη...

Βγήκα στην τάρτα να πάρω αέρα γιατί πνιγόμεν. Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα απ' ότι φοβόμουν.

Αυτός είναι λοιπόν ο έρωτας; Αυτό το σφίξιμο στο στομάχι, το κενό, η μαυρίλα; Η απόγνωση;

Ναι, η απόγνωση.

“Γιατί δεν της τηλεφωνείς;”

Η Ανθή στεκόταν δίπλα μου και με κοίταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο συμπόνια.

“Πού να της τηλεφωνήσω;”

“Δεν έχεις το τηλέφωνό της;”

Δεν το είχα βέβαια. Κανείς από τους δυο μας δεν το σκέφτηκε. Ή μήπως μόνο εγώ;

“Δοκίμασε στο κανάλι.”

“Δεν πρόκειται να μου πουν, Ανθή...” είπα εκνευρισμένος.

“Πώς το ξέρεις χωρίς να προσπαθήσεις;”

Σωστά; Πώς το ήξερα.

Με είδε να διστάζω και μ’ έσπρωξε προς την πόρτα.

“Έλα, πήγαινε” είπε. “Θα ’μαι κι εγώ κοντά σου, για συμπαράσταση.”

Γύρισα και την κοίταξα ξαφνιασμένος.

“Εσύ!”

Χαμογέλασε.

“Για κάτι τέτοιες στιγμές δεν είναι οι φίλοι;”

Από το κανάλι στην αρχή δεν ήθελαν να μου δώσουν πληροφορίες, όπως το φανταζόμουν. Χρειάστηκε να κατεβάσω ένα σωρό ψέματα για να συγκινηθούν κάπως. Δήθεν πως είχαμε κανονίσει να μου πάρει συνέντευξη κι έμενε να κανονίσουμε τις λεπτομέρειες και τέτοια σάπια. Τελικά με πληροφόρησαν πως έλειπε στη Θεσσαλονίκη, όπου γινόταν ένα συνέδριο για τα ΜΜΕ. Πότε θα επέστρεφε; Αύριο μάλλον.

Αυτό δικαιολογούσε βέβαια την απουσία της, δεν την έκανε όμως λιγότερο επώδυνη.

Έβαλα δυο ποτήρια κρύο κρασί και βγήκα με την Ανθή στην τσάντα και πάλι.

“Είδες;” είπε χαμογελώντας. “Δεν ήταν τόσο δύσκολο.”

Κούνησα το κεφάλι μου, αλλά δεν απάντησα. Το αν ήταν δύσκολο ή όχι μόνο εγώ το 'ξερα και δεν είχα διάθεση να το μοιραστώ με κανέναν. Ακόμα και με την Ανθή.

“Λάμπη...”

Γύρισα να την κοιτάξω.

“Είναι... Είναι αυτό που περίμενες;”

Χαμήλωσα τα μάτια στο ποτήρι μου. Τα παγάκια έλιωναν σιγά-σιγά. Σχεδόν μπορούσα να διακρίνω το νερό ν' απλώνεται στο χρυσό υγρό της λήθης.

“Ναι” είπα. “Αυτό είναι.”

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

“Ξέρεις τι σε περιμένει, έτσι δεν είναι;” ρώτησε μετά μαλακά.

Ένα πεφτάστερο αυλάκωσε τον ουρανό, πέρα κατά τη δύση. Δεν το πρόλαβα.

“Ναι, ξέρω” είπα.

"Falling Leaves"

Tο κουδούνισμα του τηλεφώνου αντήχησε σαν κανονιά μέσα στη θανατερή ησυχία του σκοτεινιασμένου σπιτιού και μ' έκανε να τιναχτώ –αν και κατά κάποιο τρόπο το περίμενα, το ήλπιζα μάλλον. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου –λες κι είχε σημασία η ώρα!– και είδα πως ήταν περασμένες τέσσερις.

—Εγώ είμαι.

Δεν χρειαζόταν να το προσδιορίσει περισσότερο. Ο ήχος της φωνής της δεν είχε πάψει ν' αντηχεί μέσα μου από την ώρα που μιλήσαμε για τελευταία φορά –εικοσιτέσσερις ώρες πριν, εικοσιτέσσεροι αιώνες. Την περίμε-

να, χωρίς να το πολυπιστεύω, ήλπιζα, ξέροντας πως οι πιθανότητες ήταν ελάχιστες, κι ωστόσο αυτές οι δυο λέξεις, «εγώ είμαι», ήταν ένα δώρο ανέλπιστο.

—Σε αναζήτησα, κατάφερα να πω.

—Το ξέρω, μου το είπαν. Σου τηλεφωνώ από το αεροδρόμιο, μόλις επέστρεψα απ' τη Θεσσαλονίκη. Ελπίζω να μην σε ξύπνησα.

—Δεν κοιμόμουν... Σε περίμενα.

Έγινε μια μικρή σιωπή.

—Είσαι καλά;

Υπήρχε ένας τόνος ανησυχίας στη φωνή της ή μήπως εγώ ήθελα να το νομίζω.

—Μου έλειψες.

Ένας μικρός δισταγμός.

—Κι εμένα, είπε μετά μ' έναν αναστεναγμό. Δεν γινόταν να σε ειδοποιήσω πιο πριν. Δεν ήξερα καν αν θα μπορούσα τώρα...

—Είναι η πρώτη φορά που μιλάμε στο τηλέφωνο, παρατήρησα.

Γέλασε.

—Ναι. Δεν είναι περίεργο;

Λες και ήταν το μοναδικό περίεργο σ' αυτή την ιστορία!

—Μου έλειψες, ξανάπα.

—Πώς πέρασες την ημέρα σου;

—Δεν θες να ξέρεις... Σε σκεφτόμουν συνέχεια, σ' έβλεπα παντού, σε άκουγα...

—Αχ, Λάμπη! Μην δυσκολεύεις τα πράγματα περισσότερο... Είναι που είναι μπερδεμένα...

—Θα σε δω;

—Δεν γίνεται τώρα...

—Συγγνώμη, διατύπωσα λάθος την ερώτηση. Έπρεπε να ρωτήσω αν *εσύ* θες να με δεις.

Αυτή τη φορά η σιωπή ήταν μεγαλύτερης διάρκειας.

—Με ρωτάς για να το ακούσεις ή πραγματικά δεν ξέρεις;

—Δεν ξέρω πια τι ξέρω και τι όχι. Κυριολεκτικά δεν ξέρω τι μου γίνεται.

Την άκουσα ν' αναστενάζει.

—Πώς τα καταφέραμε έτσι; ψιθύρισε.

Το χέρι που κράταγε το ακουστικό είχε ιδρώσει. Διαπίστωσα ότι έτρεμα, λες και είχε βάλει απότομα κρύο.

—Θέλεις να με δεις; ξαναρώτησα με αγωνία που κόντευε να μετατραπεί σε πανικό.

—Λάμπη...

—Πες μου... Θέλω να ξέρω.

—Μα, το ξέρεις ήδη... Ναι, θέλω πολύ να σε δω. Όμως...

—Όμως;

Την άκουσα να παίρνει μια βαθιά ανάσα.

—Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, είπε. Το καταλαβαίνεις αυτό φαντάζομαι. Αυτό που μου συνέβη... που μας συνέβη, μ' έχει μπερδέψει, μ' έχει αναστατώσει... Χρειάζομαι χρόνο, για να σκεφτώ, να το συνειδητοποιήσω... Να δω τι θα κάνω... Δεν ξέρω πόσο έτοιμη είμαι ν' αναθεωρήσω τα πάντα στη ζωή μου. Γιατί περί αυτού πρόκειται.

Στο μεταξύ εγώ δεν έχω άλλη επιλογή απ' το να περιμένω.

—Καταλαβαίνω, είπα.

Δίστασε λίγο.

—Αν μπορέσω... Ίσως τα καταφέρω να σε δω για λίγο αύριο βράδυ. Μετά το δελτίο.

—Θα περιμένω.

—Καληνύχτα.

Μέχρι αύριο.

Τρίτη

Η μέρα μου ήταν, όπως το περίμενα, τρισάθλια.

Προσπάθησα να καταπιαστώ για λίγο με τη μετάφραση κάτι συμβολαίων, που επείγονταν, αλλά γρήγορα κατάλαβα πως δεν θα 'βγαινε τίποτα και τα παράτησα. Τόσο το χειρότερο για τον κτηματομεσίτη!

Για μια στιγμή σκέφτηκα να κατέβω στην πλατεία, μήπως και καταφέρω να σπάσω τα μάγια, όμως δεν μπόρεσα να βρω κουράγιο ούτε για να ντυθώ κι έτσι το εγκατέλειψα.

Τηλεφώνησα στον εκδότη, με την ελπίδα να έχουν επιστρέψει από τις διακοπές, αλλά πάλι ο τηλεφωνητής μου απάντησε με το στερεότυπο μήνυμά του. Πάει κι αυτό.

Μια απόπειρα να διαβάσω ναυάγησε κι αυτή εν τη γενέσει της.

Κατέληξα στο κρεβάτι, να κοιτάζω μια το ταβάνι και μια τους δείκτες του ρολογιού, που είχαν φυσικά κολλήσει και δεν προχωρούσαν.

Αργά το απόγευμα με πήρε επιτέλους ο ύπνος. Ένας ύπνος ανήσυχος, άρρωστου ανθρώπου, που ήταν όμως

χιλιάδες φορές προτιμότερος από την ατέλειωτη αναμονή.

Όταν βγήκα από τον λήθαργο το σπίτι είχε σκοτεινιάσει. Μια εναγώνια ματιά στο ρολοί με πληροφόρησε πως η ώρα του δελτίου είχε περάσει προ πολλού. Τινάχτηκα πάνω και η πρώτη μου σκέψη ήταν να τρέξω στην τηλεόραση. Την τελευταία στιγμή όμως άλλαξα γνώμη, δεν είχε πια νόημα. Δεν υπήρχε περίπτωση να τη δω, ούτε καν έτσι.

Πήγα στο μπάνιο και μπήκα κάτω από το ντους. Το κρύο νερό με συνέφερε κάπως.

Είχε πει πως θα προσπαθούσε. Ίσως υπήρχε ακόμη κάποια ελπίδα. Ίσως...

Βγήκα στην ταράτσα και σωριάστηκα σε μια πολυθρόνα. Το φεγγάρι χαμήλωνε, λειψό κι αρρωστημένο κι αυτό, σαν τη διάθεσή μου. Μια παρέα περνούσε κάτω στο δρόμο τραγουδώντας παράφωνα ένα ηλίθιο μπουζουκοτραγουδο. Αυτοί τουλάχιστον είχαν λύσει τα προβλήματά τους, έστω και προσωρινά.

Άναψα ένα τσιγάρο και ήπια μια γενναία γουλιά μπύρα. Το εδώ και δυο μέρες τώρα άδειο στομάχι μου διαμαρτυρήθηκε. Άστο να διαμαρτύρεται.

Ένα αεροσκάφος κάποιας ξένης εταιρίας σηκώθηκε απ' το αεροδρόμιο ουρλιάζοντας σπαραχτικά. Ένας γείτονας άνοιξε το παράθυρό του και το βλαστήμησε. Να κι ένας ζωντανός!

Άκουσα τα βήματα στον διάδρομο που οδηγούσε στην ταράτσα κι ένιωσα το αίμα μου να παγώνει. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε... Θεέ μου!

Στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας, χαμογελαστή, ντυμένη στα άσπρα κι έμοιαζε με όνειρο.

—Να 'μαι λοιπόν! είπε.

Αγκαλιαστήκαμε... Τα μάτια στα μάτια... Τα χείλη στα χείλη...

Ένα χαμόγελο, ένα χάδι...

—Δεν σε είδα στο δελτίο κι ανησύχησα λίγο, είπε.

Μου ήταν αδύνατον να μιλήσω. Την άγγιζα, της χάρδιευα το πρόσωπο, τα μαλλιά, έσφιγγα τα χέρια της, να βεβαιωθώ πως δεν είχα να κάνω με όραμα, κάτι που γέννησε το ταλαιπωρημένο μου μυαλό και που θα χανόταν, θα εξανεμιζόταν την επόμενη στιγμή.

Το κατάλαβε και ήρθε να κωθεί στην αγκαλιά μου.

—Αχ, Λάμπη! ψιθύρισε. Τι φωτιές ανάψαμε!

Καθίσαμε κοντά-κοντά, πιασμένοι από το χέρι, σαν σχολιαρόπαιδα στο πρώτο τους ραντεβού, και κοιταζόμασταν χωρίς να μιλάμε.

Ένα μικρό σύννεφο πέρασε μπροστά απ' το φεγγάρι και το σκοτείνιασε.

—Είναι σαν να έχω να σε δω μήνες! είπε σε μια στιγμή, σαν να μονολογούσε.

Τι να 'λεγα εγώ!

—Θα μείνεις;

Χαμογέλασε.

—Πάντα το ίδιο με ρωτάς.

—Πάντα το ίδιο θα σε ρωτάω.

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική, σαν να δίσταζε.

—Να 'ξερες πώς ήρθα! είπε. Σκαστή! Ακόμα θα με ψάχνουν! Ποιος θα μου το 'λεγε!...

—Μείνε μαζί μου...

Άπλωσε το χέρι της κι άγγιξε τα χείλη μου με τ' ακροδάχτυλά της.

—Γι' απόψε..., είπε. Αλλά...

Δεν ήμουν σίγουρος αν ήθελα ν' ακούσω τη συνέχεια.

—Αλλά πρέπει να μιλήσουμε, συμπλήρωσε.

Ναι, ήμουν σίγουρος. Δεν ήθελα ν' ακούσω τη συνέχεια.

Πήρε το χέρι μου και το κράτησε στο δικό της.

—Είναι μερικά πράγματα..., ξεκίνησε να λέει, αλλά το μετάνοιωσε.

Σηκώθηκε ξαφνικά και πήγε ν' ακουμπήσει στο παραπέτο της ταράτσας. Μια φεγγαροαχτίδα ξέφυγε από το σύννεφο και κατέβηκε να καϊδέψει τα μαλλιά της.

—Δεν φανταζόμουν ότι θα 'ρχονταν έτσι τα πράγματα, είπε σαν να μιλούσε στις σκεπές των σπιτιών γύρω μας. Αν το 'ξερα ίσως να μην τολμούσα. Όμως... Αυτό εδώ πάει να ξεφύγει πια τελείως από τον έλεγχό μας. Έχει κιόλας ξεπεράσει τα όρια.

Δεν τολμούσα ούτε ν' ανασάνω. Είχα παγώσει στη θέση μου και περίμενα.

Στράφηκε και μ' αντιμετώπισε.

—Δεν είμαι μόνη μου, είπε ξαφνικά σαν να το πήρε εκείνη τη στιγμή απόφαση. Οι αποφάσεις που παίρνω για τη ζωή μου επηρεάζουν κι άλλους ανθρώπους. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;

Δεν ήθελα να καταλάβω. Δεν ήθελα καν ν' ακούσω.

Ήρθε να καθίσει κοντά μου. Πήρε ένα τσιγάρο απ' το πακέτο μου και το άναψε.

—Είμαι με κάποιον, Λάμπη, είτε σιγανά.

Δεν μπορούσα ν' αρθρώσω λέξη. Είχα καρφώσει το βλέμμα μου στις πλάκες και προσπαθούσα να μετρήσω τους πόρους. Αυτό ήταν το πιο σημαντικό πράγμα του κόσμου τη στιγμή αυτή. Αν το μέτρημα έβγαινε λάθος, τότε όλα θα 'βγαιναν λάθος. Χρειαζόταν λοιπόν προσοχή. Έστω κι ένας πόρος να ξέφευγε θα 'ταν καταστροφή. Καταστροφή ανεπανόρθωτη.

Έσβησε το τσιγάρο της με μια νευρική κίνηση και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Καταλαβαίνεις;

Καταλάβαινα πως δεν έπρεπε να κάνω λάθος στο μέτρημα των πόρων, αυτό καταλάβαινα.

Άπλωσε το χέρι της και μ' άγγιξε.

—Είμαι πολύ μπερδεμένη, είπε. Χρειαζομαι χρόνο να σκεφτώ, να ξεκαθαρίσω τα πράγματα μέσα μου...

Το μέτρημα δεν μου 'βγαινε. Διάολε!

—Θέλω να με βοηθήσεις, ψιθύρισε.

Στράφηκα να την κοιτάξω και χάθηκα στα μάτια της.

—Τι πρέπει να κάνω; βρήκα τη δύναμη να πω.

—Περίμενέ με.

Έτσι απλά. «Περίμενέ με.» Λες και μπορούσα να κάνω αλλιώς.

—Και... θα 'ρθεις;

Μου 'σφιξε το χέρι.

—Έτσι νομίζω, ψιθύρισε. Δεν ξέρω πότε... Αλλά ναι, θα 'ρθω.

Τετάρτη

Δεν έχω το κουράγιο να σηκωθώ απ' το κρεβάτι σήμερα. Άλλωστε θέλω να κρατήσω όσο πιο ανέπαφη γίνεται τη νύχτα που περάσαμε μαζί. Γιατί τώρα ξέρω. Ξέρω πως τίποτα δεν περνάει από το χέρι μου πια, εκτός απ' το να περιμένω –και να ελπίζω.

Το τηλέφωνο χτύπησε τρεις φορές, δεν το σήκωσα. Τις δυο ήταν ο κτηματομεσίτης που έψαχνε τα συμβόλαιά του. Την τρίτη ο Σταμάτης που έψαχνε εμένα, κατόπιν προτροπής του κτηματομεσίτη υποθέτω.

Sorry, guys! Ο κύριος Λάμπης απουσιάζει και θ' απουσιάζει –φοβάμαι– για κάμποσο καιρό ακόμη.

Το στομάχι μου με πεθαίνει, αλλά δεν πάει μπουκιά κάτω. Θα πρέπει να συνηθίσει κι αυτό, όλα είναι ζήτημα συνήθειας. Εγώ πώς συνηθίζω στην ιδέα της αναμονής;

«Είμαι με κάποιον.»

Τόσο απλά!

Κατάφερα να σηκωθώ αφού έπεσε ο ήλιος και πήρε να δροσιζει.

Στο μυαλό μου εκείνο το παλιό, γαλλικό τραγουδάκι (παρωχημένων εποχών και αισθημάτων).

*La belle si tu voulais,
la belle si tu voulais,
je te ferais ma reine, lon-la
je te ferais ma reine.
Dans un grand lit doré,
dans un grand lit doré,
nous dormirons ensemble, lon-la
nous dormirons ensemble.*

Κι άντε να εξηγήσεις εσύ τώρα τα δάκρυα που τρέχουν ποτάμι στα μάγουλά σου!

Το βράδυ δεν είχα το κουράγιο να την αντικρίσω στο δελτίο.

Βγήκα στην ταράτσα και περίμενα μήπως ακούσω τα γνώριμα, τ' αγαπημένα βήματα να πλησιάζουν.

Το φεγγάρι έχει πάρει κι αυτό την κάτω βόλτα. Ακόμα πιο κλωμό και κουτσουρεμένο μου φαίνεται από χθες.

Το παράθυρο της Καίτης –σε μια άλλη διάσταση, σ' ένα διαφορετικό σύμπαν– είναι φωτισμένο. Σίγουρα η Αγλαΐα μελετά για το πολυπόθητο πτυχίο. Αφού το συνοικέσιο απέτυχε τι άλλο της μένει να κάνει;

Αυτή την ίδια ώρα η Δόμνα θα σπαρταράει στην αγκαλιά του παιδαρου, ενώ ο Χαρίλαος θα ροχαλίζει πανευτυχής δίπλα στην πέτρα του σκανδάλου, «το σουβλάκι».

Πόσο μακρινά είναι πια όλα αυτά! Σκιές μιας άλλης ζωής, που ξοδεύτηκε στον βρόντο.

Πέμπτη

Κοιμήθηκα χωρίς διακοπή ώσπου σκοτείνιασε.

Ο κτηματομεσίτης λύσσαξε να τηλεφωνεί. Τα συμβόλαια. Ο Σταμάτης επίσης.

Sorry guys!

Το δελτίο σε εξέλιξη.

Σήμερα είναι η τελευταία μου ευκαιρία να τη δω. Από αύριο και για το Σαββατοκύριακο την αντικαθιστά ο ξενέρωτος με τη γραβάτα.

Με είδε και μου χαμογέλασε.

—Τι κάνεις;

—Κι εσύ;

—Βλέπεις.

Με κοίταξε εξεταστικά και ζάρωσε τα φρύδια της.

—Χάλια φαίνεσαι... Τι σου συμβαίνει;

—Τίποτα. Καλά είμαι.

—Λάμπη... Υποσχέθηκες να με βοηθήσεις.

Κι εγώ; Πού θα βρω εγώ βοήθεια;

—Μου λείπεις.

Έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή και τα ξανάνοιξε.

—Κι εσύ.

—Το ξέρεις πως σε περιμένω...

—Το ξέρω.

Όσο αντέξω.

Σηκώθηκα και βγήκα στην ταράτσα. Το σπίτι με πνίγει, δεν αντέχεται. Όπου γυρίσω, όπου σταθώ η εικόνα της με στοιχειώνει.

Ούτε ο ουρανός αντέχεται. Αχανής και κρύος, μ' ένα φεγγάρι απολειφάδι κι άστρα κουτσουλιές.

Η Ανθή ήρθε να με δει. Φορούσε πάλι εκείνη την κόκκινη τουαλέτα που άφηνε το μισό στήθος έξω.

“Τα πράγματα δεν πάνε και πολύ καλά, ε;”

“Φαίνεται;”

“Τα χάλια σου έχεις.”

“Καλά είμαι.”

“Δεν είσαι καλά, Λάμπη. Πρέπει ν’ αντιδράσεις, να συνέλθεις...”

“Και να γυρίσω στα παλιά; Όχι, ευχαριστώ. Καλά είμαι.”

Με κοίταξε μ’ ένα ύφος ακαθόριστο.

“Έχεις καταπιαστεί με δύσκολα, αγόρι μου” ψιθύρισε. “Δεν πρόκειται να σε βγάλει πουθενά αυτή η ιστορία.”

“Πάντα κάπου σε βγάζουν οι ιστορίες, Ανθή.”

“Αυτή είναι αλλιώτικη.”

“Το ξέρω.”

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί.

“Δεν σου μένει πολύς καιρός, ξέρεις” είπε σε μια στιγμή και υπήρχε ένας τόνος μελαγχολίας στη φωνή της.

“Το ξέρω.”

Με κοίταξε.

“Μπορώ να κάνω κάτι;”

Μπορείς. Πάρε με στην αγκαλιά σου, άσε με ν’ ακουμπήσω το κεφάλι μου στο μεγάλο σου στήθος και νανούρισέ με, όπως έκανες παλιά, να κοιμηθώ και να ξεχάσω.

Παρασκευή

Κάποιος χτυπάει την πόρτα πρωί-πρωί. Ακόμα κι αν είχα τη θέληση να πάω ν’ ανοίξω μου λείπει το κουράγιο. Έτσι κι αλλιώς αυτή που περιμένω δεν έχει ανάγκη να χτυπάει πόρτες.

Το τηλέφωνο τρελάθηκε μέχρι το μεσημέρι. Ο κτη-

ματομεσίτης κατεβάζει Χριστούς και Παναγίες. Τα συμβόλαιά του, γαμώ το στανιό μου, κωλόπαιδο! Ο Σταμάτης απειλεί πως θα μπουκάρει στο σπίτι με τη βία, να δει αν πέθανα. Λες κι είναι έτσι εύκολο να ξεχωρίσεις τους πεθαμένους από τους ζωντανούς.

Πρέπει να 'χω πυρετό, αλλά αυτό δεν βοηθάει.

Και το αναθεματισμένο γαλλικό τραγουδάκι να μη λέει να ξεκολλήσει από το μυαλό μου.

*C'est un p'tit cordonnier,
C'est un p'tit cordonnier,
Qui'a-z-eu la preferance, lon-la,
Qu'a-z-eu la preferance...*

Μόνο που στην περίπτωση που μας ενδιαφέρει η προτίμηση μάλλον πάει αλλού κι ο τσαγκάρης παίρνει το δρόμο της επιστροφής νικημένος. Αν υποθέσουμε πως παίζει κανένα ρόλο ποιος νικάει και ποιος χάνει σ' αυτές τις ιστορίες.

*Dans un beau lit doré,
nous dormirions ensemble, lon-la,
nous dormirions ensemble...*

Όπως εμείς, αγαπημένη... Φοβισμένη, μπερδεμένη, αμήχανη, αγαπημένη των τελευταίων μου ημερών.

Σήμερα ίσως...

Ίσως...

Καταφέρνω ν' ανοίξω τα παντζούρια στη νύχτα. Το φεγγάρι έλιωσε, επιτέλους.

Αυτό το αεράκι που φθάνει από τη θάλασσα φέρνει μαζί του μια υπόσχεση φθινοπώρου ή μου φαίνεται;

Στο Παρίσι, την εποχή αυτή τα φύλλα πέφτουν κι ο Yves Montand τα τραγουδάει απ' τη γωνιά του στο μπιστρό του ουρανού, παρέα με τη Μαίριλυν κι ένα ποτήρι Beaujolais nouveau.

Τα σεντόνια έχουν μουσκέψει στον ιδρώτα μου, η μυρωδιά της όμως είναι ακόμη εδώ.

Σάββατο

Η μέρα έχει καταργηθεί, επιτέλους, εντελώς. Τώρα περνάω από σκοτάδι σε σκοτάδι. Πολύ καλύτερα έτσι. Στο σκοτάδι οι ίσκιои κινούνται πιο ελεύθερα.

Κοιμάμαι σαφώς καλύτερα πια. Χωρίς προσπάθεια. Αρκεί να κρατάω τα μάτια μου κλειστά.

Κι ονειρεύομαι. Όνειρα ταξιδιάρικα, γλυκά, νοσταλγικά.

Έρθαν να μ' επισκεφθούν όλες τους σήμερα.

Η Ανθή, πολλά χρόνια νεώτερη, με τη σάρκα της σφικτή, να ξεχειλίζει γενναιόδωρα μέσα από το διάφανο, βραδινό της φόρεμα.

Η κυρία Τούλα, με τα μπούτια και τα καπούλια της γυμνά, φιλήδονη και προκλητική, με το μάτι να παίζει και τα χείλη να προφέρουν βουβές υποσχέσεις.

Η Καίτη (που θα έπρεπε να τη λένε Ελένη), να γδύνεται αργά, χαϊδεύοντας το θεϊκό της στήθος μπρος στο παράθυρό μου.

Η Αγλαΐα, με το λυπημένο πρόσωπο και το λιγνό, ανέραστο κορμί.

Η Δόμνα, με τις βελούδινες γάμπες, να μου γνώφει... "Δεν προσπάθησες" παραπονιόταν.

Η Έλλη με το φωτεινό χαμόγελο, άπιαστη καθημερινή οπτασία.

Η σκοτεινή παρουσιάστρια, γνωριμία ατέλειωτη μιας βραδιάς.

Η Εύα...

Η Κατερίνα...

Η Όλγα...

Πέρασαν κι έφυγαν χωρίς ν' αφήσουν ίχνη πίσω τους.

Και μόνο αυτή που περιμένω δεν έρχεται.

Ίσως αύριο...

Ίσως...

Το αεράκι με την υπόσχεση του φθινόπωρου δυνάμωνει. Όπου να 'ναι θα 'ρθει η πρώτη καταιγίδα.

Μαζί της πιθανότατα και το τηλεφώνημα απ' τον εκδότη.

«Το βιβλίο σας θα κυκλοφορήσει εντός των ημερών.»

Φυσικά θα έχει μεγάλη επιτυχία. Θα το παρουσιάσουν στην τηλεόραση, θα γραφούν διθυραμβικές κριτικές στον Τύπο και στα έντυπα του σιναφιού (φάε τα λυσσακά σου, κύριε Σώτο!), μπορεί να προταθεί κιόλας για κρατικό βραβείο, θα γίνουν πολλές-πολλές επανεκδόσεις, θα φέρει χρήματα και δόξα. Μερικοί, απ' τις παλιές καρβάνες, θα ζηλέψουν φυσικά. «Μα ποιο είναι τώρα αυτό το κωλόπαιδο που ούτε μια παρομοίωση δεν μπορεί να βγάλει σωστά;» Αλλά το κοινό φυσικά θα τους αγνοήσει, όπως τους αγνόησε πάντα.

Ίσως θελήσει τότε να μου πάρει μια συνέντευξη. Θα με βάλει να καθίσω απέναντί της, θα μου χαμογελά και θα με κοιτάζει με κείνα τα υπέροχα σμαραγδένια μάτια και κανείς δεν θα υποψιάζεται πως η κουβέντα μας, η επαφή μας, περνάει από ένα άλλο κανάλι, από ένα άλλο, μυστικό, σύμπαν, φτιαγμένο μόνο για θαρραλέους ταξιδευτές κι ονειροπόλους τυχοδιώκτες. Έναν κόσμο απρόσιτο σε κείνους που δεν τολμούν ή δεν αντέχουν τ' απόλυτα συναισθήματα.

Ζήτησε από τους άλλους ν' αδειάσουν το δωμάτιο και μου 'κανε νόημα να πλησιάσω στο κρεβάτι όπου κείτονταν κλωμός και διάφανος, μέρες τώρα.

—Το ταξίδι ήταν μακρύ, μου είπε.

Έκανα «ναι» με το κεφάλι και χαμήλωσα τα μάτια.

—Δεν τελείωσε όμως, συμπλήρωσε. Το ξέρεις ότι δεν τελείωσε, έτσι δεν είναι;

—Το ξέρω, βασιλιά μου.

—Δεν φτάσαμε μέχρι την άκρη του κόσμου...

Είχε παράπονο αυτή η διαπίστωση.

—Φτάσαμε όμως κοντά, ψιθύρισα.

Χαμογέλασε.

—Κουραστήκατε, είπε. Δεν αντέχει η καρδιά σας για πιο πέρα. Είδατε θαύματα, γνωρίσατε τόπους, μαζέψατε χρυσάφι, αγαπήσατε γυναίκες... Όμως, κουραστήκατε.

—Είναι αλήθεια, παραδέχτηκα.

Σώπασε για λίγο.

—Εγώ θα συνεχίσω, είπε μετά.

Σήκωσα τα μάτια και τον κοίταξα κατάπληκτος. Τι ήθελε να πει;

Χαμογέλασε.

Μου έδειξε το σωριασμένο του κορμί.

—Αυτό είναι το εμπόδιο, είπε. Χωρίς αυτό δεν υπάρχουν όρια, δεν υπάρχουν φραγμοί.

Τα χείλη του σφίχτηκαν, έγινα μια ίσια γραμμή.

—Εγώ θα συνεχίσω, είπε ξανά πεισματικά.

*Μπήκε μέσα και γονάτισε κοντά του, τον αγκάλιασε.
Της χάιδεψε τα μακριά μαλλιά και στράφηκε σε μένα.*

—Από 'δώ και πέρα είναι δική σου ευθύνη, είπε.

Σήκωσε το πρόσωπό της και με κοίταξε.

*Και τότε, για πρώτη φορά, πρόσεξα πως τα υγρά μάτια
της Ρωξάνης είχαν το χρώμα του σμαραγδιού.*

Τ Ε Λ Ο Σ

Το (ας πούμε) μύθευμα «Ο κύριος Λάμπης απουσιάζει.
Αφήστε μήνυμα.» γράφτηκε στην Κέρκυρα
το καλοκαίρι του 1998 και διορθώθηκε
το φθινόπωρο του 2020.